

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTO THE DARKNESS

UNIVERSITY OF ISLES I
VEE TAYLOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Karanlığın İçine

Vee Taylor

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 yazan Vee Taylor

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir biçimde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler Daha

fazla bilgi için vmtaylor04@gmail.com

www.veetaylorauthor.com

Düzenleyen: Dee Houpt, Dee's Notes Editing Services

Gelişimsel Düzenleme: Enchanted Yazar Ortak Prova:

Celena Santana & Nicole Betts

Hassasiyet Okuması: RC Thomson & Alexandria

Kapak tasarımı: Haya In Designs'dan Haya

Formatlama: Sandra Maldo at Maldo Designs

Harita: Ruth Esther Park Tasarımları

OceanofPDF.com

Madison'a:

En karanlık günlerde bile ışığım olduğunuz için teşekkür ederim. Beni her çabamda tereddütsüz desteklediniz.

Bu senin için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yazarın Not

Haritası

Önsöz

1. Birinci Bölüm

2. İkinci Bölüm

3. Üçüncü Bölüm

4. Dördüncü Bölüm

5. Beşinci Bölüm

6. Altıncı Bölüm

7. Yedinci Bölüm

8. Sekizinci Bölüm

9. Dokuzuncu Bölüm

10. Onuncu Bölüm

11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Yirmi Birinci Bölüm
22. Bölüm Yirmi İki
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm
29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. Otuzuncu Bölüm
31. Otuzbirinci Bölüm

32. Bölüm Otuz İki
33. Otuz Üçüncü Bölüm
34. Bölüm Otuz Dört
35. Bölüm Otuz Beş
36. Otuz Altıncı Bölüm
37. Bölüm Otuz Yedi
38. Otuz Sekizinci Bölüm
39. Otuz Dokuzuncu
Bölüm Ruh Sağlığı
Destegi Teşekkür
Marchetti Erkekleri Serisi
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Bu düet benim Roma İmparatorluğum. Sizin için mükemmel olduğundan emin olmak için bir ayrıntıya takıntılı bir şekilde aylar geçirdim. Çocuklar, o kadar kötü oldu ki Isles'ın şerefine küçük bir çam ağacı dövmesi bile yaptırdım.

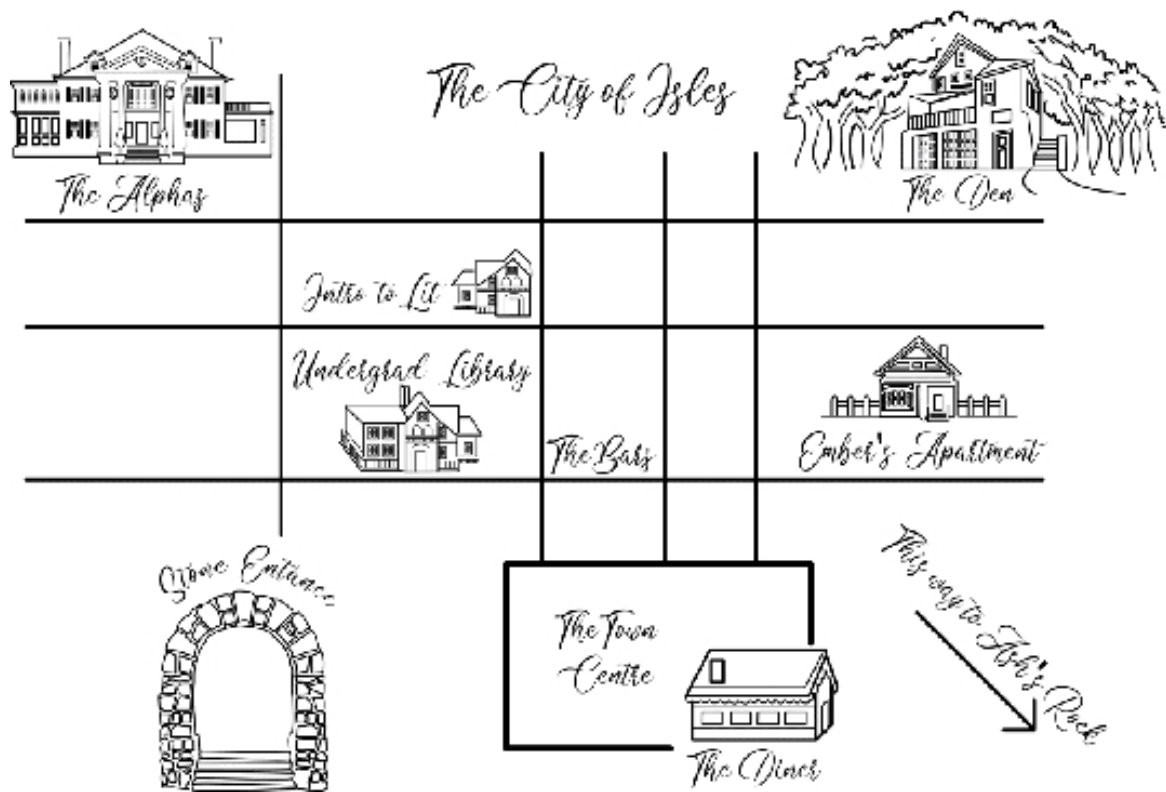
Bununla birlikte, biraz nefret alacağımı biliyorum çünkü evet, bu kitap bir **uçurumla** . Lütfen başlamadan önce bunu bilin. Yine de, sonunda her şeye degeceğine söz veriyorum.

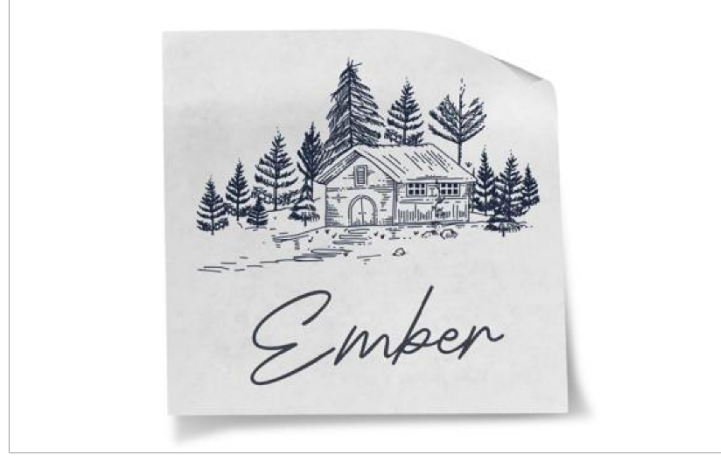
Bu kitapta cinayet, Mafya/Kartel ortamları, partner üzerinde sahiplenme, duygusal manipülasyon, babayı kontrol etme, içki şişirme, reşit olmayanların içmesi, seks partileri, seks ritüelleri, CNC, Dub-con, meme oyunu ve intihar/depresyondan yoğun bir şekilde bahsedilmektedir.

Lütfen devam etmeden önce ek içerik notları için web siteme bakın. Spoiler içeriyorlar ama akıl sağlığınız önemli.

Günümüz dünyasında var olmayan örgütler de var, dolayısıyla bu bir kurgu eseri olduğu için, hayal gücümüze uyacak şekilde esnetildiğini de rahatlıkla varsayabiliriz.

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Bana yardım et.

Alt kattaki çıgkılar çok yüksek, çok fazla ses var.

Korkudan nefesim kesiliyor ve battaniyeme sarılıyorum. Ayak parmaklarımı en sevdiğim terliklerimin içine kıvrıyorum ve dolabın karanlığına alışırken gözlerimi kısıyorum. Walsh beni annemin güzel yazlık elbiselerinin altına saklamış. İlk başta bana annemin kıyafetlerinin içinde bir kale yapmasının havalı olduğunu düşünüyorum ama sonra bana olabildiğince sessiz kalmamı söylüyor. Tamamen hareketsiz kaldığım için bacaklarım uyuşuyor. En sevdiğim bebeğimi burnuma doğru kaldırıyorum, böylece rahatlatıcı ve tanıdık kokusunu alabiliyorum. Annemin en sevdiği leylak parfümü gibi kokuyor. Parmaklarım bilinçsizce bebeğin iplik saçlarını örerken onu göğsüme bastırıyorum.

Kendimi bir karınca kadar küçük hayal edersem, belki o zaman gerçek olur. Benimle kalması için yalvarıyorum ama babamla annemi kontrol etmesi gerektiğini söylüyor. Beni yalnız bırakırken gürültü ve bağırışlar devam ediyor.

"Franco, ne yaptığını düşünmen gerek. Bunun sonuçları olacağını anlamaman gerek-" Dolaptaki havalandırma bir megafon görevi görerek seslerini doğrudan bana taşıyor.

"Kapa çeneni Roberta," diye karşılık veriyor annemin tuhaf bir şekilde hızlı ve paniklemiş sesine yabancı bir ses.

Babam nerede? Buralarda olmalı. Bana her zaman ailemize hiçbir şeyin zarar vermeyeceğine dair söz verir. Babam yakında burada olacak. Gelmek zorunda. Bazen babamın arkadaşları gelir ve çok gürültü yaparlar ama annem asla böyle bağırılmaz.

"Roberta."

Güzel, orada.

"Ne istiyorsa onu yap."

Babamın sesi neden bu kadar soğuk ve kızgın geliyor? Belki de gidip onları kontrol etmeliyim. Karanlık dolapta durma cesaretini bulmadan önce bebeğime kocaman bir koku veriyorum.

Walsh beni arkaya doğru doldurdu ve üstümdeki kıyafetlerin üzerine battaniyeler atarak kaleyi çok sıkı hale getirdi. Kapıya ulaşmak için kendimi onların arasından çıkarmak zorundayım. Walsh nerede?

Bang.

Aşağıdan daha fazla çığlık ve patlama sesi geliyor.

Walsh nerede? O beni kurtaracak; o beni her zaman korur.

"Franco, sana yalvarıyorum. Onu hastaneye götürmeme izin ver. Bunu yapmak zorunda değilsin." Babamın sesi çok korkmuş geliyor. Onu daha iyi hissettirmek için aşağı inmeliyim. Annemin bana öğrettiği gibi cesur olmalıyım.

Bang.

Uh-oh. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Hayıııııııııı" çığlıkları evin içinde yankılanıyor.

Kulaklarımı kapatıyorum ve gürültünün bolluğu karşısında sallanıyorum. Battaniyem yere düşüyor ve bir başka büyük patlama odayı sarsıyor. O da ne? Kalbim çok hızlı atmaya devam ettiği ve göğsümde acı hissettiği için babamın bana gösterdiği yeri tutuyorum.

"Walsh," diye haykırıyor babam. Kardeşim sadece on iki yaşında, yani benden dört yaş büyük. Merdivenlerden inerken ayakları güm güm atıyor.

"Baba." Kardeşimin sesi çatlıyor. Gerçekten gidip onları kontrol etmeliyim. Kardeşim hiç endişelenmez, bu yüzden kardeşlik içgüdülerim devreye girer.

Dolabın ahşap akordeon kapağını gıcırdatarak açarken babam "Bakma," diye emrediyor. Kardeşim başka bir korku filmi izlemiş gibi çılgılık atarken, odanın sessizliğini ve karanlığını içime çekerek etrafıma bakıyorum.

Annemin büyük ahşap yatağının önünden geçerken, kıpkırmızı el izleriyle dolu krem rengi çarşafı gözüme çarpıyor. Acaba resim mi yapıyorlar? Bana hep boya setimin alt katta bir oyuncak olduğunu söylerler. Annem kalın krem ve kırmızı perdelerini arkaya çekmiş çünkü gece gökyüzünü ve aşağıdaki havuza karşı ışıkların parıltısını görmeyi sevdiğini iddia ediyor. Ana kapıya doğru dönüyorum. Gece lambası hâlâ yanıyor, ben de battaniyemi yatağın üzerine koyup aceleyle merdivenlere yöneliyorum.

Bazı kuzenlerime kıyasla büyük bir evde yaşıyoruz. Okulda arkadaşım yok ve oyun buluşmalarına izin verilmiyor ama kuzenlerimin evine gittiğimde salonları bizimki kadar uzun değil. Benim evim gibi duvarları altın çerçevelerle dolu değil.

"Babacığım?" Merdivenlerden beni duymayacağını bildiğim için fısıldıyorum.

"Oğlum." Babamın sesi kesinlikle oturma odasından geliyor. Merdivenlerden aşağı inmem, ön kapıyı geçmem ve mutfaktan geçmem gerekiyor. O kadar da uzak değil ama karanlıkta çok korkutucu. "Bunun intikamını alacağız. Hayatımızın geri kalanını ne pahasına olursa olsun

Bunun sorumlusu olan lanet adam edildi. Biz Solises'iz ve düşmanımıza asla boyun eğmeyiz."

Düşmanımız mı? Kimmiş o?

Kardeşim ağlıyor ve hemen onlara ulaşmam gerektiğini biliyorum.

Karanlığın ne kadar korkutucu olduğunu söylediğimde bana öğrettiği cümleyi söylüyorum. Beni yatırırken saç tellerimi yüzümden .

"Eğer karanlıktan korkarsan, ona fısıldaman yeterli." "Ona ne söyleyeceğim?"

"Karanlığa ve aydınlığa çıkacağım." "Sadece korkunç zifiri karanlığı mı anlatayım?"

"Evet, bebeğim. Işığa ulaşana kadar bunu tekrarlamaya devam et. Her zaman ışığa ulaşacaksın."

Merdivenlerden cesurca inerken onun sözlerini hatırlıyorum. Sonunda ona ulaştığımda kardeşimin gergin çığlıkları yumuşuyor ve çekmeceleri açmakla uğraşüyor. Mutfak karanlık; tıpkı Walsh'la saklambaç oynadığımız ve gözlerimi kapatıp saydığım zamanlardaki gibi. Evimizdeki odalar o kadar büyük ki, küçükken bir gün Walsh saklambaç oynarken beni bulamadan bütün bir gün geçirmişti.

Tek ses buzdolabının alçak uğultusu. Walsh'un kaşları çatıldı, ben de ona ulaşmak için acele ettim.

"Ne yapıyorsun?" Soğuk mutfakta dururken soruyorum. Burası neden bu kadar soğuk? Boş hissediyorum.

"Ember!" diye bağılıyor kardeşim. "Ne yapıyorsun? Sana dolapta kalmanı ve dışarı çıkmamanı söylemiştim."

"Ne arıyorsun?"

"Makasa ihtiyacım var. Babam bağlı ve ipi kesmem gerekiyor." Kardeşim olduğundan çok daha büyük görünüyor. Bana babamı hatırlatıyor.

Bekle, babam mı? " ne oldu?" "Şimdi olmaz, Ember," diye azarlıyor Walsh.

"Lavabonun yanındaki çekmecedeyim." Annem onları lavabonun yanında tutmayı seviyor, böylece yiyecekleri daha kolay kesebiliyor, özellikle de birkaç gün sonra gerçekleşecek olan Şükran Günü'nde hindiyi.

Walsh çekmeceyi açarken, "Ön odaya gidip oturmanı istiyorum," diye bağırdı. Makas tam olarak ona söylediğim yerdeydi.

"Neden?" Mutfığa baktım. "Babam nerede?"

Diğer yöne, aile odasına dönüyorum, Walsh adımı haykırdığında küçük koridordan oturma odasına doğru ilerliyorum. Her zamanki gibi onu görmezden geliyorum ve bu gece de farklı olmayacak.

"Babacığım?" Gölgelelerin içine fısıldıyorum. *Karanlığın içindeyim ve aydınlığın içinde olacağım.* Walsh bana yetişmek için koşarken annemin cümlesini tekrar tekrar söylüyorum.

"Baba! Ember geliyor!"

Köşeyi dönüp odanın kemerine geldiğimde onu görüyorum. Babamın işe giderken giydiği beyaz yakalı gömleği kana bulanmış.

"Baba?" Walsh beni arkamdan yakalamaya çalışıyor ama elimden geldiğince sert bir şekilde itiyorum ve babamın bir sandalyeye bağlı olduğu yere koşuyorum.

Walsh ipi kesmek için babamın arkasından

koşuyor. "Bebeğim," diye ağlıyor babam.

"İyi misin?" Bunların hiçbirisi iyi görünmüyor ama kafam çok karışık.

"Ben iyiyim," diyor ama sesinin çatallaşmasından hiç de öyle olmadığını anlıyorum.

Aşağı bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzülür.

Annem kanlar içinde yatıyor, çok soğuk görünüyor.

"Ona bir battaniye almalısın," diyorum, bu da Walsh'un tekrar ağlamasına ve odadan çıkmasına neden oluyor.

"O öldü, prenses."

Hayır, bu doğru olamaz. O ölmedi. O benim annem. O yenilmez.

"Çok üzgünüm, küçük aşkım. Onu asla böyle görmemeliydin." Walsh'un makası bıraktığı yeri bulmak için etrafıma bakındım.

"Bunlara ihtiyacın var mı?" Soruyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Belki bir şekilde Walsh onu çözebilir ve kurtarabilir?

Babama inanmıyorum. Annem ölmüş olamaz. Tüm anneler büyük pelerinleri olan süper kahramanlardır; yanlış yapamazlar ve kesinlikle ölmezler.

Babam makasa doğru yürürken, "Bu, tüm ailesini işe bulaştırdığı için lanet olası büyükbabanın suçu," diye mırıldanıyor. Annemin kıpırdamayan bedeninin üzerine eğiliyor. Ellerini bir arada tutan ipi kesiyor, sonra yere yığılıyorlar.

Annem bize bakmak için evde kaldı ama büyükbabam büyük ve korkunç bir aileden geliyordu. Annem ve babam hep bu konuda tartışırlardı. Babam annemin ailesinin bir parçası olmaktan bıkmıştı ve "aileden çıkmak" istiyordu ama annem ona her zaman bir çıkış yolu olmadığını söylerdi. Bu yüzden tüm tatil yemeklerini Nonno ve onun korkunç arkadaşlarıyla yemek zorundaydık.

Her zaman iriydiler, kulaklarında telsizleri vardı ve yemek yerken bizi izliyorlardı. "Ölü olmak ne demek?" Başımı yana eğip keçeleşmiş siyah saçlarının etrafında biriken kanı inceleyebiliyorum. Kırmızı olmadan benimkine çok benziyor. Dümdüz sarkıyor ve korkunç gölgelerden daha koyu. Geceleri.

Ölmenin korkutucu bir şey olduğunu biliyorum. Babam ofisinde büyükbabamla sık sık ölüm hakkında konuşur, ama o konuşurken bu kelimenin ne anlama geldiğini anlamıyorum.

bundan bahsediyor. Bunun o kişinin geri gelmeyeceği anlamına geldiğini biliyorum ama bu bir tatil gibi mi?

"O geri gelmeyecek prenses. Bazı çok ama çok kötü adamlar büyükbaban yüzünden annene zarar verdi ve o geri gelmeyecek." Babamın kemerli geçide baktığı yere dönüyorum.

Kardeşim kırmızı çerçeveli gözlerle orada duruyor. Sonra babamla göz göze geliyor ve "Bunu asla yanına bırakmayacağız" diyor. Babam sadece başını sallıyor.

Walsh elini omzuma koyup beni mutfığa geri götürürken ve kahvaltıda buzlu şeker isteyip istemediğimi sorarken herkes bana bakıyor.

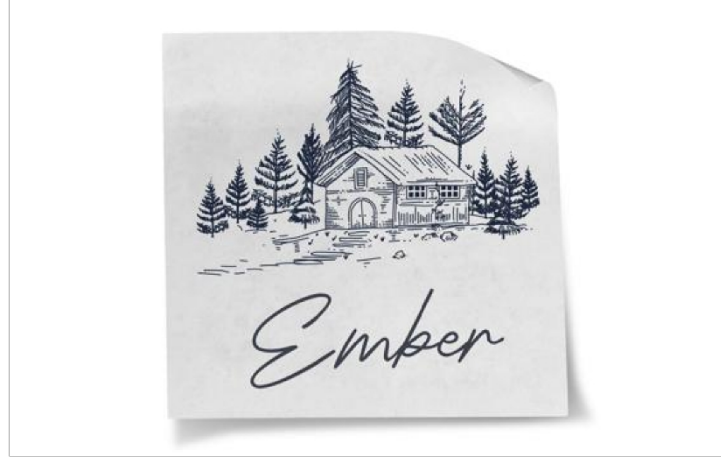
Koridorun aşağısı karanlık ve tek düşünebildiğim annemin yerde yatarken ne kadar soğuk görüldüğü. Ona ihtiyacım var. Ödevlerimde bana kim yardım edecek? Geceleri beni her korkutmaya çalıştığında Walsh'a kes şunu diyecek olan kim?

"Bu her şeyi değiştirecek, değil mi?" Kardeşime soruyorum. Aramızda bir sessizlik geçiyor. Uzanıp birbirimizin elini tutuyoruz. O odada ürkütücü bir sessizlik var ve her şeyin farklı olacağını biliyorum ama aynı zamanda ağabeyimin yanımda olduğunu da biliyorum. O beni koruyacak ve bana yol gösterecek.

Beni soğuk koridordan geçirip yatak odama götürürken sadece başını sallıyor ve beni yatağa çekip kocaman sarılıyor. Omzuma doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama ben o anda hiçbir şey hissetmiyorum - yatağımın dibindeki ölüm sessizliğinden başka.

Karanlığa gideceğim ve aydınlığa çıkacağım.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

10 yıl sonra.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun baba?" Isles Üniversitesi'nde son sınıfta okuyan Walsh, babamız dağ geçidinden geçen rüzgârlı yollarda arabayı sürerken Porsche'nin yolcu koltuğundan sordu.

"Bunu konuşmuştuk," diye araya girdim babam bir şey söyleyemeden. "Ben fazlasıyla hazırım."

Birinci sınıfta olduğuma ve Walsh'la birlikte Isles'a gideceğime inanamıyordum. Babamın evden çıkmama izin vereceği günün hayalini kurmuştum ve sonunda o gün gelmişti. Koltuğumda arkama yaslanarak kulaklıklarımın birini taktım ve diğer kulağımla onları dinledim. Hiçbir şey Isles'ta yaşayabilme konusundaki fikrimi ya da ruh halimi değiştiremezdi.

"Ben aynı fikirde değilim..." Babam nutuk çekti.

Vesaire, vesaire, vesaire. Son birkaç yıldır Walsh ile aynı üniversiteye gitmek istediğimi söylediğimde bunu pek çok kez duymuştum.

İstediklerini söyleyebilirlerdi ama onlara karşı savaşı ben kazanmıştım. Okula doğru gidiyorduk, bu yüzden dinlemenin bir anlamı yoktu. Diğer kulaklığı taktım ve yollar daralırken pencereden dışarı baktım.

Geçen yıl Isles'ta ünlü bir İngilizce profesörünün yanında staj yaptım. Yaz boyunca onunla mülakat yaptım ve sonrasında bir üst sınıf seviyesine yerleştirildim. Yazma yeteneğimden ve yayıncılık dünyası hakkındaki bilgimden çok etkilendi. Beni Isles'a başvurmaya iten ilk şey onun programıydı. Ayrıca, babamın beni evden uzakta istemediğini biliyordum. Ayrıca, korumalarından birinin üniversiteme gelmesini istemiyorsam Isles'a gitmem gerektiğini de söyledi. Erken yetişkinlik dönemimi takip edilerek ve sürekli izlenerek geçirmek istemiyordum. Uzaklaşmaya çalıştığım şey buydu.

Adalar Üniversitesi en havalı kaya oluşumunun içine inşa edilmiştir. Çam ağaçları tepede bir gölgelik oluşturarak güneş ışığını filtreliyor ve küçük kasabanın girişindeki orman zemininde büyüleyici desenler oluşturuyordu.

Üniversitenin girişine yaklaştığımızda, kayalık araziden organik bir şekilde ortaya çıkmış gibi görünen bir dizi etkileyici taş bina bizi karşıladı. Yapımında kullanılan taşlar, üniversitenin uzun geçmişine işaret eden zamansız, yıpranmış bir görünüme sahipti. İlk bina

Walsh'u birinci sınıftayken buraya bırakmaya geldiğimde, her şeyin ihtişamı karşısında şok olmuştum.

Üniversite arazisi içindeki arnavut kaldırımlı yollar buranın eski dünya cazibesine katkıda bulunuyordu. Taşlar yıllarca kullanılmaktan pürüzsüz hale gelmişti ve derslere gidip gelirken öğrencilerin ayak sesleri yumuşak bir şekilde yankılanıyordu.

Üniversitenin vadi ortamında sık sık sis oluşuyor, bu da çevreye ürkütücü ve gizemli bir hava katıyordu. Yumuşak, puslu perde çevredeki ormanın görüntüsünü kısmen kapatıyor ve uhrevi bir atmosfer yaratıyordu.

Karanlık çevresine rağmen üniversite hiç de ıssız değildi. Şehir merkezi oldukça sakin olsa da, Ana Cadde barlarla, içki içen üniversite öğrencileriyle ve hafta boyunca derslerine doğru farklı yönlerde giden herkesle doluydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, eski yıpranmış akademik binalara kıyasla modern görünen apartmanlar bile vardı. Kasaba merkezi birkaç şirin restorana ve şirin işletmelere ev sahipliği yapıyordu. Bana bir Hallmark filminde görebileceğiniz bir şey ile bir korku filmi arasındaki bir karışımı hatırlattı.

Bu koku beni her zaman büyülemiştir. Çam ağaçlarının taze kokusu, nemli toprağın topraksı aromasıyla karışarak havada asılı kalan doğal bir parfüm yaratırdı. Bir de kütüphaneden yayılan eski kitapların kokusu vardı. Saygın kütüphane, benim gibi İngilizce eğitimi almak isteyen birinin tüm ülkedeki en yüksek puanlı programa kafayı takmasının yegane nedenlerinden biriydi.

Nihayetinde, babamı ve Walsh'u buranın benim için en mükemmel yer olduğuna ikna etmeme yardımcı olan şey akademisyenler ve yazarlık programıydı. Çünkü ben

etrafta güvenlik istemediği konusunda kararlıydı, babam Walsh'un bu işi yapabileceğini kabul etti.

Bizi Isles'a davet eden ilk büyük taş kemere doğru inerken gerçekliğe geri döndüm.

"Hâlâ anlamıyorum, Walsh," diye ekledim babam ne hakkında konuşuyorsa. "Burayı seviyorsun. Eve zar zor gelip bizi ziyaret ediyorsun. Neden burada olmamı istemediğini anlamıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, sinir bozucu göğüslerim her zaman önümde durduğu için kendimi ayarlamam gerekiyordu. Sicilyalı görünüşümle rahmetli annemin karbon kopyası gibiydim. Siyah saçlarım uzundu ve sırtımda düz bir şekilde uzanıyordu. Kalın dudaklarım, kahverengi gözlerim ve günlerce süren kıvrımlarım vardı ama onlardan nefret ediyordum, bu yüzden onları bol kıyafetlerle sakladım.

Ama babamın beynini almışım. Şimdi bir iş adamıydı ama bana annemle ilk tanıştığında şair olduğunu söylemişti. Annemin sevgisini bu şekilde kazandığını iddia etmişti.

Walsh koltuğunda döndü. "Çünkü sen benim küçük kız kardeşimsin ve sana değer veriyorum. Isles. . ." Babam ona ters ters baktı. "Demek istediğim, genel olarak üniversite gerçekten tehlikeli olabilir, bu yüzden dikkatli olmalısın."

"Arkanı kollayacak bir ağabeyin var," derdi babam. Bu doğruydı, ancak babamın iş ortakları sık sık Alfa evini kontrol etmek için Isles'a gelirdi, bu da zaman zaman beni de kontrol edecekleri anlamına geliyordu. Bizim dünyamızda aile her zaman aileyi korur ve kollardı.

Kemerli kapıdan geçtik ve yurttaki kalmak yerine kazandığım apartmanın önüne geldik. Ailemin statüsü ya da babamın inanılmaz rüşvet becerileri nedeniyle orada yaşamayı atladığımı düşündüm ve babam eve geldi ve gitmeme izin vermesinin tek yolunun bu olduğunu söyledi.

Harika, eninde sonunda senkronize olacak ve aynı anda regl olacak bir kat dolusu kızla aynı banyoyu paylaşmak istemedim. Şaka yapıyor.

"Evet." Hayıflandım ama Walsh'un şehrin öbür ucunda, kardeşliği Alphas'ın bulunduğu dağlarda olmasına şükrettim. Son senesi olduğundan ve Walsh'a göre kardeşliği son sınıflar yönettiğinden, bana göz kulak olmak için elinden geleni yapacağını söyledi ama benim de kendime dikkat etmem gerekiyordu.

"Artık Kansas'ta değilsin Dorothy," diye mırıldandım kendi kendime, yoğun sisin arkasından yayılan binalar görünmeye başladığında.

Karanlığa gideceğim ve aydınlığa çıkacağım.

"Ayrıca prenses, tek kuralı biliyorsun." Babam, kırmızı Civic'imın çoktan beklediği yeraltı otoparkına girdi.

Arabayı park ederken ağabeyim ve babam bana baktı, ben de gözlerimi devirdim.

"Ne yaparsan yap, uzak dur-"

Arabanın kapısını açıp eski Civic'ime doğru koşmadan önce hep bir ağızdan "The Den," dedik.

Kardeşimin derneğine rakip bir dernekti. İn hakkında babamdan ve geçmişte kulak misafiri olduğum şeylerden bir şeyler duymuştum. Anladığım kadarıyla, babamın işindeki baş düşmanı da Den'le bağlantılıydı ya da oğlu öyleydi. Aradaki bağlantıyı *gerçekten* göremedim; sadece kaçınmam gereken bir yer olduğunu ve babamın bana okulla ilgili verdiği tek uyarıyı biliyordum. Eğer Den'de yakalanırsam, beni hemen geri çekerdi.

"Babamın sana yeni bir araba almasına neden izin vermiyorsun anlamıyorum," diye homurdandı Walsh arkadan valizlerimi alırken.

"Çalışarak biriktirdiğim parayla almış olmam hoşuma gitti," diye mırıldandım. Öğleden sonralarımın çoğu okuldan sonra yerel bir indie mağazasında çalışarak geçiyordu.

Dansport şehrinde yaşadığımız yerdeki kitapçıda. Babamın parasını harcamayı sevmezdim ve ayrıcalıklı bir geçmişten geliyormuşum gibi hissetmekten nefret ederdim. Babam bana çok çalışmayı ve bağımsız olmayı aşıladı. Kuzenlerim ve teyzelerim gibi istemiyordu. Liseyi bıraktılar, kocalarını erken buldular ve günlerinin çoğunu dedikodu yaparak geçirdiler.

Kuzenim Lucia'nın, kocasının kendisini aldattığını öğrendiği için ağlayarak evimize geldiği ve onunla yüzleştğinde kocasının harçlığını elinden aldığı zamanı asla unutmayacağım. Babam Lucia'ya bu konuşmanın gençlere göre olmadığını söylerken, Lucia beni bir kenara çekti ve kimsenin mali durumumu kontrol etmesine asla izin vermemem gerektiğini söyledi.

Dansport, Isles'ın tam tersiydi. Modern, hareketli ve üst üste yaşayan insanlarla doluydu. Isles daha yavaş tempolu bir kasabaydı ve ne zaman Walsh'u ziyarette gelsem, beni sakın yaşam tarzına çeken bir şey vardı.

"Teşekkürler baba," dedim son bavullarımı da aldığımda. Tüm hayatının birkaç bavul ve gece çantasına sığdırılmış olduğunu görmek tuhaftı.

Öyle miydi? Okul boyunca hep içe dönük biriydim ama son sınıfta bu durum daha da kötüleşti. Yalnızca okula, işe giden, sonra da okumak için eve dönen bir münzevi oldum. Okulda sadece bir tane iyi arkadaşım vardı, ama o ve ben çoğunlukla aldığımız dersler nedeniyle birbirimize bağlandık ve okul bittiğinde konuşacak başka bir şeyimiz olmadığını fark ettik.

Sanırım buraya gelmenin güzel yanı da buydu: benim için gerçekten yeni bir başlangıç oldu.

Beton yeraltı garajına doğru yürüdük ve asansörün düğmesine . Babam keşke bir asansör olsaydı diye homurdandı.

Bu binadaki kapıcıya buranın Dansport olmadığını ve tek başıma yaşamayı sorun etmeyeceğimi hatırlattım. Aslında bunun için heyecanlıydım. sahip olduğumdan biraz daha fazla özgürlüğe sahip olma ihtimali damarlarımda heyecan yarattı.

"Şehir merkezinin dışında oturuyoruz ama yine de kapıcımız var," diye yakınırken kapı açıldı ve Walsh bavullarımı içeri yığdı. Walsh'la birbirimize bu kadar çok benzememiz komikti. Çocukken bile, saçlarını uzatırsa ikiz gibi görünebileceğimiz söylenirdi. Babamız ise parlak sarı saçları ve sessiz yüz hatlarıyla her zaman tuhaf biri gibi görünürdü.

"Ya Carlo'ya buraya gelmesini söylersem?" diye sordu babam kardeşime. Carlo babamın korumasıydı. Ailemin borsa işiyle uğraştığını söylemeyi unuttum, bu da çok sinirli müşterilere yol açabiliyordu, ya da babam öyle diyordu. Annem öldükten sonra büyükbabamın işlerini devraldı, şairlik hayallerini bir kenara itti ve neredeyse bir gecede iş adamı oldu. İyi gidiyorduk.

Dürüst olmak gerekirse, iyiden de öte. Lüks evimiz lüksle doluydu: üç uşak, iki aşçı, gençlik yıllarımızda birkaç dadı, bir kahya, bahçıvan ve hatta girişimizi süsleyen haftalık taze buketlerden sorumlu bir çiçekçi. Malikane, üç kapının her birine yerleştirilmiş uyanık muhafızlar ve arazide devriye gezen diğerleri ile güvence altına alınmıştı. Bu ayrıcalıklı ve zengin bir yaşamdı ama aynı zamanda kendi zorluklarını da beraberinde getiriyordu. Bu asla yalnız kalamayacağım anlamına geliyordu... asla. Bu yüzden, arkadaş eksikliği.

"Carlo'ya gelmesini söyleme," diye sızlandım. Ağabeyim ve babamla yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı bu. Isles'ta hiç koruma olmayacaktı. İstiyordum ki

Buraya geldim ve sevdiğim bir versiyonumu buldum çünkü dürüst olmak gerekirse bir süredir kendimi sevmiyordum.

"Walsh burada ve bana göz kulak olacak. Fırsat buldukça her hafta Pazar günleri akşam yemeği için ziyarete gelmeye çalışacağını söylemiştin." Babam gözlerini bana dikti. "Buraya annemle birlikte geldin. Güvenliğiniz var mıydı?"

Cevabı biliyordum, ama babam başını sallayarak bunu teyit etti.

"Walsh söz verdi. Sen söz verdin." Sesim acınası geliyordu ama kendim için buna ihtiyacım vardı.

Sanırım her zaman depresyondan muzdariptim, ancak anneniz öldürüldüğünde ve siz sekiz yaşındayken kanlar içindeki cesediyle karşılaştığınızda, zihninizde çözülmemiş bazı şeyler vardı. Bu travma ve babamın bana uyguladığı zorunlu izolasyon arasında, Isles'a gelmeyi nihayet bu bokun bir kısmını çözebileceğim bir yer olarak gördüm.

Sonunda apartman kompleksinin üçüncü ve en üst katına ulaştık. Bina benim evimin tam tersiydi. Pis bir yeraltı otoparkı olan basit bir kare tuğla kutuydu. Süslü kapıları, özel kapı kodları ve kesinlikle kapıcıları yoktu. Katın her köşesinde birer tane olmak üzere sadece dört daire vardı ve ortada asansör bankası bulunuyordu.

Asansörden çıkıp üzerinde iki numara yazan kapıya doğru yürüdük. Babam kardeşime bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Alfalar'da yer olup olmadığına bakabilirim ama gerçekten meşgul olacağım baba."

Yerler koyu griydi... yoksa bir zamanlar beyaz mıydı? Anlayamadım. Tepedeki floresan ışığın küçük bir titreşimi vardı, bu da her yeri ürkütücü hissettiriyordu.

"Evet," dedi babam, başım üstümüzde sürekli bir tıslama yayan ışığa doğru giderken. "Belki de görmelisin. Ne de olsa o şerefsizler

bana borçlusun."

Annem ve babam üniversite birinci sınıfta tanışmışlar. Şair olmak istemesine rağmen, annemin babası olan büyükbabam, mezun olduklarında uygun bir koca olarak görülmesi için onu Alfalara katılmaya ve rütbelerini yükseltmeye zorladı. Garip bir şeydi. Kardeşlik, kaderinde ileride zengin ve ünlü olmak olan insanlar için neredeyse bir huni gibiydi. Alfaların çoğu babamın yönettiği borsa işlemlerinde bile çalışıyordu.

"Hayır," diye bağırdım ve sırt çantamdan anahtarları çıkardım. Kapıyı açtığımda dairenin durumu beni çok şaşırttı. Ahşap zeminler, küçük bir mutfak ve tavandan tabana pencereleri olan kocaman bir oturma odası vardı. En güzel yanı ise sık çam ağaçlarının arasından görünen manzaraydı.

Walsh, "Bu harika," diye haykırdı.

Oda arkadaşımın mobilyalar hakkında konuşmuştuk ve o benden bir hafta önce geldiği için odamın tamamı babamın asistanlarından birinin yardımıyla hazırlandı.

Oturma odası küçük kahverengi deri bir kanepe, kabarık beyaz bir halı ve köşede büyük bir kitaplık ile döşenmişti, ancak en havalı kısmı bol miktarda bitkiydi. Büyüdüğüm ev gibi havasız değil, rahat hissettiriyordu. Sol tarafta yatak odam vardı ve kapıyı açtığımda etrafım kitaplarımın tanıdık kokusuyla çevriliydi. Odanın ortasındaki büyük yatak bizi karşıladı ama köşedeki üç kitaplık ve küçük masa benim en sevdiğim yer olacaktı.

Walsh çantalarımın bazılarını içeri getirirken, "Bu fena değil baba," dedi.

"Gördün mü, sana söylemiştim." Dilimi onlara doğru uzattım ve babam da Saç.

"Bebeğimin büyümesinden nefret ediyorum. Siz ikiniz etrafta koşturmadan ev çok sessiz olacak."

"Yine başlama," diye şaka yaptım ama babam için üzüldüm. Annem vefat ettiğinde, binlerce insanın en iyi kararları vermeniz için size güvendiği devasa bir şirketin CEO'su olmak onun için gerçekten zordu.

"Walsh bu yıl mezun olacak ve yüksek lisans programı bittikten sonra görevi devralacak." Walsh hızlandırılmış bir işletme programına devam ediyordu, böylece beş yıl içinde lisans ve ardından İşletme Yüksek Lisansını tamamlayacaktı. Teknik olarak iki yıl daha okulu kalsa da, bu onun son lisans yılıydı. "Devam edeceğim ve yazar olacağım."

"Beni de dede yap," diye şaka yaptı babam ama ben dilimi çıkarıp öğürme hareketi yaptım. Babamın kuzenlerim ya da amcalarım gibi olmamasını takdir ediyordum. Benim başarılı olduğumu görmek ve bunun nedeni muhtemelen bu kültürde büyümemiş olmasıydı. Anneme okuldayken aşık olmuş ama onu hayallerinin peşinden gitmesi için her zaman cesaretlendirmiş. Aşırı korumacı olsa da, yine de yolumu takip etmemi ve arka arkaya bebekler doğurmamamı istiyordu.

Annemin ölümünden sonra hepimiz acı çektik ama ben babama hiç söylemedim ve şimdi on sekiz yaşında bir genç olarak bundan pişmanlık duyuyorum.

"Merhaba." Arkamızdan parlak ve neşeli bir ses geldi ve hepimiz kim olduğunu görmek için döndük. Babam sanki bir kavgaya hazırlanmış gibi ceketini kaldırıp kenara çekti ve Walsh ayakkabısını bağlamak için eğildi. Başımı salladım ve kıza doğru bir adım attım.

Güzel kızıl saçları gevşek bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Benim tam zıttımdı. Ben büyük boy bir tişört, kloş bir kot pantolon giymiş ve minimal makyaj yapmışken, o dar kırmızı bir mini etek, ona uygun bir üst ve deri ceket giymiş ve sanki şehir barlarına gitmeye hazırmış gibi makyaj yapmıştı.

"Sen benim oda arkadaşım olmalısın." Gülümsedim ve elimi uzattım. Kısa bir an için, kardeşimin heyecanlı sırıtışının tipik soğuk yüz ifadesine dönüştüğünü gördüğüme yemin edebilirim. Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettim ama gözlerini kaçırıp oda arkadaşına sırtını döndüğünde bunun sadece koruyucu bir tavır olduğunu anladım.

Yere baktı, sonra kahkahayı patlatmadan önce tekrar yukarı baktı. Sesi yumuşak ama aynı zamanda güçlüydü. Kendine olan güveniyle bir odaya hükmedebileceği açıktı. "Saçmalama."

Beni kucakladı ve ben olduğum yerde donup kaldım. Her türlü fiziksel şefkatten nefret ederdim, bu yüzden yüzünde derin bir kaş çatmayla çekilene kadar gevşek bir erişte oldum.

"Bunun üzerinde çalışacağız." Bana işaret etti, sonra arkama baktı ve "Benim adım Madison, ama en iyi arkadaşlarım bana Maddy der." dedi.

"Merhaba Madison," dedi babam elini sıkmak için yanına gittiğinde, ama o sarılmak için yaklaştı. Tanrım, bu yıl bir ton fiziksel yakınlaşmayla dolu uzun bir yıl olacaktı.

"Bu daireyi bir çaylak olarak alabildiğine inanamıyorum!" Maddy haykırdı. İçlerinden biri ona gerçeği söyleyebilir korkusuyla ağabeyime ya da babama bakmaya cesaret edemedim. Maddy, üniversitenin sosyal medya sayfaları aracılığıyla yeni oda arkadaşları bulmak için gönderdiği bir programa kaydolmuştu.

Öğrenciler kirayı bölüşmek ve daha ucuza getirmek için rastgele oda arkadaşlarına kaydolabiliyorlardı. Herkesin geçmişinin kontrol edilmesi ve okula devam ettiğinin onaylanması gerekiyordu. Babam bunun da saçma bir plan olduğunu düşündü ama ona güvenlik önlemlerini gösterdiğimde kabul etti.

"Benim için her şeyi ayarladığın için teşekkürler. Gerçekten çok nazıksın." Sıkı bir gülümseme verdim ve mutfığa daldı, ışığı yaktı ve

buzdolabından bir bira kaptı.

"İster misin?" diye sordu bana, sonra da babama ve kardeşime birer tane verdi. Tanrım, bu kız çok farklıydı. Reşit olmayan birine bira teklif etti, hem de babamın önünde.

"Biliyorsun o-"

"Ben iyiyim, teşekkürler." Babama uyarıcı bir bakış attım, o da omuz silkti.

"Her neyse, gitmemiz gerekiyor ama Maddy, sen ve Ember istediğin zaman Alfalara gelebilirsin. Adınızı listeye ekleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi Walsh ve kızın gözleri doğum gününde kendisine bir köpek yavrusu verilmiş gibi parladı.

"Siz Alfaların bir parçası mısınız?"

"Evet." Kardeşim gülümsedi ama dudakları sıkıca çekilmişti.

"Bu çok havalı ve kesinlikle kabul edeceğim bir davet... Ember da öyle." Bana imzası olduğunu söyleyebileceğim bir gülümseme verdi.

"Mm-hm, yakında görüşürüz o zaman." Walsh apartmandan çıkmadan önce omzuma hızlıca bir şaplak attı. Babam bir süre oyalandı, ayaklarını sürüyerek yürüdü. Onu uzun zamandır bu kadar endişeli görmemiştim. Muhtemelen annem öldüğünden beri.

"İyi olacağım, söz veriyorum," diye fısıldadım Maddy duymasın diye.

"Lütfen, ne yaparsan yap, bir şeye ihtiyacın olursa hemen Walsh'u ara," diye ağzından kaçırdı.

"Biliyorum baba." Gözlerimi devirdim. Bu, aylardır duyduğum konuşmanın bir parçasıydı.

"Ne yaparsanız yapın, onlarla arkadaşlık etmenize ya da partilerine gitmenize izin verilmiyor. Uzak dur-"

"The Den." Yeni oda arkadaşımın babamın bana ders verdiğini duymasını istemediğim için sesim ancak fısıltıyı geçecek şekilde onun yerine sözümü bitirdim.

Eğer Den'e gidersem, bunun benim için Isles'ın sonu olacağını biliyordum. "Lütfen, bu utanç verici."

Babam güldü. "Tamam, tamam. Bana ya da Carlo'ya ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayım."

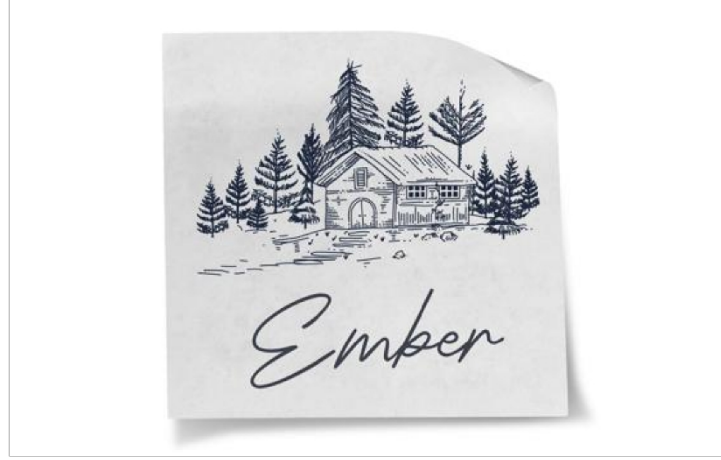
Beni kollarıyla sardı ve son bir kez sarıldı. Fiziksel şefkatini takdir ettiğim tek kişi oydu.

"Seni seviyorum baba." Ayrılırken gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Babam apartmandan dışarı çıktı. Evde genellikle yalnızdım ama her zaman etrafımda milyonlarca insan olurdu. Tüm varlığım boyunca ilk kez gerçekten tek başımaydım. Korkacağımı sanıyordum ama özgürleştirici bir his miydi? Yalnız olmanın çok güçlendirici bir yanı vardı.

Kapı kapandığında, yeni hayatımın başlangıcı gibi hissettim. İçimde bir burukluk vardı ama babamın bunu kendi başına başaracağını biliyordum. Aile işleriyle o kadar meşguldü ki benim yokluğumu fark etmeyecekti bile. Ayrıca, elime geçen her fırsatta eve dönecektim - hiç istemediğimden değil. Çünkü sonunda kabuğumdan çıkıp olmam gereken kişiye dönüşüyormuşum gibi hissediyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

Ağabeyim ve babam gittikten sonra odayı bir ürküntü kapladı. Hayatımda ilk kez tek başımaydım. Babamın sıkı güvenliği olmadan tekrar bu pozisyonda olacağımı hiç düşünmemiştim, ama bu yeni keşfedilen özgürlük ... iyi hissettirdi.

"Tamam, şimdi bu birayı gerçekten içmelisin ya da en azından benimle bir shot atmalısın," diye bağırdı Maddy oturma odasının diğer tarafından. "Üniversiteye gelen herkes içer."

Ona yan gözle baktım. Bu ifade bana akran baskısı gibi gelmişti ama buna izin verdim çünkü buraya arkadaş edinmek için gelmiştim. Kampüste yalnız yaşamaya çalışmaktaki amaçlarımdan biri de buydu.

"Tamam, ama sadece küçük bir bardak." Üniversite işlerini yapmam gerekiyordu.

"Birinci ," dedi bardağı havaya kaldırarak. Bira şişesinin kenarını onunkiyle tokuşturdum, sonra dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

Sonra tükürdüm. Tadı hayal ettiğim sidik gibiydi.

"Ew. Kim bunu gönüllü olarak içer ki?" Maddy'den yankılanan bir kahkaha geldi.

"Tekilanın tadı daha güzel. Merak etme." Nedense buna inanmamıştım.

Kanepeye oturduk ve Maddy bana doğru döndü.

"Cidden, kampüs dışında bir daireyi nasıl buldun? Geçen seneki kuralları mı değiştirdiler de birdenbire birinci sınıf öğrencileri şehirde yaşayabilir oldular? İlk yıl yurtta kalmaları gerektiğini sanıyordum."

"Hayır. Babam sadece daha güvende olmamı istiyordu, bu yüzden kampüs dışında olmam gerektiğine yöneticileri ikna etmeyi başardı." Gözlerini bana dikti ve ben de küçük bir kıkırdama çıkardım.

"Eskiden Alfalar'ın başkanıydı, bu yüzden sanırım biraz etkisi var," diye ekledim.

"Ah. Bu çok daha mantıklı." O birasını yudumlarken ben de pencereden dışarı baktım.

"Bu manzarayı seviyorum," diye ekledim sohbete.

"Dürüst olmak gerekirse, bu biraz ürkütücü. Geçen yıl aynı yurdu paylaştığım kız bir keresinde ormanda bir partiye gitmiş ve bir daha eve dönmemişti," diye itiraf etti uzun kırmızı buklelerini çekiştirirken.

Bekle. . . ne? Sanki insanlar sık sık kayboluyormuş gibi umursamaz bir tavırla söyledi.

"Ortadan kayboldu mu?" Açıklığa kavuşturmak ya da belki de yanlış duyduğumu teyit etmek için sordum.

"Kesinlikle. Tuhaf, değil mi?" dedi mutfağa geri dönerken.

Hayır. Bu korkunç ve çok üzücüydü ve Maddy'nin davranış biçimi de *tuhaftı*. Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini anlamıyordum ama üsteleliyordum çünkü yine burada arkadaş edinmeye çalışıyordum. Maddy benim oda arkadaşımdı, bu yüzden iyi geçinmek zorundaydık.

"Oh, kahretsin. Çok üzgünüm." Oda arkadaşınızın kayıp olmasının ne kadar trajik bir durum olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Sorun değil. Açıkçası burada olmak benim tercihim değildi ama ailem evden uzakta olmam gerektiğini düşündü."

"Nerelisin sen?" Bir bardak altlığı alıp içkiyi ahşap sehpanın üzerine bırakarak sordum. Biraz daha normal hissettiren bir sohbeta geçtiğim için minnettardım.

"Buranın biraz kuzeyindenim. Lisedeyken havalı çocuklarla birlikteydim. Büyük bir amigo kızdım ama hiçbir zaman uyum sağlayamadığımı hissettim, bu yüzden zamanımı burada oda arkadaşımla geçirdim. O öldüğünde, tüm arkadaşları beni terk etti ve sonra oldukça boktan bir kalabalığa karıştım. Benim için yokuş aşağı gitmek gibiydi. Biraz uyuşturucu kullandım, çok içtim ve okulda berbattım ama daha iyi olmak için çalışıyorum." Kanepede arkama yaslandım ve parmaklarındaki yara izlerine baktım.

"Bu uzun bir hikaye." Bana baktı ve ben de başımı salladım. "zr dilerim, bakmak istememiştim. Ben sadece büyüdüm-"

"Korunaklı mı?" Maddy benim yerime bitirdi.

"Nasıl anladın?" Bu sefer ikimiz de güldük. "Başına gelenler için zgnm, hepsi için. Büyümek, buraya zorla getirilmek, geçen yılki oda arkadaşın, bir insanın kaldırabileceği çok var gibi görünüyor." Maddy birasından uzun bir yudum alırken salladı.

Gün batarken ve gece içeri süzülürken pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

"Her neyse, bu hafta sonu kutlama için dışarı çıkacağız. Sahte kimliğin var mı?" diye sorduğunda başımı iki yana eğdim ve göz kırparak ona baktım.

Tekrar güldü. "Tabii ki . Arkadaşım Lexi'ye benziyorsun, o yüzden onunkini ödünç alacağız."

"Bilmiyorum." Ellerimi bacaklarıma sürttüm. "Ben pek parti yapacak bir tip değilim. Buraya iyi notlar almak ve umarım Magna Cum Laude derecesiyle mezun olup Seattle'daki yüksek lisans programıma geçebilmek için geldim."

Bu bir yalandı. Babamla rüyamın bu kısmı hakkında konuşmamıştım, bu yüzden zorlama olduğunu biliyordum, ama oda arkadaşımın henüz zorba babamı bilmesine gerek yoktu.

"İngilizce için, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. İleride yazar olmayı hedefliyorum ama kitapçı olmayı da düşünmüyorum." Yine babamın bildiği bir şey değildi ama ben büyük hayaller kurmayı severdim. Sonunda, her zaman hayalini kurduğum özgürlüğe pazarlık yaparak ulaşabilecektim.

İçkimi atmak için ayağa kalktım ve bardak altlığını yerine geri koydum. Maddy kaşlarını çatarak beni izledi, sanki hareketlerim olağandışıymış gibi.

"Bu arada," diye seslendim mutfaktan, "sen psikoloji okumuyor musun?"

"Evet, doğru. Hey, temizlik konusunda aşırı takıntılı falan mısın?" Maddy alay etti, ben de kıkırdadım.

"Hayır, sadece her şeyin düzenli olmasını tercih ederim." Omuz silktim, tutmadım. Annemin vefatından sonra yaşadığım zihinsel karmaşanın küçük bir parçasıydı bu. Onun hatırlatmaları olmadan eşyaları yanlış yere koymaktan hep korktum, bu yüzden temizlik ve düzen konusunda bir saplantı geliştirdim.

"Anlıyorum. Endişelenmeyin. Ben o kadar düzenli değilim ama bir şans vermeye hazırım. Bu yılı harika bir hale getireceğiz." Maddy mutfakta bana katıldı ve artık açık olan bulaşık makinesinin üzerine eğilerek bana sarıldı. Fiziksel temas karşısında içimden iç çektim ama oda arkadaşımın beni sevmesine ihtiyacım vardı, bu yüzden kucaklamaya karşılık verdim.

"Güzel. Aslında bazı arkadaşlarla buluşmak için dışarı çıkıyorum, ama sanırım yerleşmek isteyeceksin? Yine de senin de gelmeni çok isterim."

"Teşekkürler, ama haklısın. Bu gece evde kalmayı planlıyorum." Bulaşık makinesini kapattım ve ellerimi yıkamak için döndüm. Maddy önce ellerime, sonra da bana baktı. Tuhaf göründüğümü biliyordum ama stres bunu daha da kötüleştiriyordu, bu yüzden el yıkamayı aceleyle bitirdim.

"Karar senin, ama bu hafta sonu kaçamayacaksın." Sırıttı ve ben de altı gün sonra bir bahane bulabileceğimi bildiğim için gülümsemeyi başardım. Hafta sonu aklımdan bile geçmeden önce önümde okulla dolu bir hafta vardı.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Yalan söyledim. Kapının yanındaki kancadan anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı.

Birdenbire, içeride sadece ben varken daire geniş gelmeye başladı. Kanepeye doğru yürüdüm ve uzanıp pencereden dışarı baktım. Maddy bir konuda haklıydı: orman geceleri ürkütücü bir havaya bürünüyor, karanlığa ve gizeme bürünüyordu.

Televizyonun kumandasını alıp arka plandaki gürültüyü açmak üzereydim ki, nakliyeciler buraya getirmeden önce arabaya tıktırdığım favori kitaplarım aklıma geldi.

"Oh, kahretsin!" Yerimden sıçradım. Ağustos ayı için ılıman bir sıcaklık olmasına rağmen bebeklerimin sıcakta kavrulmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Anahtarları zincirden çıkardım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kirli gri halıya adımımı attığımda koridordaki ışık hâlâ titriyordu. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, uğursuz koridorda yürümeden önce derin bir nefes aldım.

Aşağı düğmesine yüzlerce kez basarak, ne kadar çok basarsam o kadar hızlı geleceğine kendimi ikna etmiştim. Küçük evimi seviyordum ama ürkütücü ortak alana alışıp alışamayacağımı bilmiyordum.

Asansör açılır açılmaz içeri koştum, sonra arkamı döndüm ve sırtımı duvara dayadım. Kendimi bir varlığın beni takip ettiğine inandırmıştım. Ormanın kıyısına yakın yaşamının iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

Kapılar kapanırken bir *gümbürtü* duydum.

Kafamı kaldırdığımda birilerinin çoktan asansöre bindiğini ve en üst katta oturmama rağmen inmediklerini fark ettim.

"Kutsal. Vay anasını. Çok seksisin." Şimdi önümde duran adama bakarken nefes aldım.

Bekle. . . *Bunu neden yüksek sesle söyledim?*

Kafamda bu adamın ateşli olduğunu yüksek sesle söylemenin neden iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olabileceğime dair tüm nedenleri gözden geçirirken avuçlarım terliyordu.

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve yanaklarım hemen kızardı. Hayatımda gördüğüm en gizemli, en güzel görünümlü insana çarpmıştım. Kahverengi buklelerden oluşan bir tacın çerçevelediği delici yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. Siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş, beni büyüleyen esrarengiz bir çekicilik yayıyordu. Görünüşünü içime çekerken çenem neredeyse düşecekti.

Bu mümkün olamazdı. Sözcüklerimin üzerinde bu şekilde tökezlememe izin veremezdim.

"Size yardımcı olabilir miyim yoksa katınıza mı basacaksınız?" sordu, kadifemsi tınısı eskimiş, gıcırtılı asansörü dolduran sesiyle. Asansörün duvarına yaslandı ve ayağını yukarı kaldırarak ağzındaki kürdanla oynadı. Utanç verici cevabım hakkında hiçbir şey söylemedi, belki de temize çıkmıştım.

Gerçeğe geri dönerek geri , kendimi asansörün izin verdiği ölçüde ondan uzağa yerleştirdim ve doğru katın düğmesine bastım. Kalbim göğsümün içinde çılginca ritmini sürdürüyor, sesi kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyordu. İçimi bir gariplik telaşı kaplarken doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Sonunda yumuşak bir "Özür dilerim." dedim. Sonra bakışlarımı başka yöne kaydırdım, asansör kapısına sabitlendim, açılmasını ve bu karşılaşmanın sona ermesini diledim.

Garaja iniş sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Asansör nihayet hafif bir zil sesiyle varış noktasına ulaştığında, hemen dışarı fırladım ve güvenilir kırmızı arabama doğru ilerlerken içimi bir rahatlama kapladı. Gerçeküstü durumun ortasında güven verici bir sığınaktı. Arkama bakma zahmetine bile girmedim.

Ancak dikkatimi başka bir şey çekti: Arabamın yanına eğri büğrü park etmiş, karartılmış bir Jeep Wrangler. Her santimi karanlıkla örtülmüştü; sıradan çevrenin ortasında gölgeli bir varlık. Kaşlarımı çatmışım, alanıma saygı gösterilmemesinden duyduğum rahatsızlık içimde kıpırdanıyordu. Yine de o aracın etrafında bir gizem havası vardı, elimde olmadan çözmeyi istediğim bir bulmaca. Bu garip duyguyu üzerimden atarak, tuhaf asansör karşılaşmasının bir ürünü olduğunu düşündüm ve elimdeki işe yeniden odaklandım. Bagajı açtım ve yanına gittim.

"Aptal herif, daha iyi park etmeyi öğren," diye mırıldandım ve unuttuğum kitapları aldım, içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Doğrulurken garajın etrafına bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım, duyularım alarmdaydı. Etrafıma nadiren dikkat ederdim çünkü babamın korumaları sürekli etrafımdayken bunu yapmam için bir neden yoktu ama sanki içimde bir şeyler değişmişti.

Nefesimi tutarak bagajı kapattım ve bu tedirgin edici duyguyu geride bırakmaya karar verdim. Bakışlarımı çıkışa doğru çevirdim, daireme geri dönerken adımlarım amaçlıydı. Özel baskı ciltli kitaplarım elimde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu ama yığının yüksekliğinden nereye gittiğimi görmek zordu.

Tam asansöre ulaşmıştım ve yukarı çıkmak için düğmeye basmak üzereydim ki arkamdan alçak sesle bir kıkırdama geldi. Çığlık attım ve kitaplarım uçtu. Her bir kitap betona düşerken gümbürtüler yankılandı ve ben onları toplamak için çabaladım, daha çok kitapların sırtlarını kırmaktan ya da onları çizmekten endişe ediyordum.

"Siktir," dedi asansörden gelen aynı yumuşak ses, sonra benimle birlikte yere çömeldi. "Seni korkutmak istememiştim."

Elimde *Romeo ve Juliet*'in bir baskısıyla ayağa kalktığımda bakışlarımız kilitlendi ve o anda sanki garajın kaloriferleri yakılmış gibi hissettim. Gözleri geniş ve ışıltılıydı, fiziği ise güç ve sağlamlık yayıyordu. Benden yaşça büyük olmasına rağmen hala bir üniversite öğrencisi havası taşıyordu.

"Ah, ," diye uysalca cevap verdim sesimi bulduğumda, son kitabı topladım. Yerde oluşturduğum kitap kulesinin üzerinde durdum.

"Şunları kaldırmana yardım edeyim," diye teklif etti yabancı, kolunu yığına doğru uzatırken altın rengi teni gecenin içinde adeta parlıyordu. çekildim ve gözlerimi kısıtım. Maddy'nin ilk oda arkadaşının hatasını tekrarlamayacaktım. O deneyimi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bu gizemli adamın inkar edilemez çekiciliğine rağmen, bir yabancıнын daireme girmesine izin vermeyecektim.

"Ben iyiyim," dedim kitapları kollarımın arasına alıp dengede tutarak.

"En azından senin için asansörü çağdırmama izin ver." Asansör kapısına doğru ilerledi ve düğmeye bastı.

"Ah, teşekkürler," diye mırıldandım, bakışlarım ileriye sabitlenmişti, kapıların açılmasını ve beni bu giderek garipleşen durumdan kurtarmasını umuyordum.

"Sorun değil komşu." Yanımdan geçip araba kuyruğuna doğru yürüdü. Kalbim bir kez daha hızlandı. Kuşklar zihnimi bulandırmaya başladı; belki de tüm bu apartman olayı o kadar da iyi bir fikir değildi. Belki de yurtlar burada tek başıma kalmaktan daha güvenliydi ya da daha doğrusu Carlo bana göz kulak olmalıydı. Bu lanet olası garaj, apartmanın ortak alanları kadar, hatta daha fazla ürkütücü görünüyordu.

Söyledikleri üzerine kafa yordum ve anahtarlarının üzerindeki bir düğmeye bastığında dikkatim ona kaydı. Arabamın yanındaki karartılmış cip aydınlanırken zaman yavaşlıyor gibiydi.

Park işiyle ilgili sinirli yorumumu duymuş olması gerektiğini fark ettiğimde utanç beni yutmakla tehdit etti. "Komşu" ifadesini kullanması muhtemelen benim mırıldandığım küfre alaycı bir yanıttı. Sürücü koltuğuna tırmanmadan önce tepkime eğlendiği belli olan hafifçe kıkırdadı.

O pislik arabasını eleştirdiğimi biliyordu ve şimdi benim rahatsızlığımdan zevk alıyordu. Ne kadar sinir bozucu. Daha önce hissettiğim her türlü cazibe yok olmuştu; o can sıkıcı bir varlıktan başka bir şey değildi. Daha önce onun seksiliğine dair yaptığım değerlendirme hızla yeniden değerlendirildi. Görünüşe göre öngörülebilir bir gelecek için onunla bir araba komşusu olarak sıkışıp kalmıştım.

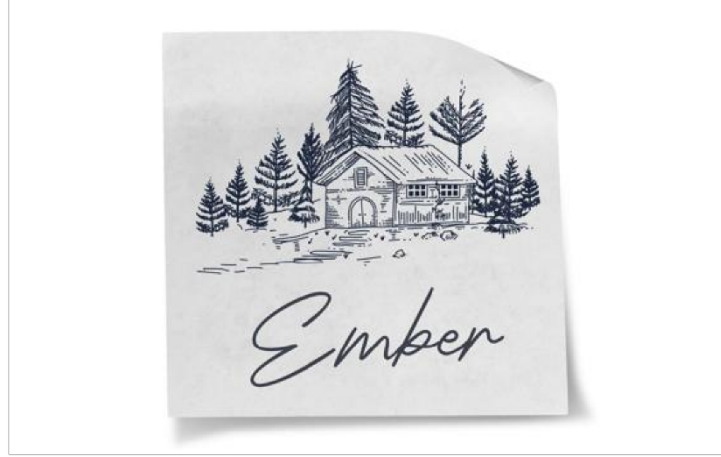
Motoru çalıştırıp geri geri giderken yanımdan hızla geçti ve ben de dayanamayıp orta parmağımı ona doğru kaldırdım. Kitaplar üzerindeki hakimiyetimi kaybettiğimde ve kitaplar affetmeyen betona geri çarptığında kahkahaları arabanın içinden duyulabiliyordu.

"Pislik," diye mırıldandım, başımı salladım ve dağılan kitaplarımı toplamak için bir kez daha eğildim. "Bugünün gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim," diye homurdandım.

Hâlâ evde olsaydım bunların hiçbirini yaşamayacaktım. Altı ay önceki halime bu gizemli ve sinir bozucu erkek tipiyle karşılaşacağımı söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Bir erkek bana en ufak bir ilgi gösterdiğinde bile ters yöne kaçan bir kız olarak tanınırdım.

Ama tüm bu yılın buydu. Dünyayı deneyimlemek istediğim için azıcık da dışarı çıkmak istiyordum. Sanırım haklıyım, artık Kansas'ta değildim, değil mi Toto?

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geçen hafta su gibi akıp gitmişti ve babamın iki arkadaşını apartmanın dışında gördüğüme yemin edebilirdim ama bir şey söylemeye cesaret edemedim. Sadece yaşadığım için minnettardım. İlkbaharda danışmanımla derslerimi seçerken, haftanın üç günü tüm gün dersim olacak şekilde derslerimi sıralamıştım, diğer iki gün ise öğleden sonraları lisans kütüphanesinde gönüllü olarak kitapları yerleştiriyordum. Hafta sonu ve hafta içi çalışmak için yeterli zamanım olduğundan emin olmak istedim.

Walsh ve babam da hafta boyunca beni kontrol etmek için birkaç kez mesaj attılar.

Walsh:

Seni Den'in oradaki caddede yürürken gördüm. Sakın cüret etme.

Baba:

, Em?

Nasıl biliyorsun. Bugün Carlo'yu burada gördüm.

Kardeşimle her zaman yakın olmuştuk, özellikle de annemizin ölümünden sonra, o üniversiteye gidene kadar. Şimdi biliyorum ki, geriye dönüp baktığımda, ben "sinir bozucu

Çoğu zaman "küçük kız kardeş" derdim ama onu örnek alırdım. Beni her zaman korur, güvende tutar ve mutlu olmamı sağlardı. Ancak Isles'a geldiğimde, kendi başıma dallanıp budaklanacağıma yemin ettim ve onların korumasına ihtiyacım olmadığına ısrar ettim.

Annem için kimin geldiğini ve bu kadar korumaya ihtiyaç duymamızın nedeninin bu olup olmadığını merak ederdim ama ortaokuldayken babam bana adamın icabına bakıldığını söyledi. Hapiste olup olmadığını sorduğumda babamın yanıtı tekrarlandı: *"İcabına bakıldı."*

Bu yüzden neden bu kadar çok koruma olduğunu sorduğumda, kimse bana doğru dürüst bir cevap vermediğinde hayal kırıklığına uğruyordum. Ağabeyim ve babamın düşündüğü kadar saf değildim ama hayatımı sürekli bir göz altında yaşayamayacağımı da biliyordum.

Cuma günüydü ve daha öğlen olmuştu ama son birkaç günü derslerle dolu geçirdikten sonra neredeyse bitmiş olmalarına şükreliyordum. Üniversite derslerinin ne kadar yorucu olduğunu ve ne kadar çok bağımsız çalışma gerektirdiğini fark etmemiştim.

En iyi dersi sona saklamıştım - Kurgusal Yazarlığa Giriş ve eğitmen, inatçı tavrıyla ünlü Dr. Connolly'den başkası değildi. Birinci sınıfta onun staj programına girenler, genellikle en önde gelen yayınevleri tarafından imzalanan beğenilen yazarlar olarak sona erdi.

Onun programının bir parçası olmak sadece bir hedef değildi; bu benim hedeflediğim tek yoldu, Isles Üniversitesi'ni seçmemin tek nedeniydi. Geçtiğimiz ilkbaharda kendisiyle yaptığım görüşme sırasında, çoğu birinci sınıf öğrencisinin giriş sınıfına girebilmek için katlanmak zorunda kaldığı hazırlık sınıfını atlayabileceğimi söyleyerek beni şaşırttı. Dr. Connolly bende benzersiz bir şey gördü, ilgisini çeken bir şey. "Stajına katılmak için gereken özelliklere sahip olup olmadığımı" görmek için üst sınıfa davet etti.

Mülakattan sonra heyecanımı kontrol edemedim, neredeyse sevinçten çılgılık atıyor ve memnuniyetimi yayıyordum. Babamın sonunda bu üniversiteye gitmeme izin vermesinin nedeni buydu. Mülakatın ne kadar iyi geçtiğini anlatırken yüzü gururla parlıyordu.

görüşmeye gitti. Azılı bir şüpheli olan Walsh bile ön sınıfı atlayıp doğrudan bir üst sınıfa geçmenin önemini anlamıştı.

Sınıf, akademinin zamansız cazibesini yansıtan eski, yıpranmış, taş bir binada yer alıyordu. Zemin kattaki oda, dışarıdaki kapalı gökyüzünden gelen yumuşak, bastırılmış bir ışıkla yıkanıyor ve güne uygun görünen kasvetli bir ton oluşturunuyordu. Yağmur yağma ihtimalini ima eden o gri kasvetli günlerden biriydi.

Burası tipik bir kalabalık sınıf değildi; üst sınıfların olduğu bir bölümdü, yani o kadar kalabalık değildi. Toplamda belki otuz kişiydik. İkinci sırada bir yer kapmışım, bu da bana günün en önemli olayı olan Dr. Connolly'yi net bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Ellili yaşlarında, yaşlı bir beyefendiydi ve yaşına meydan okuyan bir çekiciliği vardı. Giydiği dar kot pantolon modern bir havayı ima ederken, tuzlu ve biberli saçları sofistike bir dokunuş katıyordu. Onunla ilgili bir şey, hayatta çok şey gördüğünü ve deneyimlediğini söylüyor gibiydi ve bu yüzündeki çizgilere kazınmıştı.

Beni asıl etkileyen şey konuşma şekliydi. Dr. Connolly'nin herkesin dikkatini çeken bir konuşma tarzı vardı. Her kelime havada asılı kalır ve duyulmayı talep ederdi. Şiirleriyle tanınırdı ve babamın daha önce onun birkaç eserinden nasıl bahsettiğini düşünmeden edemedim.

Bir de tavırları vardı. Kendini taşıma şekli belli bir çekiciliğe sahipti, yaşını unutturur ve onu ... yani sevimli olarak görmenizi sağlayan bir şey. O da bunu biliyor gibiydi. Bakışlarının herkesten biraz daha uzun süre benim üzerimde kaldığı hissinden kurtulamıyordum. Bu gurur vericiydi ama aynı zamanda biraz da rahatsız ediciydi. Yani emin olamıyordum, belki de fazla düşünüyordum. Her iki durumda da, kendimi onun ilgisinden rahatsızlık duymakla ilgisini çekmek arasında buldum.

Zil saatin başladığını gösterirken Dr. Connolly, "Lütfen herkes yerine otursun ve defterlerini çıkarsın," dedi. Biri elini kaldırdığında yeni bir kitap bulmak için çantamı karıştırdım.

"Bunun yerine dizüstü bilgisayarlarımızı kullanabilir miyiz?" diye sordu arkamdaki uzun sarı saçlı minyon kız sırt çantasından bilgisayarını çıkarırken.

"Kesinlikle olmaz. Bu sınıfın tamamı teknolojiden uzak olacak, buna cep da dahil, o yüzden hazır başlamışken lütfen onları susturun." Ben çoktan yapmıştım.

"Hazırlıklı geldiğiniz için teşekkür Bayan Ember Solis," diye seslendi Dr. Connolly ve yüzümdeki kızarıklık yanaklarımı ısıtmaya başladı. Sınıftaki öğrencilerin gözlerinin kafamın arkasında yandığını hissedebiliyordum.

"Tabii," diye cevap verdim, bu etkileşimle ilgili her şeyden nefret ediyordum. Yine de sadece nazik davranıyordu ve ilk gün olması ve beni zaten ismimle tanınması hakkında söylenecek bir şey vardı.

"Hepimiz saygıdeğer yıldız öğrencimize benzemeye mi çalışmalıyız? Meşhur 'Bayan İyi Ayakkabılı' ve onun titiz defter dizisi, kurnazca ikinci sıranın ortasına yerleşiyor - hevesli olduğunu ima edecek kadar yakın ama çaresizlik kokusundan kaçınacak kadar uzak?" Yankılanan çakıllı bir ses, aksi halde sessiz olan odayı kapladı ve eğer birkaç dakika önce utandığımı düşünseydim, sınıftan bir dizi fısıltı patladığında derimden sürünebilirdim.

"Ah, Bay Ash Ortiz, bir yıl daha varlığınızla bizi onurlandırdınız. Geçen yılki başarısızlığınız yetmiyormuş gibi, bu yıl da hepimiz üzerinde geç kalmış bir izlenim bırakmaya karar verdiniz." Dr. Connolly'nin yumuşak sesi sınıfta yankılandı.

"Benden bu kadar kolay kurtulamazdın," diye gürledi Ash'in sesi. Utancımı gizlemeyi umarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ancak, konuşma başka bir yere kaymış gibi görüldüğünden merakım beni ele geçirdi ve gizemli adama göz attım.

Şaşkınlık içindeydim, benimle alay eden kişi bana doğru geliyordu. Oda geniş olmasına rağmen, o yaklaştıkça daralıyor, her türlü kişisel alan kavramına meydan gibiydi.

Profesör Connolly dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak dersi başlatmaya başladı ve benimkinin hemen koltuğa oturduğunda adamın cüreti yeni zirvelere ulaştı. "Selam komşu," diye selam verdi, hafif bir çam ormanı kokusu yayılmıştı. Ona doğru döndüm, yakınlığımız hissediliyordu. Dirseğim siyah kapüşonuna değince içimde bir sarsıntı oldu. Gözlerimiz kilitlendi ve o anda farkındalık beni bir gibi çarptı.

"Sen," diye bağırdım, utanç ve şaşkınlığın karışımı sesimin çatlamasına neden oldu. Asansörde beni yine utandıran aynı adamdı, ama bu sefer seviye atlamıştı ve bunu halka açık bir ortamda yapıyordu.

O gün üçüncü kez odayı garip bir sessizlik kapladı ve sanki tüm oda bana doğru dönmüş, beni eğlence ve sempati karışımıyla kaplamıştı. Yerin yarılip beni yutmasını ve bu utanç çığından beni kurtarmasını diledim.

Profesör Connolly düzeni sağlama ihtiyacını hissederek boğazını temizledi ve bakışlarını kargaşanın kaynağı olan Ash'e dikti. "Bay Ortiz, hevesiniz takdire şayan olsa da, öğrencilerimize karşı saygılı bir atmosfer yaratalım. Neden çantanızdan not defterinizi ve kalemlerinizi alıp bu çabamızda bize katılmıyorsunuz?"

Ash'in yanıtı, orantısız bir sırtış eşliğinde rahattı. "Elbette Profesör. Partiyi mahvetmek istemem." Koltuğunda arkasına yaslandı ve bir çift kulaklık çıkardı. Umursamaz bir hareketle kulaklıkları taktı ve sanki kestirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Gözleri kapanmadan önce bana göz kırptı; bu hareket beni hem şaşırttı hem de meraklandırdı.

Ash'in görünürdeki ilgisizliğine rağmen, dersten en iyi şekilde yararlanmaya kararlıydım. Odağıımı, her kelimesi bir bilgelik cevheri gibi görünen Profesör Connolly'ye yönelttim. Dersin geri kalanı boyunca defterime öfkeyle şeyler karaladım, sanki geleceğim buna bağlıymış gibi her içgörüyü ve her nüansı yakaladım. Ash soğukkanlı bir gözlemci rolünü oynuyor olabilirdi ama benim başarılı olma kararlılığım dikkatimi dağıtan her şeyin önüne geçti.

Ash oturduğu yerde daha da rahatladıkça dirseklerimizin sürekli birbirine çarpması da işe yaramadı. Onu itmek istiyordum ama aynı zamanda dikkatleri üzerime çekmekten de kaçınmak istiyordum, bu yüzden dersin her dakikası geçtikçe daha da yaklaşmasına izin verdim. Ayrıca, kokusuna bağımlı olmaya başlamamın da bir faydası olmadı.

Zil dersin bittiğini bildirmek için çaldı ve Ash'i sersemlikten uyandırdı, sonra sanki bütün bir saati baygın geçirmemiş gibi kulaklıklarını çıkardı.

"Pekala, millet. Okuma ödevleri ders programında açıkça yazılmıştır. Haftada bir tam kitap okuyacağız ve bu hafta bir klasiğe başlayacağız. Emily Brontë'den *Uğultulu Tepeler* ve tam bir özet gelecek hafta teslim edilecek." Öğrencilerin çoğu eşyalarını toplarken odadan bir inilti sesi yükseldi.

Ash'e ters ters bakarak, "Bunu sakın unutma," dedi.

Defterimi çantama tıktırarak sınıftan aceleyle çıktım ve Ash'le arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım. Ancak kapının yarısına geldiğimde, o kadifemsi ses bir kez daha havayı yararak kararlılığımı zorlamaya başladı. Daha önce fark etmemiştim ama sözlerini renklendiren ince bir aksan vardı.

"Ember," diye seslendi, sesi bir gibi havada asılı kalmıştı. Omzumun üzerinden arkama baktım, adımlarımı hızlandırmadan önce gözlerimiz kısa bir süre buluştu, ondan kaçma kararlılığım yoğunlaştı. Tek odak noktam beni bu şaşırtıcı karşılaşmadan uzakta, evime götürecek otobüse ulaşmaktı.

Tam dışarı adımımı atmıştım ki, bir el dirseğime yapışarak kaçışımı durdurdu. Onunla yüzleşmek için döndüm, o büyüleyici yeşil gözler benimkilere kilitlendi. Soğuk bir kayıtsızlıkla sesindeki sinirlilik, içimde bir öfke dalgasına yol açtı.

"Daha iyisini bilmesem, beni görmezden geldiğini söyledim."

"Beynini kullandığın için sana hak veriyorum, çünkü çok haklısın, seni kesinlikle görmezden geliyorum," diye karşılık verdim, kolumu kurtarmaya çalışıyordum.

Kavrayışı beni yerimde tutmak için daha da sıkılaştığından nafil olduğunu kanıtladı. Aramızdaki hava çatırdadı, söylenmemiş bir meydan okuma üzerimizde asılı kaldı.

"Tıpkı ben konuşurken arabanın benimkinin yanına park söylemediğin zamanki gibi mi?" Dirseğimi bıraktı ama aramızdaki bağlantı beni yerimde sabit tuttu. "Eğer sürücü kursunda da bugünkü kadar dikkat ettiysen, neden bir pislik gibi park ettiğin çok açık," diye tısladım.

Derinden kıkırdadı. "Çok ateşlisin, değil mi Ember?"

Bana doğru yaklaşırken ona baktım ve sonunda kıkırdama krizine girdim.

"Soyadımın ne olduğunu sorma girişimin bu mu?" Omuz silkti.

"O zaman bu teklifi pas geçiyorum. Beni utandırmayı, bana birkaç hakaret savurmayı ve tüm sınıfı kişisel uyku alanınız haline getirmeyi başardığınızı düşünürsek - etkileyici derecede büyük çerçevenizle kişisel alanımı bir görevdeymiş gibi işgal ediyorsunuz. Soyadımı sana söylemeye hiç niyetim yok."

Dudaklarını sinsice bükerek eğlendiğini belli etti. "Etkileyici, ha? İltifatınız için minnettar olduğumu söylemeliyim," diye espri yaptı, gözlerinde şakacı bir kıvılcım dans ediyordu.

"Gah. Beni kızdırıyorsun. Yakalamam gereken bir otobüs var," diye homurdandım. Ayaklarım bir şekilde yeniden güç buldu ve dönüp otobüs durağına doğru yürüdüm ama arkamdan botların kaldırırma vuruşunun yankısı geliyordu. Ben o da hızlandı. Yine de ona arkama bakma zevkini tattırmaya cesaret edemedim ve ipucunu anlamasını umarak ilerlemeye devam ettim.

Neyse ki binmekte olan otobüs için sıraya girdiğimde yağmur çiselemeye başladı. Arabayla da gidebilirdim ama kampüste park yeri bulma derdiyle uğraşmak istemedim.

Gri otobüse doğru yürürken, onun varlığını hissettiğimde başımı çevirdim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" İçime ne girdiğinden emin değildim. Altı ay önce bir erkeğe asla karşılık vermezdim ama Ash'te beni çileden çıkaran bir şeyler .

Lanet olsun, neden bu kadar ilgi çekici ve seksi olmak zorundaydı ki? Yeşil gözleri o kadar canlıydı ki bana bakıp sırtırken onları ruhumda hissettim. Bu kadar gizemli olan tüm erkekler aynı zamanda bu kadar çekici miydi?

"Komşuyuz, bu yüzden aynı otobüse ihtiyacım var. Şanslısın."

"Ugh!" Ellerimi havaya kaldırdım, bu da onu sadece güldürdü.

Bütün koltukların dolu olduğunu fark ettiğimde otobüsün tavanındaki tutamaklara tutundum. Ash, her zamanki ukalalığıyla başımın hemen üstündeki gidona uzandı.

Omzumun üzerinden ters ters baktım, bu hareket sadece dudaklarının hafifçe kıpırdamasına neden oldu. Otobüs hareket ettiğinde dengem bozuldu -ya da belki ayaklarım bana ihanet etti- ve sonra öne doğru savruldu, önümdeki kişinin sırt çantasına çarpmama ramak kalmıştı ki geniş elleri göğsüme dolandı ve beni göğsüne doğru sıkıştırdı.

Bu his bir sıcaklık ve yumuşaklık paradoksuydu, kısa süreli bir düşünceydi ve hemen onun sweatshirt'ünün malzemesi olduğunu düşündüm. Bir erkeğe en son ne zaman bu kadar yakın olduğumu hatırlamadan edemedim - bekaret etiketinden kurtulduğum son yılım.

O zamanlar erkeklerle sosyalleşmeye karşı ilgisiz olduğumu şiddetle ama üniversiteye bu etiket olmadan girmeye kararlıyım. Walsh'un bir tatil sırasında cinsel istismarları hakkında sarhoşça övünmesi beni bir noktayı kanıtlamak için kışkırttı ve beni karşılıklı bir anlaşma düzenlediğim bir satranç kulübü tanıdığına götürdü. Yine de bu deneyim beni şaşkına çevirmişti, çünkü seks sıradan, başkalarının ona atfettiği hayatı değiştiren önemden yoksun görünüyordu. Muhtemelen tüm hayatımı onsuz yaşayabilirdim çünkü çok sıkıcıydı.

Ancak Ash'in bana sarılma şekli vücudumda şehvet dalgalarının yayılmasına neden oldu. Büyük eli göğüslerimin altında duruyordu, dokunuşu göğüslerimin sıklığıyla daha da artıyordu.

Tişörtüm ve hırkam. Boyut farkını görmezden gelmek imkânsızdı, beni farklı kılan kıvrımların sessiz bir hatırlatıcısıydı.

Kulağımın kabuğuna doğru fısıldadı, "Dikkatli ol Ember, yoksa kendini yine utandırabilirsin." Sesinin sanki ağına sarılmışım gibi etrafımda dolanması kalbimin birkaç atım atlamasına neden oldu. Karıncalanmalar ta içime hissediliyordu. Onunla ilgili bir şey doğuştan çok çekiciydi, hatta ilkeldi.

"Nasıl?" Nefes nefese bir inilti gibi gelen bir ses çıkardım. Kalabalık bir otobüsteydik ama sanki orada sadece iki kişi varmışız gibi hissediyordum.

"Sana dokunmadan bile ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum," diye mırıldandı.

Ne? Nasıl ?

Ve işte oradaydı ... alçak bir kıkırdama ve yüzümün şaşkınlıkla buruştuğunu biliyordum. Bunu beni kızdırmak için söylemişti ve işe yaramıştı. Bu adamın beni sürekli aşağılamak istemesinin sebebi neydi?

"Çok masum bir yüzün var," diye fısıldadı buyurgan bir ses tonuyla. Eli göğüslerime yaklaşırken başım hâlâ dönüyordu.

."

"Benim gibi adamların etrafında olmasına izin verme, Ember Solis." Göz kırptı ve ağzım açık kaldı. Tam adımı nereden biliyordu ki? Dramatik girişinden önce sınıfın dışında gizleniyor olmalıydı.

Yani soyadımı başından beri biliyordu; bu adamın neden sinir bozucu olduğuna ve neden kendimi ondan ayırmam gerektiğine dair listede bir çentik daha.

Otobüs aniden durdu ve düşüncelerimi böldü. Ash beni bıraktı ve otobüsten inmek için insanların arasından sıyrıldım.

Ash'in beni takip etmediğini fark ettiğimde arkamı döndüm ve onunla göz geldim. Kaşlarımı çattım, o da kapüşonunu kahverengi buklelerinin üzerine attı. "Sen

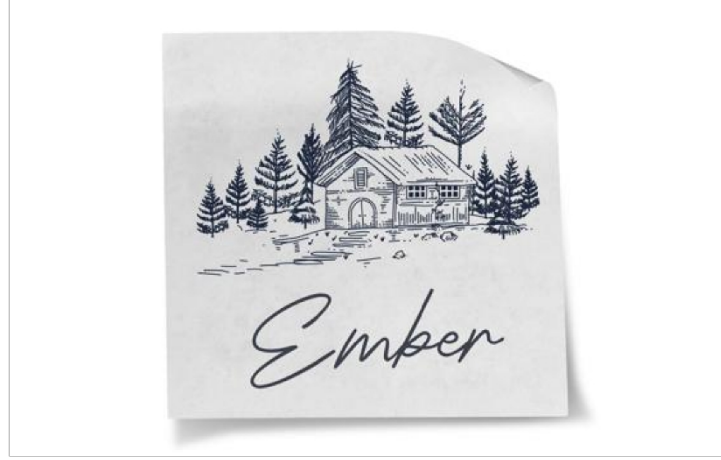
."

"Sonra görüşürüz, mi sol." Bununla birlikte döndüm ve otobüsten indim.

Kapılar kapanırken hızlı bir çıkış yaptı ve beni olduğum yerde bıraktı, içimde hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir duygu dönüyordu.

Dairemize girdiğimde sağanak yağmur duygu karmaşasını yansıtıyordu. Adını öğrendiğimde Ash Ortiz'in oluşturduğu bulmacanın bir parçasına daha sahip olduğumu hissettim ama içimdeki ısrarcı merak duygusu hâlâ devam ediyordu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bütün sabah kütüphanede çalıştıktan sonra dairenin kapısını açtığımda Maddy tanımadığım bir kızla hoplayıp zıplıyordu.

"Ember, tam da bize katılacak kişi." Maddy ciyak ciyak bağırarak beni kucakladı. "Bu benim arkadaşım Beatrice."

Küçük mutfağımızdaki adanın önünde duran kadın Maddy ve benden çok daha kısaydı ve 1.80'den uzun olamazdı. Kırpılmış siyah saçları vardı ve uzun bir etek ve kırpılmış bir üst giymişti.

"Merhaba." Pembe sırt çantamı odama bırakırken beceriksizce el salladım.

"Ne yapıyorsun?" Maddy durdu, sonra bana hızlıca yukarı aşağı baktı. "Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini anlamadığım için sordum. içeri girdiğimden beri.

"Bugün Cumartesi, bu gece bizimle geliyorsun."

"Ah, doğru." Terli avuçlarımı kotuma bastırarak unutmuş olmasını umdum. "Kütüphanede ders çalışarak uzun bir gün geçirdim, yüzden iyi olduğumu sanmıyorum-"

"Hayır." Maddy mutfağımızda kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. "Benimle uçmayacaksın. Bütün hafta eve neredeyse hiç gelmedin ve eğer derste ya da stajda değilsen ders çalışıyorsun. Bir molaya ihtiyacın var."

"Sen de bir tane hak ediyorsun," diye ekledi Beatrice.

Çamurlu Keds ayakkabılarıma bakarken "Lisedeyken hiç parti insanı değildim," diye itiraf ettim. Bunun bir nedeni babamın aşırı korumacı olmasıydı ama diğer nedeni de öyle olmak istemememdi. O yaşam tarzı bana çekici gelmiyordu. "Ne olmuş yani? Artık lisede değiliz." Tekrar yukarı baktım ve yanaklarımın içini. Haklıydı. Üniversiteye geldiğimde, babamdan ve büyüdüğüm hayattan uzaklaşmak, yeni bir şeyler denemek için gelmiştim. Kendimi başka bir yalnızlık çukuruna atmak istemiyordum, özellikle de okulun ilk haftası olduğu için. Yine de Maddy ne zaman takılmamı istese hayır diyor ve odamda takılan bir münzevi oluyordum; bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Bunun tek dezavantajı, babamın beni takip eden birileri olduğunu bilmemdi çünkü kampüste dolaşırken onları görüyordum. Maddy aşırı korumacı bir ailem olduğunu biliyordu, bu yüzden bunu onunla paylaşmak istemedim ama onlardan kaçmak benim için zor olacaktı.

"Bekle, Maddy, ona nereye gittiğimizi söylemelisin. Belki bu onu ikna eder." Beatrice, fazladan bir kadeh daha alkol doldururken Maddy'yi dürttü.

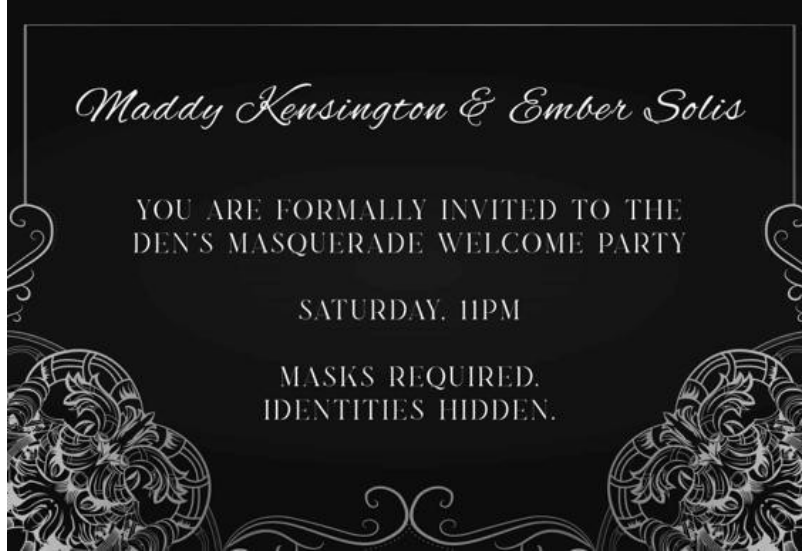
"Aman Tanrım. Nasıl unutabilirim?" Onlara kaşlarımı kaldırdım, sonra Maddy oturma odasına koşarken ellerimi ceplerime soktum.

Beatrice alçak bir fısıltıyla, "Bu konuda çok heyecanlanıyor," diye beni uyardı ve ikimiz de hafif bir kıkırdama çıkardık.

Maddy odada durmuş, ellerini havada sallayarak günün olaylarını anlatıyordu. Bu sabah ben ayrıldıktan sonra dairede oturmuş kahvesini içiyordu ki kapı gizemli bir şekilde çalındı.

"Ember'ın bana eşlik etmek için burada kaldığını düşünerek açmaya koştum." Gözlerimi ona diktim ve o da güldü. "Her neyse, bu süslü siyah zarf bana ve Ember'a gönderilmişti-"

"Bekle, ben mi?" Ben sordum. "Bir bakayım." Odasına koştu ve o güne kadar gördüğüm en güzel davetiyeyi çıkardı. Bir düğün davetiyesini andırıyordu.

Nasıl oldu da Den'e davet edildim? Babam ve Walsh tarafından uyarıldıktan sonra gitmek bir seçenek değildi. Maddy ve beni ismimizle davet edecek kadar kim tanıyordu?

Bu bir hata olmalıydı. Babamın baş düşmanının kardeşlik derneğine davet edilmemin imkânı yoktu. Midem gurulduyordu ve bunun nedeni aç olmam değildi. Endişe içimde yuvarlanıyordu ama bunu belli etmemek için çaresizdim. Bu görüntüyü devam ettirmek istiyordum.

"Vay canına, bu gerçekten harika ama ben gidemem." Babama ve Walsh'a bir şekilde Den'e davet edildiğimi nasıl açıklayacağımı düşünmeyecektim bile. "Eğer gidersem kardeşim beni öldürür. O Alpha kardeşliğinin bir parçası ve onların ezeli rakipleri Den, bu yüzden katılmam tamamen yasaklandı." Beatrice'e baktım ve ona özür dileyen bir gülümseme sundum.

Bildiğim tek şey, her bahar bir gün iki kardeşliğin savaştığıydı. O gün ne babamın ne de korumalarımızın kampüse girmesine izin verilmemesi dışında bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Telefonuyla gizli konuşmalar yaparken volta atardı, sonra Walsh zaman ertesi gün eve gelirdi ve odasında saklandığı için sonrasında iki gün boyunca hiç konuşmazdık.

"Asla bilmeyecekler bile. Bu, Den'in her yıl düzenlediği maskeli bir parti olarak biliniyor, böylece dönüşümlü listelerinde kimi istediklerini belirleyebiliyorlar," diye ekledi Maddy.

Biliyorlardı çünkü beni oraya kadar takip edeceklerdi. Evden kılık değiştirerek çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Bir çeşit dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı çünkü dışarı çıktığımda herkesin takacağı maskeler kimliğimin gizli kalmasını sağlayacaktı.

"İğrenç," diye Beatrice. "Feminizm için çok fazla."

"İn üyeleri kadar çekici olduğunuzda, tüm kadınsı ahlakınız yok oluyor. Onlar hakkında uyarıldığımız ve bizi merakta bırakan kötü adamlar." Maddy penceremize doğru yürümeden önce kızıl saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Son oda arkadaşım kaybolduğunda, ormanda Den ile parti yaptığını ve iki kardeşlik arasındaki çapraz ateşe yakalandığını söylediler. Her nasılsa, aralarındaki rekabet üniversite kardeşliklerinden çok daha derinlere iniyor."

"Ne?" Ağzım açık kalmıştı. Ailemin beni Den'in yakınında istememesinin nedeni bu olmalıydı. Muhtemelen baharda babamın kampüse girmesine izin verilmediği o gün olanlarla da ilgisi vardı.

Yine de, bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Neden birileri sadece aile işinde olan babamın bu işe bulaşmasını istesin ki? Evdeyken bunu hiç sorgulamadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum, ancak şimdi parçalar masaya yatırıldığında, sanki ilk kez net bir şekilde görüyordum ve önümdeki resmi sevmiyordum.

"Evet. Bu sadece bir söylenti ve hiçbir zaman doğruluğu kanıtlanmadı, ancak Isles iki kardeşlik için bir sığınak gibidir. Eğer bir şekilde Isles'ın dışında, orman da dahil olmak üzere, karşı kardeşlikten birini görürseniz, o zaman oyun başlar." Vücudumda ürkütücü bir ürperti dolaştı. Hayatımda pek çok boktan şey görmüştüm, okumayı ya da filmlerde görmeyi beklediğim şeyler, ancak bana Isles'ın yeraltı sırlarıyla dolu bir dünya olduğu söyleniyordu. Bir yanımda normal bir hayat yaşayabileceğim bir üniversite seçmiş olmayı diliyordu.

"Kulağa korkunç geliyor," dedim. Söylentinin herhangi bir geçerliliği olsa da, yine de çok korkutucuydu.

"Açıkçası ben de öyle düşünmüştüm, oda arkadaşımın ailesi de öyle ama dedikodu dedikodudur." Maddy omuz silkti ve tezgâha doğru ilerleyerek Beatrice'le birlikte doldurdukları içkileri kaldırdı. Bir tanesini bana doğru ittiler.

Beatrice, "Hadi, bizimle bir çekim yap," diye cesaretlendirdi. Aralarına baktım ve uyum sağlama ihtiyacı hissettim, özellikle de okul dışında yanımda olmayı önemseyen kız arkadaşlarım hiç olmadığı için.

"Tadı daha önceki biradan daha mı iyi?" Maddy'ye sordum. Güldü, sonra başını geriye atarak boynundaki çilleri gösterdi.

"Tadının daha iyi olduğunu söyleyemem ama seni daha çabuk mahveder, çaylak." Bu yeni bir başlangıçtı, değil mi? Tereddütle bir shot ve bir limon aldım.

"Elindeki tuzu yala, iğneyi vur, sonra da kireci ısır, anladın mı?" Beatrice bana söyledi. Başımı salladım ve yerine getirdim, sonra tekilayı ilaç yutar gibi yutarken boğazım yandı.

"Olamaz!" diye bağırdım, sonra öksürdüm.

"Kireci ısır," dedi Maddy, tüm bu süre boyunca kıkırdayarak.

"İnsanların neden içtiğini gerçekten anlamıyorum," diye yorumladım acı tattan irkilmem bittiğinde.

"Ah, sadece birkaç tane daha içene kadar bekleyin," dedi Beatrice, bizim için bir tur daha doldurdu ve üçümüz aynı adımları bir kez daha . Bu sefer biraz daha az yandı.

"Seni hala bizimle gelmeye ikna edemedik mi?" Hepimiz elimizde bir kase simitle kanepeye yığılırken ikisi de mızımızlandı.

"Sadece Walsh ya da babam öğrenirse-"

"Söz veriyorum yapmayacak. Ayrıca, söylentinin doğru olmadığına bakılmaksızın, onlar hala ezeli rakipler, bu yüzden tanıdığı kimse zaten kardeşlikte olacak gibi değil." Maddy dikkat çekti.

Beatrice, "Bu doğru," diye karıştı.

"Sanırım maske takıyorsak-" Hemen bir şaşırtmaca bulmam gerekiyordu.

Maddy bizi de yanına çekerek koltuktan fırladı ve "Evet.

İşte ruh budur! Şimdi git giyin. Seksi bir şeyler giy."

Gözlerimi ona diktim. Seksi olan ben değildim ve Maddy bunu biliyordu, sadece birkaç gündür ev arkadaşı olsak bile.

"Peki, dolabımdan giymen için bir şeyler getireyim." Odasına koştu, sonra soluk yeşil bir mini elbiseyle geri döndü. Elbisenin kalıbı beni oldukça etkilemişti, çünkü her ne kadar gürültülü kıyafetler giymekle ünlü olsa da

Kıyafetler, basit bir ribana mini elbiseydi. "Seni daha rahat ettirecekse spor ayakkabılarınınla bile giyebilirsin." Işıl ışıl parlıyordu.

"Fena değil-"

"Çok şirin," dedi Beatrice. İki kıza gülümsedim ve ortak banyomuzda giymek için ortadan kayboldum.

İçine girdiğimde gerçekten çok hoştu. Genelde kıvrımlı hatlarımdan dolayı dar kıyafetlerden uzak dururdum ama bu beni doğru şekilde sardı. Maddy benden biraz daha minyon olduğu için belki bir beden küçüktü ama üzerime oturmasını sevdim.

Saçlarımı şık bir at kuyruğu yaptım, internetteki eğitim videolarından öğrendiğim gibi biraz allık ve bronzlaştırıcı ekledim ve aynaya son bir kez , sonra aklıma mükemmel bir dikkat dağıtıcı geldi.

Babamı aramadan önce ön pencereden dışarı baktığımda, caddenin karşısına park etmiş arabadaki bekçiyi fark ettim.

Annesiz büyümenin bir faydası, regl olduğumda babamın beni uzun bir tartışma için teyzemin evine göndermesiydi. Kendimi bildim bileli regl konuşmalarından kaçınırdı ve yeniden stok yapmam gerektiğinde ona söyledim, o da daha fazla tartışmadan gidip ihtiyacım olanı alırdı.

Dışarı çıktığımda endişelenmeyecektim, çünkü maskem vardı, sadece bu lanet evden çıkmak zor olacaktı. Banyoyu açıp dışarı baktığımda Maddy ve Beatrice hâlâ telaşla giyinmeye çalışıyorlardı, bu yüzden fazla olmasa da biraz zamanım olduğunu biliyordum.

Babamı aradım ve ikinci çalışta açtı.

"Hey, Em!" Tanrıya şükür onu da doğru ruh haline soktum. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Ah, baba," diye mırıldandım, "sanırım hastalanıyorum."

"geliyorum." Kâğıtlarını karıştırdığını duyabiliyordum.

"Hayır, hayır."

"Size bir doktor gönderebilirim-"

"Hayır, baba, dinle." Kıkırdadım, bunu başarmak için oyunculuk becerilerimi mükemmelleştirmeye çalışıyordum.

"Çok kötü bir regl dönemi geçiriyorum. Kramplarım beni öldürüyor." Babam boğazını temizledi. Tam da beklediğim gibi.

"Dışarı çıkmak zorunda kalmamak için kapıma ekstra ağır tamponların teslim edilmesine gerçekten ihtiyacım var," diye yakındım ve meramımı anlatmak için biraz mızızlandım.

"Sende hiç yok mu?"

"Hayır, baba. Bu ayki akışımın ekstra ağır olmasını beklemiyordum." Durakladım. "Hazır başlamışken, benim de ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"Markete teslimatı ben yaparım."

"Hayır!" Kahretsin, neden teslimat için arayacağını düşünemedim.

"Bir akranımın bana tampon getirmesi utanç verici." Pencereye geri döndüm ve *babamın kesinlikle işe almadığı korumanın* arabasında *oturduğunu* görecektim kadar açtım.

"Sokağın karşısında kim oturuyorsa onu ara ve benim için getirmesini söyle. Şu anda evdeyim. Işığı açık bırakacağım ve merdivenlere bırakmalarını söyleyeceğim. Burası kanlı bir karmaşa."

"Dışarıda oturan kimsem yok-"

"Baba, bana yalan söylemeyi bırak. Onu görüyorum." Ağır bir duraklama oldu.

"Seni güvende tutmak için yaptım, Em." *Ugh*. Beni koruduğunu biliyordum ama bu konuşma onunla ilgili değildi; sadece adamın gitmesini istiyordum, böylece gizlice kaçabilecektim. Babamın doğruyu söylemediğimi düşünmesi için başka bir nedeni yoktu. Babama hiç yalan söylememiştim ve şimdi yalan söylüyor olsam da bu konuda kendimi kötü hissetmiyordum.

Tamam, iyi, belki biraz suçlu hissediyordum ama aynı zamanda hayatımı yaşamaya çalışıyordum. Hayatının büyük bölümünde korunaklı yaşamış bir çocuk olarak, özellikle üniversitedeki oda arkadaşım ve arkadaşlarımla biraz yaşamak istiyordum.

"Bundan şikâyetçi değilim baba. Sadece görüldüğüm kadar saf değilim. Lütfen her kimse bana tampon getirmesini söyler misin? Süper boy, yeşil ambalajlı?"

Babam iç çekti.

"Söz veriyorum hiçbir yere gitmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, sadece tuvaletin üzerinde oturuyorum, kanıyorum, kramp giriyor ve kusuyorum." Elimle telefonumun hoparlör kısmını tuttum ve kıkırdadım çünkü babam regl döneminin tam olarak böyle bir şey olduğunu düşünüyordu. Her ay doğumdaki gibi kan fişkırttığımızı sanıyordu.

"Tamam, onları arayıp gitmelerini söyleyeceğim." *Siktir et.* Planım işe yaradı. Odamda küçük bir dans yaptım. Bu şanstı. Tamamen şans, ama beni buraya nasıl getirdiyse, öyle mutlu oldum.

"Acele et," diye ekledim babama teşekkür edip telefonu kapatmadan önce. Perdeyi araladığımda, karartılmış cip dışarı çıktı. Bu mükemmeldi.

Mağaza arabayla on beş dakika uzaklıktaydı ve içeri girip çıkış yaptıklarında evden çıkmak için otuz beş dakika kadar vaktimiz olduğunu biliyordum. Kıyafetlerimi iki kez kontrol ettim ve odadan çıktım.

Tam dışarı çıkarken, Maddy ve Beatrice oturma odasından bana bir ıslık çaldılar.

"İyi görünüyorsun,
kızım." "Ateş,
bebeğim."

"sorun var, maskem yok mu?"

"Hediyelerle geldim." Beatrice bir çığlık atarak çantasına koştu ve bir dizi maske aldı. Onları tezgahın üzerine fırlattı. Şükürler olsun, çünkü bu maske anonimliği korumak için tek umudum olacaktı

ve babamın korumalarından kaçmak. Gerçi her şey plana uygun giderse, evden çıkarken benden şüphelenmeleri için hiçbir sebep kalmayacaktı.

"Beatrice tiyatro programının bir parçası. Oyunculuk çalışmaları bölümünde ikinci sınıf öğrencisi, bu yüzden sahne arkasındaki maskelerden bazılarını bizim için ödünç alıp alamayacağını sordum."

"Hepsi boşalacağını mı varsayıyordu?" Başımı yana eğdim. "Bebeğim, başka bir seçenek yoktu." Gözlerimi devirdim, sonra da siyah dantel maskelerden biri. Sade ve basitti ama süslü püslü şeylerden hoşlanmıyordum. Diğerleri arasında yüzümü en çok kapatacak olan buydu ve asıl endişem de buydu çünkü Walsh'un ne yaptığını bilmesini istemiyordum.

Küçük siyah bir çapraz çanta aldım ve içine cüzdanımı, kimliğimi ve ajandamı koydum.

"Günlük programını getirdin mi?" Koridorda durduğumuzda Beatrice sordu "Öyle mi?" Ya partiye gidersek ve ben ağ kurup benzer sınıfta akran bulursam? Gerekirse programlarımızı değiştirebilmek istiyordum.

"Bir üniversite partisinde buna ihtiyacın olacağını mı düşünüyorsun?"

Beatrice sordu. "Ne zaman ihtiyacın olacağını asla ." Omuz silktim ve onlar da

kıkırdamaya başlamadan önce birbirleri arasında konuşuyorlardı.

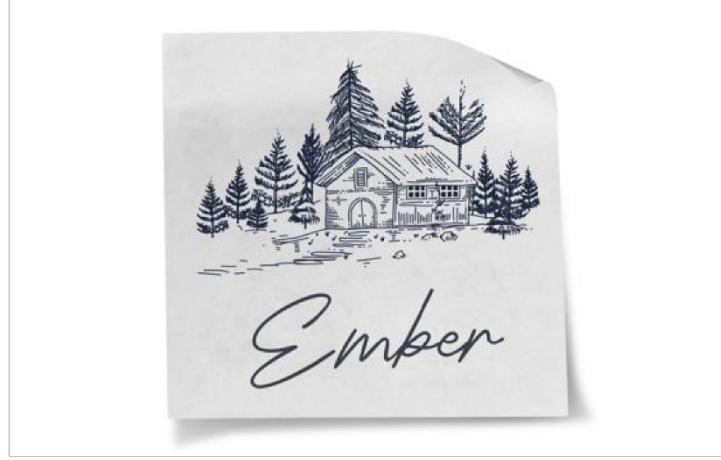
Gözlerimi devirdim, sonra dışarı çıktık. Neyse ki dışarı çıktığımızda yağmur yağmıyordu, bu yüzden kampüsün arkasında, Den'in bulunduğu şehrin kenarına doğru yürüdük.

Sağlam taş binalarıyla kampüsün biraz ürkütücü, sessiz bir havası vardı. Şehrin kenarına doğru yürürken tek ses binalardan damlayan birkaç yağmur damlasıydı. Kampüsün merkezinden geçerken, Ana Cadde'nin sol tarafındaki barlar

ortaya çıktı. En sevdikleri yerde oturmak için beklerken titreyen öğrencilerle doluydu. Burası bana babamın küçükken bizi götürdüğü Wyoming'deki Jackson Hole kasabasını hatırlattı. Ancak Isles, Kuzeybatı Pasifik'teki üniversite öğrencileriyle doluydu. Isles'ın ucuna yaklaştıkça burnuma çam ağaçlarının ve nemli günlerin kokusu geliyordu.

Ormanın kenarındaydı, bizim apartman gibi ama kampüsün karşı tarafındaydı. Alphas ise şehrin tam karşı tarafında, Isles'a tepeden bakan küçük bir kaya oluşumunun üzerindeydi.

İn neredeyse ormanın içine inşa edilmiş, mağarayı andıran bir ev gibiydi, muhtemelen adını da buradan alıyordu. Yaklaştıkça içimi biraz ürkütücü ve tuhaf bir his kapladı. Avuçlarım hemen terlemeye başladı ve eğer bir filmde olsaydım, bu kesinlikle herkesin çılgılık atıp arkasını döndüğü bölüm olurdu. Yine de, bu yeni keşfedilen özgürlük beni merakla ve ailemin uzun süredir üzerimde olan prangalarından kurtulma ihtiyacıyla ileriye doğru itmeye devam etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İn'e doğru köşeyi dönerken, göğsümün içindeki gümbürtü başa çıkamayacağım kadar fazlaydı. Hepimiz sessizdik, çok sessizdik, bu yüzden sessizliği doldurmam gerekiyordu.

"Diyelim ki söylentiler doğru, o zaman teknik olarak başımıza bir şey gelemes çünkü burası hâlâ kampüs sayılıyor, değil mi?" Maddy'ye sordum, oda arkadaşının yaptığı her neyse, eğer doğruysa, bir şekilde benim de bu duruma dahil olacağımdan endişeleniyordum.

"Evet, burası teknik olarak hâlâ Isles olduğu için güvendedeyiz." Çantasından bir şişe çıkardı ve Beatrice bir yudum içtikten sonra şişeyi bana uzattı.

Çoktan çakırkeyif olmuştum. Birkaç gün önce yudumladığım bira dışında hayatım boyunca hiç alkol almamış biri için sarhoşluğa giden yolun nasıl bir his olduğunu fark ediyordum. Bacaklarım gevşemiş, dilim çözülmüş ve ruh halim gergin ve endişeli halden daha rahat bir hale geçmeye başlamıştı.

"Kapıya varmadan önce bir tane daha." İni işaret etti ve ben şaşkına döndüm. Siyah ahşap bir , kalabalığın yanı sıra

karanlık bir örtüyle sarılmıştı. Dışarıda daracık elbiseler giymiş yüzlerce kız, ellerinde bir dizi maskeyle titriyordu.

"Vay be." Den'in bu kadar kalabalık olmasından . "Belki de bunlardan bir tanesine daha ihtiyacım var." Maddy'nin elindeki şişeyi kaparken endişem tekrar iliklerime kadar işlemişti. Onu kurcalayacak bir şeye ihtiyacım vardı, aksi takdirde içeride beş dakikadan fazla dayanamazdım.

Şişenin kapağını açtım ve Maddy şişeyi elimden çekmeden önce bir, iki, üç kez yudumladım.

"Dur bakalım, dostum. Bu ilk kez yapacak biri için yeterli!" diye bağırdı, ama Beatrice sadece benim yaramaz davranışımı teşvik etti.

"Bırakın yaşasın," dedi.

"Evet, bırak yaşayayım." Ellerimi kollarına doladım ve kendimi nasıl hissettiğimi sevdim, sanki dünya artık korkutucu değildi ve beynimdeki her şeyi sorgulamak zorunda değildim. Kulağa ne kadar sevimsiz gelse de sadece anı yaşıyordum.

Korumanın sıranın arkasına geçmemizi söylediği eve doğru yürüdük.

"Bu gerçekten de sadece davetlilerin katıldığı bir etkinlik gibi görünmüyor. Kampüsteki kadın nüfusunun yarısı burada gibi görünüyor." Ben işaret ettim.

"Hayır. Bu partiler Isles'tan daha büyük kalabalıklar çekiyor. Şehirden pek çok insan bu kardeşliğin içinde ne olduğuna bakmak için geliyor," diye bilgi verdi Maddy.

"ne var?" Beatrice sordu.

"Buraya sadece bir kez geldim ve çoğu zaman sadece büyük bir parti oluyor ama önemli olan içeride kimlerin olduğuna dair söylentiler."

"Kim?" Ben sordum.

"Büyük suçluların ve gangsterlerin uğradığı biliniyor. Bana nedenini sormayın. Sadece dedikoduya bayılırım." Hepimiz kıkır kıkır gülmeye başladık. Eğer bu gerçek değilse, neyin gerçek olduğunu bilmiyordum.

Sıranın en arkasında dururken, dönemin bizim için nasıl geçeceği hakkında sohbet ettik ve Maddy'nin matarasından yudum almaya devam ettik.

"Tanrım, siktir et bunu. Bir saattir kuyruktayız," diye yakındım. Abartıyordum ama bir kez bile hareket etmemiştik.

Beatrice, "Git şu sorunu çöz," diye teşvik edince ona yan gözle baktım.

"Biliyor musun?" Ağzımdan dökülen sözcükler her zaman koruduğum iyi kız imajıma meydan okuduğu için kendimi şaşırtmanın eşiğindeydim. Evdeki halim Isles'a vardığımda yok olmuş, yerini bu yeni, evrim geçiren kişiliğe bırakmış gibiydi. Kaçmak için kendini kitaplara gömen kız hala bendim, ama kim olduğumun yeni bir parçasını keşfediyordum.

"Bunu düzelteceğim," dedim ve iki yeni arkadaşımın ellerini tutarak fedainin plastik bir sandalyede oturduğu yere doğru yürüdüm. Arkasına yaslanıp birasını içmeden önce birkaç kişinin içeri girmesine izin verdi.

"Merhaba, affedersiniz." Sıranın önündeki kızı iterek uzaklaştırdım, haykırışlarını duymazdan geldim. "İsmimizle davet edildik, lütfen bizi içeri alır mısınız?" Sis yoğun ve zar zor görebiliyordum ama alkol içimde yükseliyordu. Özgürdüm ve her türlü kısıtlamadan arınmışım.

"Evet, buradaki herkes de öyleydi." Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle etrafı işaret etti. Garip bir şekilde yakışıklıydı ve uzun boyluydu. Siyah saçları geriye doğru toplanmıştı ve yüz hatları köşeli ve eşsizdi. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, hayatımda gördüğüm en koyu mavi gözler delip geçti. Onlar

Parlak bir günde okyanus rengindeydi ve bir am ormanının yanında çok eğreti duruyordu.

"Hattı kesmemiz ne kadar sürer?" Ben sordum.

"Senin paran burada geçmez." Derin bir kahkaha attı, sesi sinirli geliyordu, sanki bütün işi onu sinirlendiriyordu.

"Sorun değil Em, sıraya geri dönebiliriz." Beatrice beni geriye doğru çekti, ama ben onu salladım. Kapıcıyla göz göze gelmeye başlamıştım. İşte o zaman, iki saat önceki halimin yapmaktan tamamen utanacağı bir şey yaptım.

Gizemli kapıcıya doğru yürüdüm, kucağına oturdum ve bana bakması için çenesini yukarı çektim.

"Eğer göğüslerimi ellemene izin veririm, beni ve arkadaşlarımı hemen içeri alacaksın," dedim ve gözlerinin açılması bana bunun olmasını onun bile beklemediğini gösterdi. Bu utanç vericiydi, çünkü oldukça yakışıklıydı. Ash'ten farklı bir şekilde, ama çekici.

"Biraz da dil atarsan varsın," diye karşı ıktı. Bunu yapabileceğimi düşünmüyordu. Beynim kalkıp kendimi utandırmaktan vazgeçmem için bağırırken, damarlarımda dolaşan çekingenlik duygusu bana devam etmemi söylüyordu.

Plastik sandalyeye oturttuğum adamın masmavi gözlerinin içine baktım.

"Tamam." Omuz silktim, sonra başımı eğdim ve ağzımı onunkine bastırdım. Ellerini tuttum ve göğsüme doğru ittim. Ağzı açıldı ve ben orada, herkesin önünde, bir partiye gidebilmek için bu adamın beni hissetmesine izin mi veriyordum?

Ben kimdim?

Zihnimin içinde neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok iyi hissettiriyordu. Sonunda hiçbir rezervim olmadan bir şeyler yapıyordum ve bir daha eski hayatıma geri dönebileceğimi hiç düşünmüyordum. Karanlıkla örtülü bu hayat baştan çıkarıcıydı.

Artı, öpücük. Vay anasını, öpücük. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Yumuşak dudaklar benimkilere dolanıyor, bir şekilde dilimin üzerinde dans eden havai fişek gösterisi yaratıyordu. Bu sadece dudaktan bir öpücük değildi, bu beni dehşete düşüren, her şeyi tüketen bir öpücüktü.

Geri çekildim, kucağından atladım ve geldiğince çabuk elbisemi düzelttim. Az önce olanları aşırı analiz etmemek için dikkatimi dağıtacak yeni bir ihtiyacım vardı.

"Bizi içeri aldığınız için teşekkürler." Göz kırparak yanından geçtim ve arkadaşlarıma acele edip beni takip etmelerini işaret ettim.

Omzumun üzerinden baktım, ellerini saçlarında gezdiriyor ve bana doğru bakıyordu. Parmaklarım dudaklarıma indi ve nefesim kesildi. Ne yapmıştım ben?

"Kutsal-" diye haykırdı Beatrice. Dikkatim tekrar ona ve Maddy'ye yöneldi.

"Kahretsin, Ember." Maddy sözlerini bitirdi, ben omuzlarımı geriye atarken bana yetişmek için koşuyordu, kendime olan güvenim artık üzerimden sızıyordu.

"Eh. Önemli bir şey değildi." Onlara ne kadar belalı biri olduğumu göstermek için dudaklarımın kenarlarını bükerek sııttım. Eski Ember derisini döküyordu ve ben yeni, cesur ve baştan çıkarıcı biriydim. Görölmek iyi hissettiriyordu.

"Bu . İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi Maddy.

Kimse duymasın diye "Ben de duymadım," diye mırıldandım. Arkamızda, çok sinirli kızlardan oluşan bir koro, kapıdaki adama başka müstehcen cinsel eylemler teklif ediyordu ve ben yine arkama baktım, ama sonra hızla yerimi değiştirdim

dikkatimi öne verdim. Bunun çok ateşli olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Herkesin aklını başından alacak, dünyayı sarsan bir öpücük gibiydi ve bende bunu daha fazla yapma isteği uyandırdı.

Yüksek sesli kulüp müziği etrafımızda bangır bangır çalıyordu ve merdivenlere vardığımızda tüm maskelerin ne kadar ürkütücü hissettirdiğini fark ettim. Burada hiçbir kimlik yoktu, bu da günahın kol gezdiği anlamına geliyordu.

"Bu çok havalı." Beatrice gülümsedi. Bir zamanlar oturma odası gibi görünen ama mobilyaların duvarlara dayandığı bir yere doluşmuştuk. İçerideki karanlık her yere yayılmıştı, sadece ara sıra titrek, renkli parti ışıklarıyla noktalanıyordu. Duvarlar sayısız parti ve toplantıya tanıklık etmiş gibi görünüyordu, yüzeyleri yıpranmış ve eskimişti, zamanın geçişine sessiz seyirciler gibiydiler. Burası sırların sessiz fısıltılarla paylaşıldığı, kahkahaların gölgelerde yankılandığı, insanların kendilerini müziğin ve günahın içinde kaybetmek için geldikleri bir yerdi. Her köşeyi dolduran bedenler, müzikle ritim tutarak hareket ettikçe elektrikli bir atmosfer yaratıyordu. Mekânın ürkütücü bir cazibesi vardı. Tam merkezde, insanların sardalye gibi tıkış tıkış olduğu geniş bir dans pisti vardı.

Flaş ışığı etrafa bakmayı zorlaştırıyordu.

"Aman Tanrım, bakın." Maddy birkaç çiftin seks yaptığı odanın köşelerini işaret etti. . seks mi yapıyorlardı?

"Ew." Özel bir anı bir şekilde bölmüşüm gibi hissederek arkamı döndüm. Yine de içimde geriye dönüp bakmamı sağlayan bir merak vardı.

Bakışlarım umduğumdan biraz daha uzun sürdü. Bir kadın, meme uçlarını ısırarak bir adamın üzerinde zıplarken merak içindeydim. Kadının gözleri yuvarlandı ve ağzı bir çığlık atar gibi açıldı ama bu ses müziğin titreşimiyle bastırıldı.

"Dünya'dan Ember'a." Beatrice beni dürttü. Çok uzun zamandır onlara bakıyordum.

"Bu kalabalığın önünde kim bunu isteyerek yapar ki?"

"İzlenmekten hoşlanan insanlar sanırım?" Beatrice yorum yaptı ama elimi tuttu ve beni derme çatma barın olduğu arka tarafa götürdü.

Kırmızı ceketli ve gözleri X'lerle çizilmiş korkunç bir Cadılar Bayramı maskesi takmış bir adam bana bir içki uzatırken Beatrice de kendisi için bir içki doldurdu. "Bunu bizim için aldım." Birdenbire kişisel alanıma girmişti ve ne kadar sarhoş olursam olayım, bu bir çizgiyi aşmaktı. Dışarıda yaptığım şey iyi hissettiriyordu ama

Bu adam benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı.

"Oh, teşekkürler, arkadaşım ile birlikteyim." İçkiyi elinden aldım Beatrice'i de yanıma alarak diğer odaya geçtim.

"Durmam gerek." Maddy bana sert bir bakış atmadan önce içkiyi kaldırdım.

"Bundan sonra duracağız." Beatrice kabul etti ve içkilerimizi yudumlamadan önce şerefe çektik. Alkol artık yakmıyordu, ben de geri attım.

"Hadi dansa gidelim mi?" Maddy önerdi, ben de omuz silktim. Pek dans eden biri değildim ama etrafıma bakındım ve maske konseptinin herkesi nasıl göründükleri konusunda daha az endişelendirdiğini fark ettim. Dürüst olmak gerekirse harikaydı.

"Bu kardeşlik grubundaki adamlar kim?" Beni dans pistinin kenarına çekerken Maddy'ye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Genelde yüzlerini göstermezler ama sanırım öndeki adam öyleydi." Başımı salladım, sonra Maddy kalçalarını döndürdü, kızıl saçlarının dans pistinin sıcaklığıyla dalgalanmasına izin verdi. Beatrice onunla dans etmeye başlayan bir adamın çekimine kapılırken ben bir ileri bir geri hareket ettim.

Elimde olmadan odanın köşelerinde hâlâ insanlara baktım. Birkaç çift daha onlara katılmıştı ve

dev bir seks partisi gibiydi. Var olduğunu bile bilmediğim çok fazla el, vücut parçası ve hareket vardı. Erotikti. Evde yaptığım sekse hiç benzemiyordu. Bu eğlenceli miydi? Alkolden olsa gerek. Bunu büyük bir kalabalığın önünde yapmayı ve izlemek isteyen bu kadar çok insanı çekmeyi asla hayal edemezdin.

Bir kızın biri önden, diğeri arkadan iki adam tarafından içine alındığı bir gruba baktım. Onlar kızın derinliklerine doğru iterken kız onlara karşı çılgınca debeleniyordu. Bu acıtıyor olmalıydı. Kızın arkasındaki adam sanki kozmik bir enerji bizi bir araya getirmiş gibi bana doğru baktı. Kızın içine girerken bana baktı, saçlarını elinin etrafına sardı ve sertçe çekti.

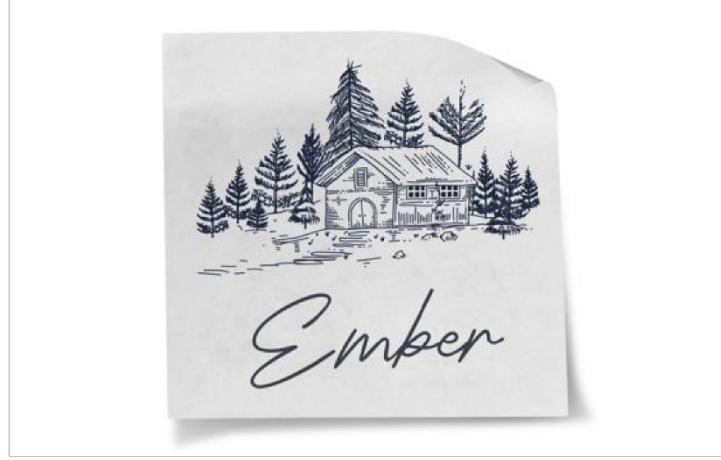
Benimkine benzer altın bir maske takan bu adamın neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışırken başımı yana eğdim ve gözlerimi ona diktim. Hareketleri zarif ama ilkeldi. Kadının kalçalarını tutuyordu ama gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Bakışlarındaki bir şey beni rahatlattı. Gözlerinin gecenin karanlığında parıldaması çok tuhaf ve ilgi çekiciydi. Birkaç kişiyi iterek yaklaştım ama sonra zemin titredi ve içine çekileceğimi hissettim.

"Maddy?" Bağırđım ama müziğın sesi çok yüksekti.

Tanıdık bir gülümseme takınmış bir adam bana doğru yürüdü, ama onu tanıdığımı hayal edemiyordum. Sıcaklık sardı, sonra zemin kayboldu.

"Neler oluyor?" tüm dünyam kararmadan önce söylediğimi sandığım son şeydi.

ALTINCI BÖLÜM

Yatağımın çarşaflarını kavrayarak gerinirken başım çatlayacak gibiydi.

"Benim mı?" Cızırtılı bir sesle söyledim. Dans pistinden sonra neler hiç hatırlamıyordum. Sabah olmuştu ve ironik bir şekilde nadir görülen güneşli bir gündü.

Isles'ta gün, pencereden içeri süzülen sıcaklık gibi.

Doğrudum ve etrafımı taradım. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Yatağımın etrafına dün gecedен saçılmış giysiler ve komodinin üzerinde duran biraz su ve ilaç dışında her şey aynıydı. Defterimi açtığımda Dr. Connolly'nin dersi için ödevleri özetlediğim Cuma günkü programı gördüm ama hiçbir şey değişmemişti.

Yan masadan asetaminofeni aldım ve baş ağrısından kurtulmayı umarak bir tane patlattım. Belki de Walsh ve babamın Den'e gitmemem konusunda ısrarcı olmalarının nedeni buydu, çünkü içki içmek kesinlikle benim arkadaşım değildi. O anki hislerimi seviyordum ama bu berbattı. Kemiklerim ağırlaşmıştı ve sanki grip olmuş gibiydim.

İnleyerek yataktan kalkmaya çalıştığımda, eğer giysilerim yerdeyse içeride olduğumu fark ettim...?

"İç çamaşırım." Nefesim kesildi, elbisenin altına giydiğim çıplak tanga ve sütyene baktım. Beni kim soymuştu? Maddy ya da Beatrice olmalıydı.

Saçımı topuz yaptım ve Den gibi kokan koltuk altlarımı kokladım. Bayat biradan kaynaklanıyor olmalıydı.

Ayağa kalktıktan sonra havlumu aldım ve ortak banyomuza doğru yürüdüm. Maddy oturma odasında ya da mutfakta değildi, yani muhtemelen hâlâ uyuyordu.

İç çamaşırimdan sıyrılarak duşu başlattım ve suyun üzerimden akmasına izin vermek için içine atladım. Kendimi çok iyi hissediyordum ama bu garip baş ağrısını ve dün gecedan sonra odama nasıl döndüğümü bir türlü atlatamıyordum. Ne olduğuna dair aklımda o kadar çok soru vardı ki, düşün sonunda kendimi Maddy'yi uyandırıp ona sormam gerektiğine ikna etmişim.

Saçımı dağınık bir şekilde topuz yaparken kulağımın arkasında küçük bir şişlik fark ettim.

"Bu da ne böyle?" Sanki orada bir plastik parçası varmış gibi hissettim.

Aynaya doğru dönerek daha yakından bakabilmek için kulağımı geri çektim.

Küçük bir naylon parçası, serçe parmağımın ucundan daha büyük olmayan en küçük O harfini siyah mürekkeple kapladı.

"Bu hasta bir şaka olmalı ve sadece kalem." Gözlerimden yaşlar boşandı ve plastiği çekip çıkardım, içinde biraz su ve sabun olan bir bez aldım ve ovuşturarak sildim.

Walsh'un epeyce dövmesi vardı ve bandajlanmasına ve temizlenmesine yardım etmişim, bu yüzden kan damladığında ilk düşüncelerim doğrulandı.

"Hayıır," diye bağırdım ve sesim duvarlarda yankılandı.

Yere düşerek dizlerime sarıldım. Utanmış, mahcup ve üzgündüm.
Kendimden geçecek kadar sarhoş olmama nasıl izin vermiştim?

Akmayan yaşlarla dolu gözlerimle aynaya baktım ve küçük dövmeyle inceledim.

"O ne anlama geliyor?"

Banyo kapısına vuran Maddy, "Neler oluyor? Sen iyi misin? Kapıyı aç, Ember."

"Açık," diye mırıldandım, banyonun zemininden kalkabileceğimden emin değildim. Kapı açıldı ve halsiz Maddy ayağa kalkıp beni kucakladı. İlk kez onun rahatlardım ve içimde sallandım.

Hıçkırıkların arasında kollarını açtı.

"Ne oldu?" dedi, birkaç damla gözyaşımı sildiğinde ve hıçkırıklarım burun çekmeye dönüştüğünde.

Arkamı döndüm ve kulağımı geri çektim. Neyi işaret ettiğimi görebilmek için yakınımaya eğildi.

"Bu bir dövme mi?"

"Evet. Ne zaman ya da nasıl aldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Dün gece ne olduğunu biliyor musun?" Kendimi çok ihlal edilmiş hissettim.

Maddy benim pozisyonuma uyarak başını duvara yasladı ve ellerini kalçalarının altına sıkıştırdı.

"Bunların hepsi benim suçum," dedi çatlak bir sesle, sanki kendi gözyaşlarını dökmek üzereymiş gibi.

"Lütfen ağlama," diye yalvardım. "Burada ikimizin de gözyaşlarını kurutacak kadar havlu yok," diye şaka yaptım ve o da başını omzuma yasladı.

"Dans pistinde beraberdik ve sonra sen bizden uzaklaşmaya başladın. Beatrice dans ettiği çocuklardan biriyle eve gitti ama ben seninle takılıyordum." Gözyaşları omzumu ıslattı. "I

bir adam dikkatini dağıttı ve sen garip davranmaya başladın. Partide birini tanıdığına dair çok meraklı ve ısrarcıydın, yaklaşmaya devam ettin. Sonunda bir adam seni dans pistinden çekti ve sanki birbirinize vuruluyormuşsunuz gibi grndnz. Her şeyin yolunda olduğunu düşündüm ve seni eve götürmek için ısrar etti."

"Onu tarif edebilir misin?" Başını omzumdan kaldırıırken başını salladı.

"Hayır. Çok ve maskesi vardı." Kaşlarını attı. "Polisleri aramalıyız."

"Hayır!" Polisi ararsam ne olacağını çok iyi bildiğim için ağzımdan kaçırdım. Babam, Carlo ve Walsh bir şekilde başımın belada olduğunu anlayacak ve okuldan alınacaktım.

Hayatımda ilk kez babama yalan söyledim. Süper güçlü, belalı babamın bunun bedelini hayatımın sonuna kadar deteceği gerçeği bir yana, sadece hayal kırıklığı bile beni öldürebilirdi. Bu, zerine yara bandı yapıştırarak dzeltebileceğim türden bir hata değildi, bu hayatımı paramparça edecekti.

Babamın beni eve hapsediği dşncesi içimde mutlak bir utanç ve üzüntü hissi uyandırdı. Artık zgrlğn tadına vardığıma göre, dün gece ne kadar iğrenç hissettirmiş olursa olsun, babamın evinde sadece ölmüş annemin unutulmaz anılarıyla yaşamaya geri dnemezdim.

"şu anda kimseyi dahil etmemize gerek yok. Kardeşim deli, aşırı korumacı ve Ben bunu yapamam." Ayrıca, dün gece dışarıda olmamam gerekiyordu.

Maddy sadece başını salladı.

"Çok özür dilerim. Damgalanacağını bilmiyordum." Başımı salladım, bu konuşmanın bitmesini istiyordum.

"O ne anlama geliyor acaba?" Dövmeyi daha net görebilmek için bir kez daha yanımdaki boy aynasına bakarak sordum.

"Evet, hiçbir fikrim yok." Maddy'nin omuzlarına güven verici bir şaplak attım. "Yine de sorun değil. kadar küçük ki kimse görmeyecek." Dürüst olmak gerekirse, o kadar

Gerekirse iyileştikten sonra makyajla kapatabilirdim. O lanet eve bir daha asla adımımı atmam.

Maddy ayağa kalktı ve ellerime uzandı. Onları tuttum ve beni yukarı kaldırdı.

"Siktir et o şerefsizleri," dedi bana özür dileyen bir gülümsemeyle.

"Evet, aynen öyle. Uyuşturulduğumu mu düşünüyorsun?" Kıyafetimin geri kalanını giyerken sordum - tozluk ve büyük boy kapüşonlu bir tişört.

"Yani, gerçekten bilmiyorum, ama dans pistinden sonra gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsan, o zaman muhtemelen? Ya öyle ya da çok içmişsin."

Durakladım. "Bana içki veren tuhaf bir adam vardı. Neye benzediğini hatırlamıyorum ama elime bir bardak tutuşturduğunu hatırlıyorum."

"O olabilirmiş gibi geliyor." Mutfaktan kahve doldurmak için bir kupa alırken omuz silkti.

"Evet, sanırım bir süre tekiladan uzak duracağım." Güldüm, bu durumu geçiştirmeye ve önemli bir şeymiş gibi göstermemeye çalıştım ama öyleydi. Çünkü birdenbire evimi gerçekten özlemeye başlamıştım. Yalnızlığı ve tek başınalığı özlemiştim. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok değişiklik oluyordu ve ben çok bunalmıştım.

"Bugün için bir planın var mı?" Maddy kahve filtresini yerleştirip ikimize yetecek kadar kahve yaparken sordu. Sohbetin değişmesinden dolayı minnettardım.

"Sanırım kütüphaneye gidip Dr. Connolly'nin Kurguya Giriş dersi için bir proje üzerinde çalışacağım," dedim ve tezgâhtan bir muffin aldım. Kahvaltı insanı değildim ve tatlı bir şeyler yiyip kahve içmeyi tercih ederdim.

"Maggie ve ben Isles'taki barlardan birinde futbol maçını izlemeye gidiyoruz, katılmak ister misin?" Maggie, Maddy'nin psikoloji derslerinden birinden arkadaşıydı. Onunla henüz tanışmamıştım ama Maddy hep ondan bahsederdi. Sanırım arkadaştan çok düşmandılar ama kim bilebilirdi ki?

Gözlerimi ona dikerek ikimiz de küçük bir kıkırdama çıkardık. "Sanırım bugün ortalıkta görünmesem daha iyi olacak." Çantamı alıp Uğultulu *Tepeler*'i ve dizüstü bilgisayarımı içine tıktırırken başıyla onayladı.

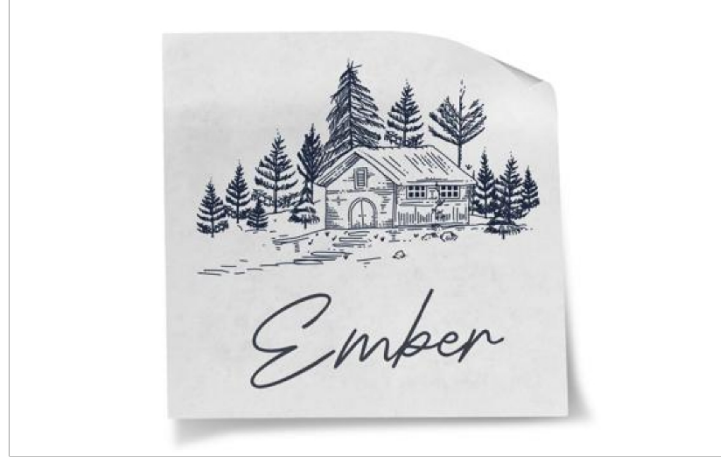
El sallayarak vedalaştım, garaja doğru yürüdüm ve karartılmış cipin orada olduğunu fark ettim, ama bu sefer doğru konumlandırılmıştı. İşin tuhafı, hafta sonu boyunca Ash'i ilk kez o an düşünmüştüm. Onu Cuma günü tekrar göreceğimi bilmek göğsümde tam olarak tarif edemediğim bir şey yaptı ama bu duygudan nefret etmedim. Bektan bir sabah geçirdikten sonra Ash'i düşünmek en iyi kısmıydı.

Arabamın kapısını açıp içine girdim ve dışarı çıkmadan önce biraz daha oyalandım. Son yirmi dört saatin duygu yoğunluğu bir anda üzerimde toplandı ve içimi burkan tek bir hıçkırığı tutamadım. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, barajın yıkılması gibi patlıyor, göğsüm ağlamalarımın şiddetiyle kabarıyordu. Yirmi dört saat içinde, her zaman değer verdiğim iyi kızın tanıdık kimliği buhar olup . Her nasılsa, sarhoşluğun ya da uyuşturulmuş olmanın bulanıklığı arasında

istismar edilmişti; dövmeleeri yapılmış, eve getirilmiş, soyulmuş ve kim bilir başka nelere maruz bırakılmıştı.

Walsh ve babam okula gelmemden endişe duyduklarını söylerken bunu kastetmiş olmalılar. Çünkü bunun olmasına izin verdim. Açıldım ve üniversiteyi deneyimlemek için arkadaşlarımla dışarı çıktım. Bir partiye gittim, mataradan tekila içtim, bir fedai ile öpüştüm ve o güne kadar bulunduğum en kalabalık odanın kenarında insanların birbirlerini becermelerini izledim. Hafıza parçalarının ötesinde, daha önce hiç yaşamadığım kadar heyecan verici, heyecan verici bir geceydi. Babamın korumalarına yakalanmamıştım. Kimse bir şeyden şüphelenmedi ve mucizevi bir şekilde, beni daireye kim soktuysa bunu korumalarım fark etmeden yaptı. Yine de belirsizliğin altında içimi kemiren bir soru vardı: Gerçekten olduğum kişi bu muydu, yoksa kendimi gözden mi kaçırıyordum?

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Bütün sabahı kütüphanede geçirmiştım, saatin 17:00 olduğunu fark edene kadar öğleden sonra olmuştu ve yemek için bile durmamıştım. Kütüphane güzel ve sade bir yerdi. *Harry Potter* gibi bir kitapta görebileceğiniz bir yerdi. Karanlık, ahşap ve soğuktu, bu da dışarıdaki havaya rağmen herkesin kazaklarını giydiği anlamına geliyordu. Kurgu bölümünde küçük bir köşe seçmiştim ve burada Uğultulu *Tepeler*'in özetini yazmakla psikoloji dersim için bir ödev yazmak arasında gidip geliyordum.

Sırtım ağrıyor ve midem gurulduyordu ama son sekiz saattir bir gece önce olanları düşünmediğim için minnettardım. Daha da asıldıkça ve daha da üzöldükçe şansım tükendi.

Eşyalarımı sırt çantama doldurup omzuma attıktan sonra kütüphanenin alt katındaki küçük kafeye uğradım. Bir hindili sandviç ve kahve sipariş ettikten sonra, önümde uzun bir ders çalışma gecesi olduğunu düşünerek bir köşeye oturdum.

Kafeyi tararken Beatrice'i gördüm. O da benim gibi siyah tayt, büyük boy bir tişört ve siyah hırka giymişti.

"Hey, Beatrice." Neredeyse koşarak bana doğru gelirken el salladım.

"Aman Tanrım. Maddy bana partide neler olduğunu anlattı. miyim?"

Arkamı döndüm ve saçımı arkaya attım, böylece bir şekilde sihirli bir şekilde kaybolmasını umduğum "O" harfini görebilecekti.

"Dostum, olanlar için çok üzgünüm. Kendimi çok-"

Bir elimi kaldırdım. "Sorun değil. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim. Seni tanımakla çok güzel vakit geçirdim, bu yüzden o geceyi eğlenceli olduğu için hatırlamak istiyorum." Eğer bu konuda konuşmaya devam ederse, ben de çılgına dönecektim ve bundan kaçınmaya çalışıyordum.

"Katılıyorum. Seninle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum," dedi yanımdaki sandalyeyi çekerken. "Bana telefonunu ver. Rakamlarımı içine koymak istiyorum." Gülümsedim ve ona telefonumu uzattım.

"Bir ara takılmalıyız. Eğer bir arkadaşına ihtiyacın olursa genellikle Pazar sabahları bu kütüphaneye gelirim."

İşte bu özlediğim türden bir arkadaşlıktı; ders çalışırken bana arkadaşlık edecek biri tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bunu çok isterim."

"Ben şimdi çıkıyorum, ama belki gelecek hafta sonu görüşürüz?" Başımı salladım ve Beatrice gitti. Sandviçimden birkaç parçayı ağzıma atarken tanıdık bir ses duydum. Walsh'un eli ince bir esmerin boynundaydı.

"Walsh," diye seslendim ve bana baktı, kızın elini bırakıp masama koştu. Bana sarıldı ve Beatrice'in çektiği sandalyeye oturdu.

"Isles'taki ilk hafta sonundan sağ çıkabildin mi?" Walsh gözlerini kıstı ve birden kulağımın arkasındaki dövme yanmaya başladı, ben de saçımı çektim

Yüzümün önünü görmediğinden emin oldum.

"Çoğunu burada geçirdim."

"İyi iş, küçük kardeşim. Dışarıda korkutucu bir dünya var. Etrafındaki insanları her zaman iki ve üç kez kontrol etmelisin." Duruşu değişti ve sandalyesinde doğrulurken gözlerini yanımızdan geçen birine dikti. Dikkatini tekrar bana vermeden önce neredeyse dişlerini gıcırdatarak ona baktı. "Her zaman arkanı kolla, küçük kardeşim."

"Tuhaf davranıyorsun." Kıkırdadım ve koluna bir yumruk attım, o da başını sallayarak güldü.

"Hepsi senin korunman için."

"Cumartesi günü bir şey yaptın mı? Babam hasta olduğunu söyledi?" Ses tonunda tam layamadığım bir gerginlik vardı. Avuçlarım terlemeye başladı ve çok suçlu görünmeden onları kotuma sürtmeye çalıştım.

"Kız sorunları," diye fısıldadım omuz silkmeden önce. "Babama söyle korumaları bıraksın... lütfen."

"Deneyeceğim." Walsh bakışlarını benimkilere dikti. "Seni takip etmelerinin adil olmadığını biliyorum. Babama bizi asla hayal kırıklığına uğratmayacağını söyledim."

Lanet olsun. Bu suçluluk duygusu gerçekten içime işlemeye başlamıştı. Gözlerimin kenarları sulandı ve gözyaşlarımın düşmemesi için dua ederek hızla gözlerimi kırptım.

"Layla'ya dönmem gerek ama yakında sana yetişirim. Akşam yemeğine gelir misin?" Walsh beni kendi suçluluk duygumdan kurtardı. Başımı salladım.

"Ve unutmayın, ne yaparsanız yapın, İn'den uzak durun."

Tanrım, hayatımdaki erkeklerin bir durumu kendi başıma değerlendirebilme yeteneğine sahip olduğumu anlamamalarının sebebi neydi? Ayağa kalktım ve iştahım kaçtığı için sandviçimin kalanını çöpe attım. Kulağımın arkasındaki sızı hâlâ yanıyordu.

Kütüphaneden çıkarken "Lanet olası pislikler," diye mırıldandım. Herkes bir pislikti. Tek yapmaya çalıştığım çalışmak, başarılı bir yazar olmak ve üniversiteden mezun olmaktı. Hayatımda bana ne yapacağımı söyleyen ya da en zayıf ve savunmasız olduğum anda bana vuran tüm bu lanet testosterona ihtiyacım yoktu.

Arabaya doğru yürürken güneş batıyordu ve lastiğimin patladığını fark ettim. Harika. Bu gerçekten de günümü bitirmek için olabilecek en kötü yoldu. Yedek lastiğimle uğraşacak gücüm yoktu, bu yüzden en iyisinin eve yürümek ve yarın tamir için AAA veya Walsh'u aramak olduğuna karar verdim.

Isles'ta daha güzel bir gündü, güneş açmıştı ve sabahın büyük bölümünde sis dağılmıştı. Tek başıma dolaşmak o kadar korkutucu gelmiyordu, bu yüzden otobüse binmek yerine kafamı boşaltmanın ve yürümenin en iyisi olacağını düşündüm. Kampüsün arka tarafındaki uzun yolu kullandım ama ne kadar uzağa gidersem o kadar sinirleniyordum.

Nasıl olur da biri dün gece bana tecavüz ettikten sonra bu sabah hiçbir sonuçla karşılaşmadan uyanabilirdi? Basit terazi dengesi çarpıktı ve adalet ya da hakkaniyette kimsenin kazanmamasından nefret ediyordum. Sessiz kalırsam eylemlerinin hiçbir sonucunu alamayacaklardı.

Altı ay önceki ben onlarla yüzleşmeyi düşünmeye bile cesaret edemezdim ama bugün farklı biriydim. Daha cesurdum. Daha güçlüydüm ve bir şekilde son bir hafta içinde evde olduğum kabuğun daha iyi bir versiyonu haline gelmiştim. İstesem de istemesem de Isles beni değiştiriyordu.

Köşeyi döndüğümde ormanın içinde yükselen siyah evi gördüm. Erkeklerin oturduğu mağara, hayatlarına devam ediyor ve bana yaşattıkları utanç ve mahcubiyete asla cevap vermiyorlardı.

Adımlarım sanki bedenimin kendi aklı varmış gibi netleşti. Kapıya vardığımda ön tarafta tuş takımlı bir kilit olduğunu fark ettim.

"Siktirin gidin çocuklar," dedim kapının tepesine ulaşır sırt çantamı fırlatırken. Kendimi yukarı kaldırdım ve diğer taraftan aşağıya indim. Çocukken, gardiyanlardan birinin ne kadar sürede geleceğini denerdim ve hiç bu kadar ileri gitmemiş olsam da, bu her zaman iyi bir eğlence kaynağı olmuştur.

Sırt çantamı aldım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Kapı kolunu denediğimde kilitliydi.

İçimde bir öfke kabardı. Kulağımın altındaki acı, bu evde birinin benden faydalandığını güçlü bir şekilde hatırlatıyordu.

Yumruklarım tahtaya temas ederken "Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdım. Bu kadın öfkesiydi. Şu anda hiçbir şey beni durduramazdı ve dün gece olduğu gibi hiçbir çekingenliğim yoktu. Kimin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi çünkü birinin yaptıklarını itiraf etmesini ve bunun için yargılanmasını istiyordum.

"Bu verandadan ayrılmayacağım ve evde birinin olduğunu biliyorum, o yüzden kapıyı açsan iyi edersin," diye tekrar tekrar bağırdım. Kapıya vurdukça ellerim acımaya başladı.

Sonunda, tam tüm vücudumu ahşap kapıya çarpmak üzereyken kapı gıcırdayarak açıldı ve tökezleyerek eve girdim.

"Tanrı aşkına, kadın. Seni duyuyoruz amına koyayım," diye cevap verdi adam dönüp oturma odasına giderken. Etrafımı incelemek için durakladım. Burası dün geceye göre çok daha medeni görünüyordu. Mobilyalar, geniş deri koltuklar ve nadir bulunan özel baskılarla dolu kitap rafları ile açık alanın ortasına yerleştirilmişti; renkli sırtlar dikkatimi çekti. Şöminede kükreyen bir ateş ve televizyonun etrafında video oyunları oynayan bir avuç adam vardı.

Kapıyı açan adam televizyonun olduğu yere doğru yürüdü ve bir kumanda aldı. Hâlâ öfkeliydim, bu yüzden sırt çantasını bıraktım ve ona doğru koşarak kafasının arkasına bir tokat attım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı ve başını çevirip bana baktı.

Ah, işte yine oradaydı. Bu eve girmeden önce sarılıp öpüştüğüm aynı mavi gözlü yabancıydı.

"Sen," dedim dişlerimi sıkarak. Bana soğukkanlılıkla baktı, sonra alçak sesle kıkırdadı.

"Ash, kız arkadaşın aşağıda," diye seslendi merdivenlere doğru.

Ash mi? Senin kız mı? Neler oluyordu? Kafam o kadar karıştı ki, bir anlığına, çok kısa bir süreliğine, ne kadar kızgın olduğumu unuttum.

Derin mavi gözlü adam dudaklarının köşesi bükülmeden önce bana baktı.

"Merhaba, Ember Solis."

Gözlerimi ona diktim, kaşlarım çatıldı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Buradaki herkes senin adını biliyor." Oyunlarından başlarını bile kaldırmaya zahmet etmeyen çocuklara baktı.

"Nasıl?" diye sordum, ama o sadece omuz silkti.

"Hey, komşu." Kadifemsi yumuşak sesi arkamdan yankılandı ve ona doğru döndüm.

Mükemmel yeşil gözlerini tamamlayan kahverengi bukleleri ve bronz teniyle ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Geniş göğsü ve yontulmuş yüz hatları Tanrı'nın kendisi tarafından oyulmuş gibi görünüyordu. Gerçekten görülmeye değer biriydi.

Ona doğru yürüdüm ve beni aşağı yukarı süzerken dimdik durdum.

"Neden herkes benim adımı biliyor?" diye sordum. Hay sikeyim. Neden önce bu soruyu sordum? O kadar çok soru vardı ki, mesela Ash'in neden

ve dövmeden haberi olup olmadığını sordu.

Kulağımın kabuğuna doğru eğilerek fısıldadı, "Herkes senin kim olduğunu biliyor, Ember." Çenemi kaldırırken başparmağı çene çizgimden aşağı kaydı, böylece gözlerim onunkilere kilitlendi. Bu dokunuş ciğerlerimdeki oksijeni çaldı, sanki sönen bir balon gibiydim.

Dokunuşu beni yaktı ve her şey aniden çok sıcak hissettirdi.

"Neden?" Kaşlarımı çatmıştım.

Ash bıraktı ve ben de hayallerimden sıyrılıp bu derneğin fuayesinde oturduğum gerçeğine geri döndüm.

"Çünkü partiye davetliydin ve biz kimi davet ettiğimizi biliyoruz." Omuz silkti ve arkasını döndü ama gerçeğin bu kadar derin olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Sanki bir şeyler daha vardı, eksik bir şeyler?

Onu döndürmek için omzundan tuttum. Arkamdan bir kıkırdama geldi ama kimden geldiğine bakacak vaktim olmadı.

"Ne oluyor Ash?" Topuklarının üzerinde dönerken havladım.

"Sana karışmamamı söylemiştim Ember." Bu ifadenin beni neden çılgına çevirdiğini bilmiyordum ama çılgılık atmak istiyordum. Onu kapıya çarpmak ve sadece bağırmak istedim.

"Siktir git," diye tükürdüm. "Bu lanet eve davetli olduğum bir parti için geldim. Yanımda sevişen insanları izlemek zorunda kaldım-"

"Nefret ettin mi peki?" diye sordu duvara yaslanıp bana ukala bir sırtışıla. İfadeyi görmezden geldim ve söylenmeye devam ettim.

"Buraya Isles'tan gelen üniversite öğrencileriyle çevrili güvenli bir yer olacağını düşünerek geldim, ancak uyuşturulduğumu öğrendim. Yatağında sadece iç çamaşırlarımla uyandım ve kim bilir başka neler oldu-"

"Hiçbir şey olmadı, Ember." Sesi alçaktı ve duvarı itip bana doğru yürüdü. Sesi çok inandırıcıydı ama bu adamla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Beni utandıracak gibi görünen durumlarda hep yanımdaydı ama her zaman yok ve çekiciydi.

"Hiçbir şey olmadıysa, nasıl oldu da kulağımın arkasında lanet olası bir dövme oldu?" Göğsüm kabardı ama sesimi olabildiğince soğuk tutmaya çalıştım.

Orada öylece durduk, gözlerimiz kilitlenmişti, kıpırdamadan. Hiçbir şey söylemedi. Vücut dili bir şey söylemiyordu ve yüzü taş gibiydi.

"Neler olduğunu ya da benden ne istediğinizi anlamıyorum ama eğer konu kardeşim ya da Alfalar ise-"

Beni belimden çekti ve üzerimde gezinirken ağzını dudaklarıma kıl payı yaklaştırdı.

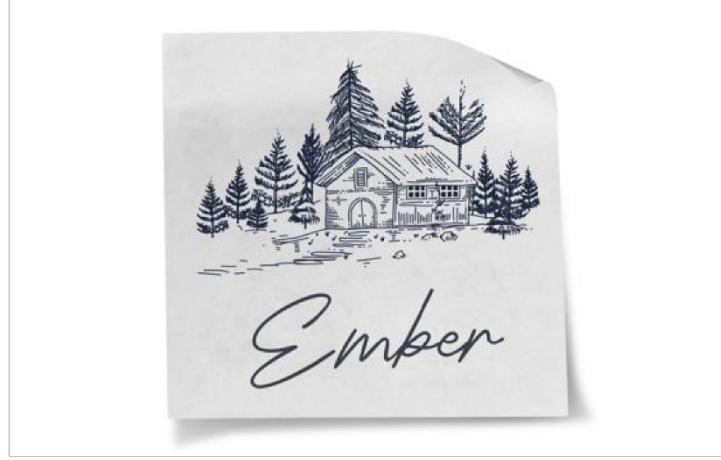
"Bunun o aptal kardeşlikle bir ilgisi yok. Kimse seni duymadan hemen çantayı almanı istiyorum Ember. Arabana bin ve buradan siktir olup git," diye fısıldadı dudaklarıma o kadar yakındı ki başımı kaldırırsam dudaklarımız birleşecekti. Omzumun üzerinden baktığımda, herkesin oyunlarına ara verdiğini ve bu gelişmeyi izlediğini fark ettim.

Geriye doğru adım atarken, "Küçük Bayan İyi Ayakkabılı bir şekilde sesini buldu," dedi. "Seninle gurur duyuyorum." Övgüsü içimi iliklerime kadar titretti.

Çantamı almak için eğildim. "Arabama binecektim ama aptal şeyin lastiği patladı, o yüzden yürüyorum," diye mırıldandım çantamı omuzlarıma atıp kapıya yönelirken.

Bu, hayatımın nereye gittiğinin bir işareti olmalıydı. Buraya bu insanlara savaş açmaya kararlı bir şekilde gelmişim ve şimdi yağmur altında arabasız ya da eve dönmenin bir yolunu bulamadan ayrılmak zorunda kalan zavallı birine benziyordum.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

O kardeşlikten tek bir kişi bile bana doğru bakmaya cesaret edemedi. Kendimi bir tür sokak kemirgeni gibi hissediyordum, orada öylece sessizlik içinde dururken içim içimi yiyordu. Buraya damarlarımda akan öfkeyle yeni keşfettiğim bir kararlılıkla gelmiş olsam da, kesinlikle hiçbir kararlılık hissetmiyordum. Kimse bir şey söylemedi ve hiçbir cevap alamadım, bu yüzden bu sadece olanlara daha fazla utanç ve utanç kattı.

Ön kapıyı açtığımda Ash, "Yalnız mı yürüyorsun?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Evet. Arabamın lastiği patladı." Merdivenlerden inerken ayak sesleri arkamdan geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı. "Ember. Yürümeyi bırak. Seni eve götüreceğim." Garaj yoluna park ettiği tanıdık cipini işaret etti. Durakladım.

"Neden sana izin vereyim ki?" Sözlerim niyet ettiğimden daha şirret çıkmıştı ama bu herif bunu hak etmişti.

"Çünkü geç oluyor."

"Ben büyük bir kızım Ash." Kapıyı açmaya çalışırken gözlerimi devirdim ama içeride kilitli kaldım. "Daha önce atlamıştım, çıkamayacağımı sanma," dedim yeşil gözlerini bana doğru çevirirken.

"Bundan şüphem yok. Ben sadece gösteriyi izliyorum, mi sol." "Bu ne anlama geliyor?"

"Hayır. Bu başka bir gün için." Kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ferforje çite tırmanmaya başlayıp başlamayacağımı görmek için bekliyordu.

Bir ona, bir de çitlere baktım. Tekrar tırmanmak berbat olacaktı; yorgundum, en çok da zihinsel olarak ve kendimi gözden kaybettiğimi hissediyordum. Sadece bir hafta önce Isles'a gelen kız çok hızlı bir şekilde yok oluyordu. Karanlığın derinliklerinde boğuluyordum ve kimse beni kurtarmıyordu.

"Karanlığa gideceğim ve aydınlığa çıkacağım," diye fısıldadım kendi kendime, ayaklarıma bakarken, topuklarımı birbirine vurup uzaklara fırlatılmayı diledim.

Ash'in orada durduğu yere döndüm; her zaman orada gibi görünüyordu ve buradaydı, bu da onun bir üye olması gerektiği anlamına geliyordu, bu da söylediğinden daha fazla cevabı olduğu anlamına geliyordu. En azından, belki de partiden ayrıldığımda neler olduğunu bana anlatacak bir güvenlik kamerası vardı.

Mavi Göz neden bana Ash'in kızı diyordu ki? Eski beni korkutacak başka bir şey yapmadan önce derin bir nefes aldım.

"Beni bırak o zaman." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olduğunu çok iyi bildiğim için yere bakarak arabasına doğru yürüdüm. Sırtımı yolcu kapısına dayamış, onu bekliyordum ki arabanın kaputundan dönüp önümde durduğunu duydum. Üzerime eğilip kapının kilidini açtı. Gözlerim onu içime çekmeye devam etti.

"Şimdi de beyefendi rolü mü oynuyorsun?" Onun heybetli varlığından rahatsız olarak ofladım.

"Sabrımı nezaket sanma." Gözlerimi devirdim.

Koltuğumda arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Onun gibi kokuyordu. Onun gibi hissediyordum. Etrafımı saran sıcaklık neredeyse deri koltukların içinde eriyordu. Bu . . . Ash'ti.

Sürücü tarafına atladı, arabayı salladı ve garaj yolundan aşağı indi ve kapı sihirli bir şekilde açıldı.

Beni daireme doğru götürürken "Araban nerede?" diye sordu.

"Kütüphanenin yanında."

"Çalışıyor muydun?" Onun havadan sudan konuşmaya çalışması tuhaf hissettirdi. "Ah, evet. Çoğu insan kütüphaneye gittiğinde bunu yapar."

"Benimle başlama, Ember. Burada deniyorum." Gözlerimi devirdim ve yanımdan geçen direklere bakmak için döndüm.

"Yorgun musun?"

"Olamaz, çünkü dün gece uyuşturucu almıştım ve kimse bana bu konuda bir şey söylemiyor." Kafamı çevirip ona ters ters baktım ama çenesindeki küçük tik dışında yüzü sakinliğini koruyordu. Yakın zamanda bozulacak gibi değildi. "Bugün pek bir şey yemedim. Sabahtan beri kütüphanedeyim."

Ash'e karşı dürüst olmanın daha iyi olacağına karar verdim çünkü onu çekici bulsam da bulmasam da her hafta onu görmek zorunda kalacaktım.

"Ne?" Başını bana doğru çevirdi.

"Ne ... ne?" Neyi anlamadığını anlayamadan tekrarlardım.

Bir sonraki sokağa saptı ve apartmanın aksi yönüne, Isles'ın merkezine doğru ilerledi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Havladım. Buraya taşındığımdan beri daha çok yapmaya alıştığım bir başka şey de buydu. Küfretmek, bir şeyleri söylemenin daha güzel yolları olduğunu düşündüğüm için kelime dağarcığıma asla koymamaya yemin ettiğim bir şeydi, ama son bir haftada bir şekilde yaşadığım her şeyle birlikte, lanetin en çok kullandığım kelimelerden birine dönüştüğünü fark ettim.

"Hayır." Arabayı uykulu küçük kasabaya çekerken sırttı. Pazar günü olduğu ve Maddy gibi üniversite öğrencilerinin çoğu barlarda futbol maçını izlediği için kasabanın geri kalanı ıssızdı.

Kasaba merkezi, Isles'ın en sevdiğim özelliklerinden biri olan küçük yerel dükkanlardan oluşan şirin bir labirent gibiydi. Burada büyük kurumsal mağazalar bulamazdınız, çünkü her şey üniversiteye bağlıydı veya yıl boyunca yaşayanlar tarafından sevgiyle yönetiliyordu.

Kasabanın güney ucunda küçük bir lokantaya girdik ve yıpranmış görüntüsü karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Kırmızı ve beyaz dekoruyla zamansız bir his veren lokanta, 1970'lerin filmlerinden fırlamış bir sahneyi andıran retro bir havaya sahipti. Aynı bardaktan milkshake yudumlayacağımızı ve daha sonra bir sock hop'a gitmeye hazır olacağımızı tahmin ediyordum. Bakışlarım büyük karşılama tabelasına kaydı, neon ışıkları sanki gelişimizi coşkuyla duyuruyormuş gibi yüksek sesle vızıldıyordu.

"Bu inanılmaz," diye mırıldandım ve sanki delirmedığıme dair kozmik bir işaret alacakmışım gibi arabanın tavanına baktım, çünkü öyle hissediyordum.

Ash benim için kapıyı açarken, "Çık dışarı, mi sol," diye cesaretlendirdi. Çantamı arabada bıraktım, bana borçlu olduğunu düşündüm ve eğer sormadan bizi yoldan çıkaracaksa, en azından yemeğimin parasını ödeyebilirdi.

Tereddütle onu takip ederek küçük lokantaya girdim. Lokantanın kiremitleri pamuk ipliğine bağlıydı, yağmur yıllar boyunca boyaya zarar vermiş, birçok yerde çatlamasına ve kırılmasına neden olmuştu ve ön kapıya çıkan ahşap basamaklar o kadar yıpranmıştı , yürürken ağırlığımı taşıyacaklarından emin değildim.

Ash sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Sadece burada yaşayanların gittiği bir yer ama yemin ederim en iyi hamburger ve shake'ler onlarda," dedi. Kapıyı açık tuttu ve ileri geri hareketleriyle beni kırbaçladı.

"Eğer bu lokantaya girersem, bana cevap borçlusun." Şu anda ben kimdim? İçimdeki kişiyi ya da neden bir şey borçlu olduğumu hissettiğimi bilmiyordum.

Annem öldüğünde, ne olduğu, neden olduğu ve evin içinde bizimle birlikte olan adamın kim olduğu hakkında pek çok soru sordum. Babam ve Walsh bana hiç cevap vermediler, beni sürekli geçiştirdiler. Sonunda bana anlatmaları için yalvardığımda babam bana bağırdı. İlk kez sesini bana doğru yükseltmişti ve bir daha onu hiç sorgulamadım. Babam ne derse o kadar doğrudu.

Bu yüzden Ash'ten cevaplar talep etmek ve sadece onun sözlerine inanmamak bile beni bir an için geri götürdü.

"Göründüğün gibi değilsin Ember Solis. İçinde biraz karanlık var." Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım ama dilimi ısırdım çünkü ihtiyacım olan cevabı vermemişti.

"Peki ya yaparsam?" "Sorularıma cevap verecek misin?" diye eklemeyen önce bir an durakladım.

"Cevaplayabildiklerim, evet." Sesi empati ve anlayış duygusuyla doluydu. Ash'in bu tarafı, onun için

Kitaplarım düştüğünde onları topladım. Saçlarını yüzünden taradı ve kapıyı ardına kadar açarak öylece durdu.

Derin bir nefes alarak içeri girdim ve yemin ederim arkamdan bir rahatlama sesi geldi.

Etrafa hızlıca bir göz attım ve içerisi dışarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Kırmızı-beyaz kareli zemin, yıpranmış, gıcırtilı vinil kabinlerin altında tarihle titreşiyor gibiydi. Tezgâhlar cilalı paslanmaz çelikti ve duvarlarda asılı neon tabelaların ışıltısını yansıtıyordu.

Cızırdayan domuz pastırması ve taze demlenmiş kahvenin kokusu havaya yayılıyor, şurup ve kreplerin tatlı aromasına karışıyordu. Seramik tabaklardaki çatal bıçak sesleri lokantanın nostaljisini daha da artırıyor. Burası yıpranmış ve tanıdık gelen bir yerdi, zaman içinde korunmuş bir Amerikan dilimi.

"Oturmaya değer olup olmadığımıza karar vermeniz siz iki çocuğun yeterince uzun zamanını aldı." Garson ellili yaşlarındaydı ve kot pantolon ile siyah bir gömlek giymişti. Tezgâhta iki müşteri yemek yiyordu ama onlar dışında restoranın tek müşterisi bizdik.

Ash, "Kusura bakma, kız arkadaşım hiçbir konuda karar veremiyor," diye cevap verince ona ters ters baktım.

Ne küçük bir pislik.

"Ve *erkek arkadaşım* bana gerçeği söyleyecek kadar saygı duymuyor gibi görünüyor," diye devam ettim, bu da beni daha da sinirlendiren bir kıkırdamaya neden oldu.

"Bunun ortasına girmeyeceğim." Ellerini havaya kaldırdı ve bize oturmamızı söyledi. Ash uzak köşedeki bir kabini kaptı.

"Size ne getireyim?" Garson masamıza iki bardak su koydu. "İki çizburger ve iki çikolatalı milkshake." Ash ikisini de sipariş etti.
bizden.

"Ya sığır eti yemeseydim?" diye sordum. "Ama yiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Güzel, yani bu nokta geçersiz." Bir pipet kaptı, sonra ambalajıyla oynadı, parmaklarının etrafında bükte.

"Peki, sorularınızı soracak mısınız?" Kabinde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Ash ağzından kaçırdı. Oturduğu yerde kıpırdandı ve o anda üstünlüğün bende olduğunu anladım.

"Sanırım milkshake'imi alana kadar bekleyebilirim," diye cevap verdim.

"Gerçekten bizim dairede mi yaşıyorsun?" diye sordum ve bakışları bana dikildi.

"Tek sorunuz bu mu?"

Güldüm.

"Sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Sakin ol." Gözlerimi devirdim, sonra kollarımı açtım ve dirseklerimi masaya yasladım.

Garson milkshake'lerimizi getirdi ve sanırım ikimiz de aramızdaki gerginliğin azalmasını memnuniyetle karşıladık.

"Aslında sizinkinin yanındaki park yerini kiraladım. Kardeşlik evinde yaşıyorum ama orada fazla park yeri yoktu, ben de ev sahibinizin Craigslist'e verdiği ilanı gördüm ve yeri kaptım," dedi milkshake'inden uzun bir yudum alırken.

"Ama arabanız az önce Den'de park halindeyken iyiydi?" Mantiğini anlamaya çalışarak sordum. Garaj yolu oldukça boş görünürken neden şehrin diğer tarafında bir yer kiralsın ki?

"Çocukların çoğu hafta sonu gidiyor, ben de genelde orada bırakıyorum." Hâlâ içime sinmeyen bir şeyler vardı.

"O zaman, seni asansörde ilk gördüğümde, neden benim binamda garaja doğru gidiyordun?" Gözleri pipetinden yukarı fırladı ama dudakları

hiç gitmedi. Gözlerinin yeşili koyulaştı.

"Cevabını bilmediğim sorulara cevap . Sorgulama bitti mi?"

"Oh hayır. Daha yeni başlıyorum." Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve gözlerinin köşelerinde bir miktar neşe vardı.

Sanki garsonumuz molaya ihtiyaç duyduğumuz anları tam olarak biliyormuş gibi, hamburgerlerimizle geri geldi ve çok kalın ve suluydu.

"İşte bu iyi bir burger," diye yorum yaptım.

"Gördün mü, sana söylemiştim!" Ash beni işaret ederek "Gördün mü?" dedi ve bu beni sadece güldürdü. Çok sık gülmeyen bir adamdı, bu yüzden bunu duymak fırtınalı bir günde en yumuşak melodiyi duymak gibiydi.

Hamburgerden bir ısırık aldım, sonra ellerimdeki yağı sildim. Midem gurulduyordu ve Ash beni oraya getirdiği için çok minnettardım. Daha önce ısırdığım sandviç bunun kadar muhteşem değildi.

Evdeki şefimizin 4 Temmuz için bize hamburger yaptığı ve benim üç tane yediğim zamanı düşündüm; çok lezzetli ve yağlıydılar. Babam ve Walsh sürekli şikayet ettiler. Onların daha sofistike bir damak zevkleri vardı. Yalnız olmak berbattı çünkü berbat bir aşçıydım ve ne olursa olsun evdeki yemekleri özlüyordum.

"Teşekkür ederim," dedim ve hamburgerinden bir ısırık daha alırken başını salladı.

"Demek İn'desin?" Isırıklar arasında sordum.

"Öyle de denebilir."

"Tanrım, hep böyle kaçamak cevaplar mı veriyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Tekrar güldü. "İhtiyacım . Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, İn'in bir üyesiyim."

"İn ve Alfalar arasında çılgın bir rekabet olduğu doğru mu?" Maddy'nin dışarı çıkmadan önce söylediklerini hatırlayarak sordum.

Ash elini masaya vurunca zıpladım ve hamburgeri tabağa düşürdüm.

"Ne-"

"Bunu neden biliyorsun? Ne biliyorsun?" Ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Ben, uh, hiçbir şey. Kardeşim Alfalar'da, o yüzden yeni duydum." Yalan söyledim, yeni oda arkadaşımı ve tek arkadaşlarımdan birini otobüsün altına atmak istemedim.

Ash sakinleştikten sonra, "Kardeşinin kim olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Bu hiç de ürkütücü değil." Gözlerimi devirdim.

"Ember, yemin ederim beni sinirlendiriyorsun." Milkshake'imden bir yudum almak için eğildim. "Herhangi bir rekabetten haberin olmamalı."

Ash uzandı ve dirseklerimi öne doğru çekerek onları masanın üzerinde hafifçe eğik durmaya zorladı. Gözleri karanlık ve kapüşonluydu.

"Eğer o mükemmel dudaklarını alıp bana gevezelik ederken o kamışın üzerine çekersen, seni var olmadığını umduğun şekillerde cezalandırırım," diye fısıldadı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce hiç kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştım. Vücudumun alt kısmına hiç hissetmediğim bir şey yaptı ve Ash beni bıraktığında kendimi yine boş hissettim.

"Kardeşinizi tanıyorum çünkü, evet, onun kardeşliği bizim rakibimiz. Hepimiz kardeşinizin kim olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu rekabet kinden başka bir şey değil."

Yardım edemedim ama bunun tam gerçek olmadığını hissettim. Kısmen kardeşimden daha fazlasını duyduğum için, ama bu sadece yapbozun bir başka parçasıydı.

ve henüz nereye ait olduğunu olarak bulamadım.

"Ama bunu sana iki kez söyledim. Benim gibi insanların etrafında olmamalısın." Sesinde bir teslimiyet vardı.

"Çünkü o zaman uyuşturulup dövmem mi yapılacak?" Kıkırdadı. Hiç komik değildi.

"Evet, mi sol, bu yüzden." Birbirine sürttüğü ellerine .

"Tek sebep bu mu?" Bunu sorarak bir sınırı zorluyordum.

Dudakları yarım bir sırıtışa dönüştü ama başı öne eğilirken hemen düştü.

"Hayır." Bu kez sesi üzgün, neredeyse kalbi kırılmış gibiydi, bu yüzden konuyu zorlamamaya karar verdim.

"Neden postayla kişisel bir davetiye aldım?" Elimi kaldırdım. "Yemin ederim Ash Ortiz, eğer bana dolambaçlı bir cevap verirsen, bu lanet yerden çıkıp gider ve ... lanet arabanı tekmelerim." Bildiklerimle yapabileceğimin en iyisi buydu. Her gün insanları tehdit etmekle tanınan biri değildim, bu yüzden o anda söyleyebileceğim en acımasız şey buydu.

Sonra ne kadar aptal göründüğümü fark ettim.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Ash sırttı.

Masanın üzerine çöktüm ve ayağa kalkmaya çalıştım, ama bileklerimi tutarak beni geri çekilmeye zorladı.

"Seni kimin davet ettiğini bilmiyorum. Oda arkadaşının davetli olduğunu biliyorum ama biri son dakikada benim haberim olmadan senin adını listeye eklemiş. Daha önce bilseydim, sen gelmeden, kapıcımla öpüşmeye karar vermeden ve seni ellemesine izin vermeden önce adını listeden silerdim. Asla içeri girmemeliydin." Sesi sinirli geliyordu.

Kapıcısı mı? Bu sefer onu kızdırdığım için kendimi tatmin olmuş hissederek başımı salladım.

"Kapıcınızla öpüşmek çok eğlenceliydi."

"Siktir, Ember. Sen benim ölümüm olacaksın." Şakaklarını ovuşturdu ama neredeyse inerken bana doğru baktı.

"Bana ne olduğunu biliyor musun?" Konuşmayı değiştirerek sordum. . Bu sorunun onu rahatsız ettiğini bilemezdim ama daha önce olduğu gibi çenesinde en ufak bir tik vardı.

"Bana güveniyor musun?" diye homurdandı ve ben neredeyse milkshake'imi burnumdan çekecektim.

"*Sana* güveniyor muyum? Hayır."

"Bana güvenmene ihtiyacım var." Sanki bu lokanta aniden dolmuş ve sadece benim duymamı istiyormuş gibi eğildi. "Ember, sözlerimi dinlemene gerçekten ihtiyacım var."

"Seni tanımıyorum bile." Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. "Isles'a İngilizce öğrenmek için geldim. Tek istediğim okula gitmek, belki birkaç arkadaş edinmek ve hâlâ lisede olsaydım yapmaya cesaret edemeyeceğim bazı şeyleri yapmaktı." Hâlâ babamın çatısı altında yaşıyor olsaydım bunu yapamazdım ama henüz bunu eklemek istemedim. Son birkaç gündür içimde sıkışıp kalan duyguları itiraf ederken baraj açıldı ve karşımda Ash'in oturuyor olmasını artık umursamadan ağlamaya başladım.

"Son iki gün içinde, benim için gerçekten utanç verici bir şeye bulaştım. Çok fazla içtim. Bu kadar sarhoş olup kendimden faydalanılmasına izin verdiğim için hayal kırıklığına uğradım. Üzerimde kıyafetlerim yoktu Ash." Ona hatırlattım ve gözyaşları serbestçe aktı.

"Ya biri yaptıysa-"

"Sana söyledim Ember, yapmadılar." Sesi titriyordu, sözlerinin arasından bir kırılmalık akıyordu.

Ağır bir iç çekişle, bastırđığım hayal kırıklđđımı serbest bıraktım, her şeyin ağırlığı üzerime çöküyordu. "Ve üstüne üstlük, lanet arabam bugün beni terk etmeye karar verdi. Sonra da tam bir aptal gibi kendimi sizin huzurunuzda bir kez daha utandırmayı başardım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, sanki durmayı reddeden amansız akıntıdan kendimi korur gibiydim. Sel kapıları açılmış ve son birkaç günün stresi, üzüntüsü ve endişesi dışarı akmıştı. Bitkinlik beni yakalamıştı; fiziksel olanın ötesine geçen bir yorgunluk, kemiklerde biriken bir yorgunluk.

Bir kalp atışı içinde Ash yanıma kaydı ve kargaşanın ortasında teselli sundu. Yukarı baktım, onun yakınlığı acı çeken duygularıma merhem oldu, dizlerimiz sessiz bir bağlantı anında birbirine değdi.

"Anlıyorum Ember. İnanılmaz derecede yorucu bir gün oldu." Sesinde yatıştırıcı bir güvence vardı, bizi saran kaosun ortasında bir anlayış jesti. "Belki de günü bitirip eve dönme vakti gelmiştir."

Gözlerimiz kilitlendi. Kalbim hızla çarpıyordu. Nefesim kesilmişti. Eğildi, böylece ağızlarımız birbirine değecekti.

"Bana güvenmene *ihtiyacım* var." Onu içime çektim. Çam kokusu ve hafif çikolata tadı... O mükemmeldi.

"Sana bu sözü verebilir miyim bilmiyorum." Ondan uzaklaşmak için içimdeki tüm gücü harcadım ve o da yüzünü buruşturdu.

Ayağı fırladı, masaya birkaç yirmilik attı, sonra bana baktı. O rahatlatıcı ve çaresiz adam gitmiş, yerine sınıfta ve kardeşlik derneğinde karşılaştığım gibi adam gelmişti.

Başımı salladım ve hışımla binadan çıktım.

"Yemek için teşekkürler," diye tükürdüm ve kapıyı iterek açarken arabasına doğru koştum. İyi bir insan olma ve kapıyı tekrar açma şansı bulamayacaktı.

Yüzüne yapışmış bir sırtıyla lokantadan çıkarken beni çıldırttı. Sonra kapıyı açtı ve çok yumuşak bir şekilde içeri girdi. Yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu çevirdim ve sessizlik içinde daireme geri döndük. Bozuk olmasaydı arabamın duracağı yere yanaştı. Bu bana Walsh'a söylemem gerektiğini hatırlattı ama bunu yarın halledecektim.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

"Mutlu musun Ash?" Sırt çantamı alıp arabanın kapısını kapatmadan önce yüzümü buruşturdum. "Kafam karıştı. Utanıyorum ve o asansörde sana rastladığım için çok kızgınım. Keşke seninle hiç tanışmamış olsaydım çünkü geçtiğimiz hafta hayatımın en kötü haftalarından biriydi." Durakladım.

"Kulağımdaki O ne anlama geliyor?" Başını salladı.

"Değişiyorsun, Em. Isles sana asla bilmek istemeyeceğin şeyleri fark ettiriyor." Başımı salladığımda, az önce verdiğim cevaplardan daha fazlasını veremiyordum.

"Bilmece gibi konuşuyorsun ve bu sinir bozucu Ash."

"Göründüğünden daha güçlüsün," diye cevap verdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirerek.

"Pes ediyorum." Sözlerim garajda yankılanırken ellerimi havaya kaldırdım.

Asansöre doğru yürürken, park yerinde hâlâ rölantide duran cipe dönüp bir göz attım.

Asansörün kapıları açıldığında, zarif bir şekilde içeri girdim ve o kısacık anda, son nefesime kadar bahse girebilirdim ki, arabanın arka camının ince renk tonundan Ash'in kusursuz zümrüt bakışlarını gördüm.

Ertesi sabah uyandım ve Pazartesi günü dersim olmamasına rağmen kütüphanede küçük bir vardiyam vardı. Her şeye otuz dakika erken gitmeyi severdim, çünkü bu işverenlerime işime bağlı olduğumu gösterirdi.

Asansöre atlamadan önce bir muffin ve Maddy'nin benim için bıraktığı kahveyi aldım. Pazartesi günü erken saatte dersleri vardı ve hafta sonu akşamdan kalma olacağını bildiği için bundan nefret etmeye başlamıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, "arabam." Bu sabah Walsh'u aramayı unutmuştum. Neyse, nasıl olsa kütüphanenin yanına park etmişim ve vardiyam bittiğinde Walsh benimle buluşacaktı.

Kapılar açıldığında arabamın olduğu yere baktım, sonra kampüsün geri kalanına doğru rampadan yukarı yürüdüm.

Bekle bir saniye.

"Bu benim arabam mı?" Şüpheyle yaklaştım, önümdeki aracın bana ait olabileceğinden neredeyse şüphe ediyordum. Belki de birisi benzer görünümlü arabasını benim yerime park etmişti.

Tanıdık çırpıcı netleşince adımlarım durdu ve sırt çantamda sakladığım tuşlara bastım. Yumuşak bir bip sesi şüphelerimi doğruladı.

"Lanet olsun." Arabanın patlak lastiğin tarafına yaklaştım, ancak lastiğin yepyeni bir yedek lastikle yenilendiğini gördüm.

Tüm lastikler yeniliğiyle parlıyordu, krom merkezler ışıl ışıl, dişler tertemizdi.

"Ash," fısıltıyla dudaklarımdan dökülen bu isim, arabanın başına gelenleri anlattığım tek kişiyi hemen tanımamı sağladı. Arabayı bir gecede tamir etme görevini üstlenebilecek kişinin o olması ürkütücü bir şekilde uygundu. Bir gün önce ona davranış biçimimden dolayı pişmanlık duydum, düşmanlığım hak edilmemişti.

Başımı salladım, içimde minnettarlık ve kızgınlık karışımı bir duygu dönüyordu. Eğer telefon numarası bende olsaydı, bir teşekkür mesajı göndermek isteyebilirdim. Yine de gerçeklik beni bir şimşek gibi çarptı.

Anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırırken yüksek sesle "Bekle," diye mırıldandım. "O hiçbir şeyi hak etmiyor."

İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. Derneğinde meydana gelen rahatsız edici olayların cevaplarını elinde tuttuğu halde bunları benden gizlemiş, kilit altında tutmuşken neden ona teşekkür etmeyi düşünüyordum ki? Davranışları niyetleriyle çelişiyordu; çözemediğim bir bulmaca.

Altta yatan sorunu fark ettim. Yetiştirilme tarzım, annemin ölümünün yarattığı travmadan kaynaklanan, beni kendi duygularımı bastırmaya iten, insanları memnun eden bir doğayı içimde kökleştirmişti. O gün bir dönüm noktası, bu kalıplardan kurtulma fırsatı oldu.

Beni yemeğe götürdüğü için minnettarlık duyması gerekmiyordu, çünkü bana çok daha fazlasını borçluydu. İçten içe, tüm gerçeğin gizli kalacağını, paylaşmaya niyeti olmadığı bir sır olduğunu anlamıştım. Yeni bulduğum bu güvenle, Ash'in dün söylediğı bir şeyin doğru olduğunu fark ettim. Ben onun bile fark ettiğinden çok daha güçlüydüm.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ember Solis'i güzel bulmamam gerekiyordu. Sıradan anlamda değil, çünkü onun güzelliği sadece kelimelerin kısıtlamalarına meydan okuyan bir şaheserdi. O yaşayan bir soneydi, yıldız tozunun ipliklerinden dokunmuş bir melodi. Mahvetmekle görevlendirildiğim kişiyi ilk gördüğümde, işimin tahmin ettiğimden çok daha zor olacağını anladım.

Kıvrımları eşsizdi. Merakla dolu koyu sarı gözleri kremi ve pürüzsüz teninde parlıyordu. Onu asansörde gördüğüm andan itibaren tamamen sikilmiştim.

Partiye geldiğinde ve en iyi arkadaşım Rain'in onu ilk kez tattığını öğrendiğimde daha da kötü oldu. Partiden sonra ona birkaç -başarısız- yumruk attım çünkü benden başka kimsenin ona elini sürmemesi gerekiyordu, en azından kabul törenine kadar. O zaman bana onun üzerine çıktığını ve ellerini göğüslerine götürdüğünü söyledi.

Partiye girdiğinde, amının derinliklerindeydim ve karanlığın onun içinde dönmesini izledim. Merakını, tatmak ve dokunmak istemesini sevdim. Ancak, eğer o da katılmış olsaydı, ben

ve görev hakkında düşünmek zorundaydım çünkü dikkatim dağılıyordu.

Gerinerek, Den'in en üst katına çıkmadan önce Isles'ın tipik sisli Pazartesi günlerinden birine daha baktım. Çoğu zaman gençler buraya çıkamazdı ama ben babamın bağlantıları nedeniyle Den'in başkanıydım, bu yüzden bana başkanlık süiti verildi.

Oda rahattı ve bir üniversite öğrencisinin sahip olmasını bekleyeceğiniz türden değildi. Orayı devraldığım, sikiş pedi gibi hissettiren şeyi daha sıcak bir şeyle değiştirdim. Eğer başkan olacaksam, kendimi daha çok hissettirmem gerekiyordu. Duvarları evin dış cephesine uyacak şekilde siyaha boyadım, kiraz meşesi mobilyalar ekledim ve tüm üst aydınlatmaları lambalarla değiştirdim. Bazı günler ışığa çıkmak zor oluyordu ve yatakta kalmam gerekiyordu, bu yüzden odamın bunu yansıtmaya ihtiyacım vardı. Babamla büyürken sahip olduğumdan tamamen farklıydı.

Şeytan demişken, o sırada babam arıyordu. Şehirde yaşıyorduk ve babam Isles'ı sık sık ziyaret etse de en büyük endişesi en büyük varlığı olan bendim.

"Selam baba," diye cevap verdim sersemlemiş bir şekilde.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Sesi yumuşak ama emrediciydi.

Güzel, hemen işe koyulalım o zaman.

"Neyin üzerine, baba?" Yataktan fırladım. Bu lanet olası konuşma yataktan kalkmak için en kötü yoldu, ama şimdi tamamen uyanıktım ve çok sinirliydim.

"Solis kızı." Güzel, belki de Ember'ın partiye nasıl davet edildiğini öğrenebilirdik.

"Profesör Connolly'nin sınıfına kaydoldum, bu yüzden onu Cuma günü gördüm. Kendini partide buldu-"

"Güzel, ona davetiye gönderdim."

"Baba. . ." İnledim. Ona bu işe karışmamasını söyledim. Bu benim görevimdi ve beni mezuniyetime kadar götürecekti, sonra şehre gidecek ve babamın imparatorluğunu ya da adına ne dersiniz deyin, devralacaktım.

"Seninle aynı fikirde değildim. Geldiğine sevindim."

"Dövmesini yaptırdı." Ona ben vermedim. Bu benim direktifim değildi, babam yine arkamdan iş çevirdi.

Dövmenin ne anlama geldiğini biliyordum. Eğer damgalanırsa, kardeşi onun İn'e ait olduğunu görecekti. O zaman bize ait olacaktı, bu da mafyayı öldürecekti. Diğer taraftan ona koruma da sağlayabilirdim. Bizim damgamızı taşırsa karteldeki ya da Den'deki hiç kimse onunla uğraşmaya cesaret edemezdi ama başka bir yeraltı örgütünün damgasını taşırsa kendi ailesi, yani Mafya onunla uğraşabilirdi.

Ama ailesinin ona sırt çevirmesini istemiyordum, bu yüzden Rain'e genellikle marka olarak verdiğimiz D yerine O vermesini söyledim. Ayrıca mümkün olduğunca az yapmaya çalışarak kulağının arkasına koymasını için onu zorladım. Onu hala bir O ile koruyabilirdim ama kendi ailesi için doğrudan bir hedef olmayacaktı.

İçten içe, bunu onun için yaparak korunacağını biliyordum. Benim olan her zaman korunurdu ve kimse ona bulaşamazdı. Büyürken birilerinin benim için böyle bir şey yapmasını diledim. Keşke babamdan korunabilseydim.

"Güzel. Şimdi tek yapmamız gereken beklemek ve biz kardeşini Isles'tan kurtarıırken onun acı çekmesini izlemek."

Ember'a karşı bir şeyler hissetmeye başlamadan önceki planım buydu. *Hay sikeyim.*

"İşimin ne olduğunu biliyorum baba. Bu yüzden Den'in başkanıyım," diye geveledim, saçma sapan konuşmamın başımı belaya sokacağını biliyordum.

"Hayır, evlat. İşte bu noktada çok ama çok yanılıyorsun." Ses tonu acı bir memnuniyetle doluydu. Bunun olacağını biliyordum, neden bir şey söyleme zahmetine girdim ki? "Görüyorsun ya, senin başkan olmanın sebebi benim."

Babamın liderliği sayesinde ilk yılımda başkan oldum. Babamın karteldeki başarıları sayesinde bu pozisyona gelebildim. Bunu biliyordum. Bunun için yetiştirilmiştim.

"Doğru, elbette," diye mırıldandım, onu telefondan uzaklaştırmaya çalışmak daha kolaydı. "Onu Isles'tan kov Ash." Sonra telefonu kapattı.

Babam aşağılık bir insandı. Her zaman soğuk ve huysuz biriydi ama Meksika Karteli'nin lideri olduğunuzda böyle olur.

Amerika'daki işlerin çoğunu o yürütüyordu ve hiyerarşinin bir parçası sayılırdı, ancak orada oldukça yüksekteydi ve çoğunlukla sadece kendisine cevap veriyordu.

Annem doğum sırasında silahla vurulduğu için öldü. Beni acilen çıkarmak zorunda kaldılar ve bu süreçte çok fazla kan kaybetti. Hastaneye gidene kadar durumu stabil kalmış ve orada doktorlara beni hemen çıkarmaları için yalvardığını söylediler. Eğer onu dinlememiş olsalardı, ikimiz de ölmüş olacaktık.

Sonunda üniversiteye gitme zamanım geldiğinde, Isles dışında başka bir seçenek yoktu.

Ben bunun için yetiştirilmiştim, bu yüzden Rain biz çocukken hayatıma girene kadar başka seçenekler olduğunu bilmiyordum. Babamın yerini almaktan başka bir şey olabileceğini bilmiyordum. Buraya iki yıl önce işletme okumak için geldim çünkü Isles'taki sorumluluklarımı tamamlar tamamlamaz babamın yerini almak için karteğe gidecektim.

Den'deki adamların çoğu beni takip ederdi çünkü Isles bunun için yaratılmıştı. Yeraltı dünyasının seçkinlerine ev sahipliği yaparak

Mezun olduktan sonra birbirlerini öldürecek çocuklar için eğitim alanı. Ayrıca, tarafsız bölge olarak kabul edilen tek yerdı. Isles'taysanız kimse kimseyle uğraşamazdı.

Yüzüme biraz soğuk su dökmek için bağlantıdaki banyoya yöneldim.

Dersleri asıp yatakta kalmayı umuyordum. Bazen öyle bir ruh haline bürünüyordum ki sanki tüm dünya bana karşıymış gibi hissediyordum ve kendi duygularımla mücadele etmek çok zor oluyordu çünkü onlar çok tüketiyordu. Çocukluğumdan beri böyle hissediyordum ama babam bana sadece ne kadar çok çalışırsam o kadar kolay kendime gelebileceğimi söylerdi.

Ember'la tanışana kadar gerçekten bir şeyler hissetmemiştim - hayatımı buz gibi bir boşlukta geçirdikten sonra çok korkutucu bir sıcaklık. Ama lanet olsun, Ember'ın ailesinin ne yaptığını ve babamın neden onları hedef aldığını, beni bir yalan ağına düşürdüğünü biliyordum.

Babam hâlâ karısı, Rain'in babası ve işiyle ilgili intikam peşindeydi ama küçük bir çocuğun bununla ne ilgisi olduğunu ve Ember'ın neden hedef olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

İşimin ne olduğunu biliyordum ama partide Ember'a ne yaptıklarını gördüğümde, işte o zaman çizgiyi çektim. Hiç kimse bir konuda bu kadar masum olmamalı ve sonra damgalanmamalıydı. Çok saftı ve aramızdaki rekabetin ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark ettiğimde, çuvalladığımı biliyordum. İntikamını almak için bekleyen kana susamış biri değildi.

"Onu yakaladık Ortiz," dedi Pico, kız kalabalık dans pistine düşer düşmez. Sallanıyordu, bu da sarhoş olduğunun bir göstergesiydi, ama hızla siktiğim kızdan ayrıldım ve yanına koşmadan önce üzerime bir boxer geçirdim.

Pico kimse fark etmeden onu yakaladı ve bodruma götürdü. Üye olmayan hiç kimsenin bodruma girmesine izin verilmiyordu. Birkaç yıl önce bilgisayar mühendisi bir herifin yüklediği bir yüz tanıma yazılımı tarafından patlatılmıştı.

Sonunda Pico'yu ve Rain de dahil olmak üzere diğer üç adamı yakaladığımda, onu dövme sandalyesinin üzerine yatırmışlardı.

"Dur," diye emrettim. Oda sessizliğe büründü ve sadece makinenin vızıltısı duyuldu. "Rain, sakın bunu yapma." Makineyi elinde tutarken ters ters baktım.

"Bu senin başının üstünde, Ortiz. Babandan geliyor," diye hatırlattı Pico. Solis'in kızına yaptıklarımızdan nefret ettiğimi açıkça belirtmiştim. O bunu hak etmiyordu. O lanet olası bir çocuktı ve tüm bunların içinde bir piyon olmasından nefret ediyordum.

Bunun olacağını biliyordum. Isles'a geleceğini biliyordum. Bu lanet kardeşlikteki herkesin benden ne yapmamı beklediğini biliyordum.

"Ben lanet olası başkanım ve burada, olduğumuz sürece babama hükmediyorum," diye onlara kuralları tekrarladım. Öldürmek isteyen zengin orospu çocuklarının oğullarıydık, bu yüzden hepimizin kaderi aynı gelecekti, ama uzun zaman önce konulmuş kurallar vardı. Isles'ta kartel değil, kardeşlik yönetirdi. Burası bizim eğitim alanımızdı.

"Evet ama görev her zaman önce gelir," diye hatırlattı Rain. Bu boktan benden daha çok nefret ediyordu. Benim gibi kabarık kitaplar yazmayı ve polisiye podcast'ler dinlemeyi burada olmaktan daha çok istiyordu. Buraya ilk geldiğinde, gitmek için resmen tekme atıp bağıırıyordu. Birlikte büyüüdük, hep kapı komşusuyduk ve Rain'in babası etmeden önce babamın sağ koluydu. Rain'in annesi öldüğünde bize taşındı.

babamla çıkmaya başladı. Berbattı ama sonra arkadaştan öte kardeş olduk.

"D koymayın," dedim, sonra da odadaki diğer erkeklere baktım. Lanet olsun, onlar erkek değildi, sadece erkek olmanın gerçek tanımını bilmeden erkek rolü oynayan çocuklardı. Çünkü gerçek bir erkek asla bir kadına uyuşturucu vermez, onu bir bodruma sürüklemes ve lanet olası bir kin uğruna onu kalıcı olarak işaretlemes.

"Onu işaretlemeliyiz."

"Bunu çok iyi anlıyorum." Ellerimi saçlarımın arasına sokup buklelerimi yüzümünden uzaklaştırdım.

"Düşün Ash," diye mırıldandım kendi kendime, daha iyi bir çözüm bulmak için çılgınca bir çabayla. Onu bir D ile damgalamak, bu kardeşliğin pervasız seçimine ömür boyu bağlı kalmaya mahkûm edecekti. Bundan daha iyisini hak ediyordu; masumiyeti ve nezaketi, iç dünyasındaki ilginç karmaşıklıkla keskin bir tezat oluşturuyordu. Nazik dış görünüşünün altında huzursuz bir ruh, bilinmeyen sınırlarında gezinme arzusu kaynıyordu. Onunla karşılaştığım birkaç seferde gölgelerde oynamak istediğini kanıtlamıştı; sadece henüz var olduklarını bilmiyordu.

"Bir O," diye ağızımdan kaçırdım. Ortiz için bir O, hem Den'i ve buradaki üyeleri yatıştırmak için onu bir işarete mahkûm edecek, hem de onu benim yapacaktı. Ve onu gördüğüm andan itibaren benim olduğunu kimse bilmiyordu.

Rain bana bir bakış attı. "Emin misin?"

"Yüzde yüz. Yap şunu," dedim, sonra işe koyuldu ve onu küçük bir O ile işaretledi.

Ne demek istediğimi anladıklarından emin olmak için herkese bakmadan önce "Ella es mía," dedim. "Anladık mı lan?"

"Emredersiniz, Patron." Pico ve yanındaki diğer ikisi başlarını salladı.

"Isles'ta olduğumuz sürece, ben sizin patronunuzum. Hepiniz sadece ve sadece beni dinleyeceksiniz. Eğer babam ararsa, o zaman bana yönlendirilmesi gerekir. Çünkü Isles'ta patron benim." Her birine ters ters baktım. "Tek biriniz bile arkamdan iş çeviremeyeceksiniz, çünkü mezun olduğumuzda benimle birlikte buraya gelemesmeniz, kesinlikle dışarıdaki ekibimin bir parçası olmayacaksınız."

Başlarıyla onayladılar ve göğsümde bir gurur kabarcığı kabardı. Ekibimi sıkı ve bir arada tutmakta iyiydim. İşimde iyiydim. Lider olmakta iyiydim. Ne de olsa babam beni böyle biri olmam için şekillendirmişti.

"Onu yine arkadaşlarının yanına mı bırakmamızı istiyorsun?" Pico sordu. Dövmenin üzerine ikinci bir deri koymakta olan Rain'e baktım.

"Hayır. Yukarı çık. Arkadaşlarına eve bir erkekle gittiğini söyle. O güvende." Başlarını salladılar ve aceleyle yukarı çıktılar.

"Arka kapıdan çıkıyoruz, arabamı çalıştır."

Rain, "İçki içiyorsun," diye uyardı.

"Hayır, yapmadım. Sadece sevişiyordum." Sırıttım ama Rain'in sözlerimin içini okuyabildiğini biliyordum. Doğrusu, sırf onun sıkı kıçlı vücudunu aklımdan çıkarmak için birini becermek istemiştim. Sikimi memelerinin arasına gömmek ve zıplamalarını izlemek istiyordum.

"Dünyadan Ortiz'e," diye inledi Rain ve Ember'ı tutmaya çalışırken ona baktım. Ben onu kaldırdım, o da diğer tarafından tuttu ve arka kapıdan çıkıp arabamın arka koltuğuna oturttuk.

"Buradan aldım," dedim ve başını salladı, sonra garaj yolundan çıkıp doğruca dairesine gitmeden önce bana sahte bir selam verdi. Çocuklar onun çantasını almışlardı, bu yüzden oraya vardığımızda anahtarlarını ayrı küçük ceplerinde saklanmış olarak buldum. Bunu bile sevdim

Bu gece içinde o karanlığı taşıdığını kanıtlasa da, bu tuhaflıklar hâlâ sadece ona aitti.

Onu omzuma attım, sonra asansöre doğru yürüdük ve en üst kata . Oda arkadaşı hâlâ partideydi, ben de kapıyı açtım ve onu odasına taşıdım.

Alfabetik bir kitaplık ile düzenlenmiş bir oda olmalıydı. Tabii ki öyleydi.

Onu yatağa yatırdım ve elbisesinin askılarını yavaşça çıkardım. Mışıl mışıl uyuyordu, göğsü benim yavaş nefeslerimle ritim tutarak inip kalkıyordu.

Sadece onun yanında olduğum için bile ereksiyon olmamış olsaydım, elbisesini tutup kalçalarına doğru çektiğim anda zonklamaya başlayacağımı biliyordum.

Kalçalarının belirgin beline doğru inişine ve kışının minik tangasının içinde nasıl görüldüğüne bayıldım. Tanrım, o tam bir muammaydı. Bu gece gözlerinde parıldayan merakla beni nasıl izlediğini gördüm ve ona vereceğim şekilde hiç becerilmediğini hemen anladım. Benim tatlı küçük güneş ışığım çok kirli bir kızdı.

Uyanması kaçınılmaz olan baş ağrısı için birkaç ağrı kesici alırken, mutfaktan bir bardak su getirdim, ardından çantasını yatağının yanına yerleştirdim. Bunu yaparken ajandası gözümünden kaçtı ve dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı. Tabii ki, bir üniversite kardeşlik partisine lanet olası bir not defteri getirecekti.

Merakla Cuma sayfasını açtım ve ilacın altına kaydurdım. Gelecek hafta, Dr. Creep'in dersinde, Cuma günü tekrar buluşacaktık. İnce bir işaret, varlığımın sessiz bir kabulü.

"Kahretsin," diye mırıldandım, hayal kırıklığı ve kendimi suçlama karışımı bir duyguyla. Bir parti sırasında evden uzakta çok fazla zaman geçirerek zaten dikkatsiz davranıyordum. Bu duygusallık, bu alışılmadık bağlılık bir riskti ve misyonumla uyuşmuyordu. "Bir sonraki karşılaşmamıza kadar, mi sol."

Son bir kez daha baktım ve önümdeki görüntüyü ezberledim. Onu yatırmıştım, hesaplı çabalarım arasında ender rastlanan bir özen anıydı bu. Tek umudum, bu davranışımın yarın onun öfkesine neden olmamasıydı.

Odasından çıkarak gölgelerin arasında ilerledim, düşüncelerim onun varlığıyla tüketildi. Onun uyuyan, savunmasız ama bir şekilde dirençli halinin anısı zihnimde bir iz gibi kaldı. Den'e geri döndüm ve odama gittim, zihnim kısa etkileşimimizi tekrar oynatmaya devam ederken şamatalı kahkahalar ve gürleyen müzik arka planda kayboldu. Adımlarım amaçlıydı ama düşüncelerim kaotik bir kasırgaydı ve odaklanmamın sınırlarını zorluyordu.

Kendi alanımın sınırlarına geri döndüğümde, alışılmadık bir huzursuzluk beni ele geçirerek volta attım. Onun sevimli kendine özgülüğünün bir sembolü olan defterinin görüntüsü gözlerimin önünde titreşti. Ona gülmüştüm, zihnimde alay etmişim ama şimdi anlamından kurtulamıyordum. İçimde nadiren yer bulan bir duygu olan suçluluk duygusu belirdi. Görevim, rolüm, bunlar açıktı; ama şimdi, çizgiler beklenmedik bir büyülenmeyle bulanıklaşıyor gibiydi.

Sandalyeme yerleşip, parmaklarım dalgın bir şekilde yüzeye vurmaya başladığında, Ember Solis'in giydiğim zırhı delip geçtiğini fark ettim. Şampuanının kokusu, yakınlığının sıcaklığı bana yapışmış, düşüncelerimi görmezden gelemeyeceğim bir şekilde çekiştiriyordu. İstenmeyen ve öngörülemeyen varlığı

Çözemediğim bir gizem, babam tarafından senaryolaştırdığım anlatıya uymayan bir yapboz parçası.

"Yo." Rain'in tanıdık sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Rain ve ben büyürken birlikte yaşadık, bu yüzden tarzlarımız çok benzerdi, ama Rain benden daha içe dönük biriydi.

"Ne?" Ona bağırarak karşılık verdim. Babamın telefon konuşması beni berbat bir ruh haline sokmuştu ve Ember'ı düşünmek bunu daha da kötüleştirmişti.

Rain benim kardeşimdi, kan bağım yoktu ama beni kadar çok şekilde kurtardı ki, benim için yaptıklarından dolayı ona ne kadar borçlu olduğumu hayal bile edemezdim. Rain olmasaydı, bugün burada olamazdım.

Düşüncesizce alt kata, bazı kardeşlerin mutfakta yemek yediği yere doğru ilerledim. Burası büyük bir endüstriyel mutfaktı ve bitişiğinde de yemek salonumuz vardı. Tüm yemeklerimizi hazırlayan bir aşçımız vardı ve ben kahvaltının çoğunu kaçırmıştım.

Yemek odası Gotik tarzda mobilyalarla dekore edilmişti, ortada devasa bir ahşap masa, koyu renkli ahşap vintage tarzı sandalyelerle çevriliydi. Birkaç adam masanın bir ucunda oturmuş birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Dün Ember uğradığında ..." Tanrım, neden bu kadın her bir bilinçaltı düşüncemde ve günlük hayatımdaki konuşmalarımda yer alıyordu?

"Ne olmuş ona?" Öfkelendim.

"Her şey yolunda mı?" Ne sorduğunu biliyordum. Lanet çenemi kapalı tutsaydım. Beni kendimden daha iyi tanıyan biri varsa, o da Rain'di.

"Her şey yolunda. Görev hâlâ devam ediyor. Aslında, muhtemelen dün onu daha da kızdırdım."

"Sadece seni kontrol ediyordum. Cumartesi gününden beri yoksun."
Kahvaltıyı siktir et. Bu lanet konuşmalardan bıkmıştım.

"Dersim var, gitmeliyim." Dersim yoktu ama bu boğucu evden çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Kapıdan çıktım ve merdivenlerin dibine geldiğimde sola dönüp Ember'ın dairesine gitmemek ve biraz çalışmak için lisans kütüphanesine gitmemek için tüm gücümü harcadım. Babamın işini devralmak için erken mezun olma niyetim varsa, o zaman odaklanmam ve kafamı toplamam gerekiyordu.

Kütüphaneye geldiğimde, günümü başladığından daha da kötü hale getirecek tek orospu çocuğunu gördüm-Walsh Solis.

En kötüsü de tıpkı Ember'a benziyordu ama daha yaşlı ve tıpkı benim gibi biraz yıpranmıştı. O da benim gibi lider olmak için doğmuş ve yetiştirilmişti.

Başımı eğdim, bir şey söylemek istemedim, ta ki Den'deki adamlardan birinin kütüphanenin girişinde durup onu çevrelediğini görene kadar. Walsh'un adamları her zaman bize yakındı ve biz de her zaman onları takip ediyorduk.

Hay sikeyim. Bu, hiç havamda olmadığım bir tür liderlik saçmalığı bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Tek istediğim kütüphaneye giden lanet bir öğrenci olmaktı, ama hayır, babamın bana söyleyeceği gibi bu benim geleceğim değildi.

"Siktiğimin Solis'i." Omuzlarımı geriye doğru kaydardım, biraz daha uzun durdum ve sırt çantamı bir omzuma attım. Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmek istiyordum.

Benim yaptığım gibi. Örgütünün lideri olmak için yetiştirilmenin ağırlığı onu da yoruyor muydu? Adamdan nefret ediyordum çünkü etmem gerekiyordu ama ona soracak o kadar çok sorum vardı ki.

Onu ilk ben gördüm çünkü kütüphaneden çıkıp bir kızla otoparka doğru yürüyordu. İyi oldu. Üstünlük sağlamam gerekiyordu, özellikle de Ember'la bu kadar körlemesine oynuyorsam.

Walsh benimle göz göze geldi, sonra kıza bir şeyler söyledi ve kız uzaklaştı. Onu daha fazla kızdırmak için birkaç kez aşağı yukarı baktım ama aklımın bir köşesinde açlıkla bakmak istediğim tek kişi Ember'dı.

"Ne istiyorsun Ortiz?" Walsh biz safları sıklaştırırken sordu. Solis'i takip eden Rocco şimdi adım adım arkamda duruyordu.

Kampüsteki en korkulan kardeşliklerin iki liderinin aniden birbirlerine çarpmalarını izleyen birkaç kişi durakladı.

"Sadece merhaba demek için geldim." Şerefsiz göz kırptım.

"Yapacak işlerim var." Elimi uzatarak onu durdurmadan önce uzaklaşmaya başladı.

"Küçük kız kardeşinin kampüste olduğunu kimseye söylemedin mi?" Alay ettim, Walsh'un tek bir zayıf noktası olduğunu biliyordum, o da kız kardeşiydi.

Babamın olmamı istediği adam buydu. Doğuştan lider olan ukala bir orospu çocuğu. Duygusuz ve soğukkanlı kalmalıyım.

Walsh bakışlarını benimkilere dikerek mesafeyi kapattı, sonra Rocco yanıma

.

Bunu kendi başıma halledebileceğimi bildirmek için başımı salladım.

"Tanrı'ya yemin ederim ki kız kardeşime dokunursan, tarafsız bölge olsun ya da olmasın seni öldürürüm. O lanet olası sınırların dışında."

Durakladım, ona zaman tanıdım, ama ben bunu yapmak için doğmuştum.
-Bir grup adama liderlik etmek ve düşmanlarımızı mahvetmek. Babamın bana öğretmediği ve benim çabucak öğrendiğim şey, liderlik etmek için bazen kelimelerin bir yumruktan daha derin kestiği idi.

Soğukkanlılıkla cevap verdim, "Ya onu becerirsem? Küçük Ember Solis'in dudaklarında adımları tekrar tekrar söylemesini sağlasam? Sorun olur mu?"

Eli çeneme değdi. Güldüm çünkü tehdidimin tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

"Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadı, bu yüzden yemin ederim ki onu becerirsen Ortiz, seni sadece öldürmekle kalmam, kendi sikiinde boğulana kadar sana işkence ederim."

Siktir. . . bakire mi? Neden bir yanımla onun ilk bakiresi olmanın ne kadar ateşli olacağını düşündüğünü bilmiyordum ama eğer durum buysa bunun kabul töreninde olamayacağını hemen anlamıştım. Ona bu kadarını borçluydum.

Güldüm ve dudaklarımdaki kanın bir kısmını silip ondan uzaklaştım. Öfkeden kuduruyordu ama kütüphaneye girene kadar durmadım ya da tereddüt etmedim. Rocco onu takip etmeye devam etti ve tek kabinli banyoyu açtıktan sonra serin fayans duvara yaslanıp ellerimi saçlarımda gezdirdim.

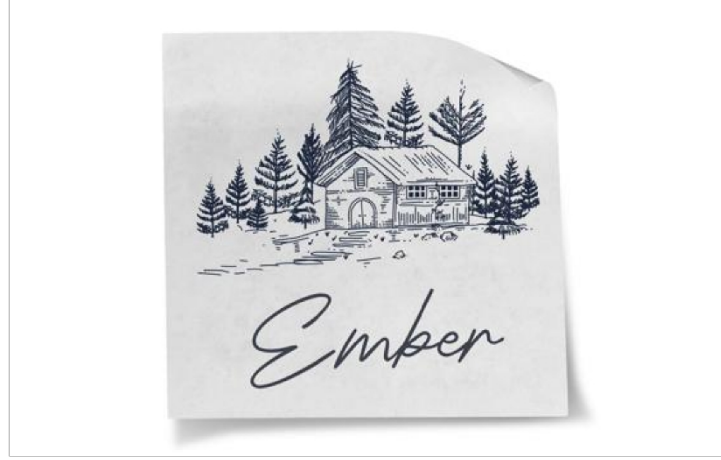
Ember'ı, iki yeraltı dünyasının birbirlerine karşı on yıldır süren ihanetini ve düşmanlığını bir şekilde hafifletmek için bir araç olarak kullanmaktan nefret ediyordum.

Ember çok daha fazlasıydı, bulutlu günlere çok fazla ışık getirdi. Karmaşık, zeki ve güzeldi ve ben yüzümü onun kalçalarının arasına gömmek istiyordum. Bir şekilde ona karşı duyduğum içsel çekim, başkalarına karşı hissettiklerimden çok farklıydı. Bu sabah bildiklerimi daha da pekiştirdi.

-Onu bundan korumam gerekiyordu. Bir şekilde intikam için savaşan iki çetenin arasında kalamazdı. Asla canlı çıkamazdı.

Yine de Ember'dan hızlı bir sikişten daha fazlasını istediğimi düşünmek ödümü koparıyordu. Benden beklenenler ve benim istediklerim arasında bir savaşın içindeydim ve bir sonraki hamlenin ne olduğunu bilmiyordum.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Meslektaşım yerime geçmek üzere yanıma geldiğinde kütüphanede bazı kitapları yerleştirmeye çalışıyordum.

"Teşekkürler, Marcia," dedim ve çıkış formunun bulunduğu masaya doğru yöneldim. Eski usul olduğu için her şey kâğıt kalemle yapılıyordu ama kütüphanede sadece bir avuç öğrenci çalıştığı için sorun etmedim. İşi aldığım için şanslıyım.

Bu sabah geldiğimden çok daha iyi bir ruh halindeydim.

Patronum Nancy, otuzlu yaşlarında, siyah maksi elbiseler giymeyi seven, saçları açık ve şık bir kadın, masaya doğru ilerlerken bana sert bir bakış attı.

"Ne var yok?" Ben sordum.

"Benden nefret etme ama üst kattaki iş bölümüne çıkıp bu kitabı ait olduğu yere koyabilir misin?"

Kıkırdadım. "Tabii ki." Dikkatimi dağıttığı için gerçekten minnettardım. Hayatımda her ne oluyorsa bir ertelemeydi. Bu hayatımdaki en

Isles öncesi benliğimle bir süredir kurduğum bağlantı. Bu yer beni farklı bir insan olmaya itiyordu.

Kütüphanenin üst katına çıkan maun merdivenleri tırmanırken ara sıra yağmur ve sisin günü değiştirdiği dışarıya bakıyordum. Daha önceki güneşli havanın etkisiyle otobüsü seçtiğim ve bu kasvetli hava değişikliğiyle karşılaştığım için pişmanlık içimi kemiriyordu.

Kitap rafları arasında manevra yaparken, kütüphanenin derinliği kendi düşüncemi yansıtıyor gibiydi. Dışarıda çakan bir şimşek bir anlığına dikkatimi dağıttı ve öngörülemeyen hava koşullarından duyduğum rahatsızlığı daha da artırdı.

"Zeta, Zelfhina ..." Bu kitabın nereye gittiğini bulabilmek için parmaklarımla belirli bir yazarın eserlerini ararken mırıldandım. Satırlarda gezinirken hayal kırıklığı yüzeyin altında kaynıyordu, zihnim meşguldü.

Sonra, aynı anda hem hoş karşılanmayan hem de tuhaf bir şekilde çekici olan bir ses düşüncelerimi böldü.

"Selam komşu." Sesini nerede olsa tanırdım; içimde çalkantılı bir duygu karmaşası yaratan sesini.

"Ash," diye fısıldadım nefes nefese.

Hızlıca döndüğümde yakındaki bir masaya tünemiş olduğunu gördüm; kütüphanenin durgun zemininde beklenmedik bir öneme sahip bir figürdü. Bakışları benimkilere kilitlendi ve ikimizin de kaçamayacağı bir geçmişe işaret bir tanıma akımı aramızdan geçti.

"Çalışıyorsun demek?" diye sordu, isim kartıma doğru başını sallayarak. İç çekişimi bastırırken bakışları kendime olan güvenimi artırdı.

"Nerede olduğumu her zaman biliyor gibi görüldüğüne göre, bunu zaten bilmediğine şaşırdım," diye takıldım, kollarımı iki yana açarak

Göğüs. Dudağında taze görünen bir morluk vardı ama bir şey söylememenin en iyisi olduğunu düşündüm.

"Unutma, dün gece beni arayan sendin," diye karşılık verdi, gözlerinde beni hem çileden çıkaran hem de meraklandırıan eğlenceli bir parıltı vardı.

"Den'in bir üyesi olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdim ve patronumun bana verdiği kitabı doğru yerine ittim. "Ben de vardiyamı bitiriyordum." Sonra çıkış yapmak için topuklarımın üzerinde döndüm.

Ben bir adım bile atmadan, kolu belimi arkadan sararak beni sıcaklığına daha da yaklaştırdı. İşte oradaydı, çam ormanı. Derin bir nefes aldım.

"Beni gördüğün için kesinlikle heyecanlanmadığını söyle bana?" Sesinde şakacı bir ima vardı. Bakışlarıyla karşılaştım, içimden kahkaha sesleri yükselmeden önce gözlerimde kuşku ve eğlence karışımı bir dans vardı. Neşem kütüphanenin sessiz ortamında yankılandı ve çevredeki nezaketi korumam gerektiğinin bilinciyle elimi dudaklarıma götürerek kahkahamı bastırdım.

"Mutlu musun? Hayır."

Ağzının kenarındaki ince kıvrım, verdiğim yanıtın ilgisini daha da derinleştirdiğini ima ediyordu. Bakışları aşağı doğru inerek kıyafetimin detaylarını inceledi. Kıvrımlarımı vurgulayan bir kot etek ve teni saran bir balıkçı yaka seçmiştim. Özenle seçilmiş bir yelek, hayal gücüne yer bırakırken cazibeyi de ima ediyordu.

Yenilebilir görünüyorsun, diye mırıldandı, sırtımı yığınlara yaslayarak. "Çok masum."

O anda, beni nasıl içine çektiğine, merakımı doğru yollarla nasıl beslediğine takmıştım. Beni gözleriyle bütünüyle yutarken göğsü kabarıyordu.

"Sen ne-"

"Şşş." Parmağını dudaklarıma bastırdı.

Eğilerek kulağıma fısıldadı: "Söylesene Ember Solis, İn'e gelip de tüm o insanların seviştiğini gördüğünde merak ettin mi?" Nefesimi tuttum. Bunu söylediğine inanamıyordum. Aslında bu doğru değildi, Ash Ortiz'in ağzından çıkan her şey inanılmazdı.

"Küçük güzel amcığının ilk kez sikileceği zamanı düşündürdü mü?"

Sözlerinden bir küstahlık havası damlıyordu. Farkında değildi ama bu varsayımı bana kendimden emin olma hissi verdi. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim.

"Sürpriz, sürpriz." Sanki en gizli sırrımı açıklıyormuşum gibi düşündüm. Gözlerinde bir şaşkınlık titreşimi dans etti ve yerini eğlenceli bir sırıtışa bıraktı.

"Vay, vay, Ember. Görünüşe göre sende görüldüğünden daha fazlası var. Özgür kalmaya can atan gizli bir karanlık." Durakladı. "Bırak çıksın." Başparmağı ve işaret parmağı çenemi sıyırarak başımı bakışlarıyla buluşmak üzere eğdi. "Ama henüz soruma cevap vermedin. Merak mı ediyorsun?"

Diğer eli eteğimin etek ucunda daireler çizerken düşüncelerim hızlandı, eteğimi kaldırabileceği beklentisi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Nefesim kesildi ve o anın yoğunluğu havada asılı kaldı, kütüphanedeki yığılara yaslanmışım, oradan geçebilecek herkese karşı savunmasızdım.

Bu daha önce yaşadığımdan çok daha fazlasıydı. Lisedeyken biriyle birlikte olmuşum, ama sadece girip çıkıyordum. Çok bilimsel ve katı hissettiriyordu. Bu etkileşim tüylerimi diken diken ediyordu. O haklıydı, onun için çaresiz ve meraklıydım.

Omuzları hakim ve güçlüydü, büyüleyici bir cazibe yayıyordu, teni en kasvetli günlerde bile sıcak, güneşten öpülmüş bir parıltı yayıyordu. Ağır ağır kapanan ve benimkilere kilitlenen gözleri, aramızdaki şiddetli bağı ateşleyen söylenmemiş bir vaat barındırıyordu.

"Söyle bana, mi sol." Bir zamanlar ipek kadar yumuşak olan sesi şimdi talepkâr bir tona sahipti. Bu, ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmeye kararlı bir adamdı.

İç çamaşıma yaklaştıkça eteğimin kenarları kalktı.

"Devam etmemi ister misin?" diye sordu ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Sırıttı. "Vay, vay, küçük Ember, ne kadar yaramaz bir kızsın. Kütüphanenin ortasında elime mi binmek istiyorsun?" Hipnotik bakışları benimkilere yapışmıştı ve ben çaresizdim. Hayatım boyunca hiç böyle bir ihtiyaç, böyle bir arzu hissetmemiştim.

Parmakları iç çamaşırimın üzerinde kayarak klitorisimle alay etti. Bir inilti çıktı, sonra Ash durdu ve sırtım cinsel zevkten kavislenirken bana baktı.

"Sözcüklerini kullan ve soruma cevap ver," dedi kıvrımlarımın üzerinde daireler çizerek.

"Evet," diye yalvardım, parmaklarını içime daldırmasını ve damarlarımda dolaşan bastırılmış ihtiyacı gidermesini umuyordum. Çaresizdim ve bana bir şeyler vermesi için can atıyordum.

Ancak elleri geri çekildi ve eteğimi hızla indirirken beni bir boşluk hissiyle baş başa bıraktı. Geri adım attı, ayrılışı içimi bir bıçak gibi kesti. Bu tanıdık bir acıydı, bu adamın Ash olduğunu hatırlatıyordu - beni kıvrandırmaktan ve savunmasızlığımı ortaya çıkarmaktan zevk alan aynı adam. Kalbim dibe vurdu, umutsuzluğun derinliklerine gömüldüm.

Ne de olsa onun tarzı buydu. Sanki duygularım onun için bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi beni aşağılanmış ve terk edilmiş bir durumda bırakmakta ustaydı. Farklı bir sonucu arzulasam da, eylemlerinin gerçekliği itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyordu. Bu, alıştığım acı bir gerçek, kaçamadığım acı verici bir rutindi.

OceanofPDF.com

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Siktir. Siktir. Siktir.

Külotunun altından amının ne kadar ıslak olduğunu görünce durmak için kendimi zor tuttum. Beni gerçekten hazırlıksız yakalayan şey, ağzından bir inilti çıkması ve sırtının kavislenerek parmaklarımı çaresiz amına yaklaştırmasıydı.

Bana yaşadığımı hissettirdi.

Kızın masum olması gerekiyordu. Onu maskaralıklarımın kasabadan kovmam gerekiyordu ama o karanlığın bir parçası olmak istercesine karanlığa doğru yürüdü. Beni pek çok yönden şaşırttı, bu da onu neyin harekete geçirdiğini anlamaya yönelik merakımı ateşledi.

Bu tür durumlarda özdenetim kazanmak önemliydi. Onu kullandığımı hatırlatmam gerekiyordu. O daha büyük bir operasyonun piyonuydu. Bu yüzden sikimi onun içine sokabileceğim düşüncesinden uzaklaşmam ve babamın olmamı istediği adam olmam gerekiyordu.

Ember gelmeden önce oturduğum masaya geri döndüm ve yüzünü gölgeleyen hayal kırıklığını görmek için arkamı dönmeyi reddettim. Hayır, ben

yapamazdım çünkü o zaman erkek olmaya geri dönerdim-

Arkamdan küçük bir hırıltı geldi. *Hay sikeyim.*

Tüm sağduyuma rağmen arkamı döndüğümde Ember'ın yaşlar akarak bana baktığını gördüm. suçluluk duygusu doldu. Çok güzeldi, çok masumdu ve bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Sadece arabamı tamir ettiğiniz için teşekkür etmek istedim," dedi kendini tutmak için çok uğraştığı hıçkırıkları arasında. Yüzünden düşen gözyaşlarını silerek yürümeye başladı.

"Bekle." Dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi çantama atıp omzumun üzerinden fırlattım ve peşinden koştum. Şu anda babamın canı cehenneme. Bu şekilde dağılmak için fazla mükemmeldi ve bunu çözmesine yardım etmem gerekiyordu.

Walsh'u Ember'ı dahil etmeden alaşağı etmenin bir yolu olmalıydı. Kabul ediyorum, üç yıldır Isles'taydı ve kimse onu alaşağı etmeye yaklaşamamıştı bile, bu yüzden babam Ember'ı içeren bir plan yaptı, ama benim bunu yapmayacak bir çözüm bulmam gerekiyordu.

Merdivenlerden hızla arkasından indim ama o arkasına dönmedi ve dışarı çıkana kadar adımlarını hızlandırdı.

Sokakları tararken arabasını göremedim. Yine otobüse mi bindi?

"Kahretsin," diye mırıldandım. Yoğun yağmur sırasında güvenlik nedeniyle otobüsler çalışmıyordu ve tabii ki şu anda sağanak yağıyordu ve Ember üzerinde ceket olmadan ve lanet olası beyaz bir balıkçı yaka ile sıırılsıklam olmuştu. Islak tişört yarışmasında olduğu gibi sıırılsıklam beyaz bir tişörtle dolaşmıyordu.

"Ember Solis," diye seslendim. Döndü, saçlarından havada su damlacıkları uçuşuyordu. "Gir. İçeri. Gir. Siktiğimin. Arabaya."

Ofladı ve arkasını döndü, bakışlarım pembe meme uçlarına .

"Sütyen giymiyor musun?" Attığı her adımda göğüsleri zıplıyordu.

"Bu sabah yağmur yağmıyordu..." diye mırıldandı yanımdan geçip arabama doğru yürürken.

Ona yetiştiğimde kapıyı açtım, onu koltuğa kaldırdım, sonra dudaklarımı onunkilere kıl payı yaklaştırdım. "Bu benim endişem değil, mi sol. Beni endişelendiren, bu kampüsteki her serseri sikin benimkine olması."

"Ben senin değilim," diye homurdandı ama hışırtılı sesi farklı bir hikâye anlatıyordu. O benimdi.

"Sen benimsin. Burada olduğum tüm günler boyunca hep benim olacaksın."

Çenesinden tuttum, yüzünü yana çevirdim ve yanağını çizen gözyaşlarını ve yağmuru yaladım.

Kolumu itmeden önce tek mırıldanabildiğim "Mmmm" oldu.

"Ben senin değilim," dedi nefes nefese. Güldüm. Onu tam olarak istediğim yere getirmiştım ve onu babama ve İn'e karşı nasıl koruyacağımı bulmam gerekiyordu.

Arabaya atlayıp koltuk ısıtıcılarını açtım.

"Getirdiğin için tekrar teşekkürler," diye mırıldandı.

Bir zayıflık anında, kendimi bile şok ederek, yumuşak, ipeksi elini kavradım ve parmaklarımı onunkilerle iç içe geçirdim. Elinin benimkine bu kadar mükemmel oturması damarlarımda beklenmedik bir sıcaklık dalgası yarattı. Başparmağım avucunun üzerinde durgun daireler çizdi, her hareket fısıldanan bir vaatti. Vücudu teslim olmuş gibi görünmeden ve koltuğa gömülmeden önce bakışları aşağıya doğru kaydı.

Gözlerim yola sabitlenmiş olsa da, ellerimiz onun kalçasında hafifçe duruyordu; bu, çok şey anlatan somut bir bağdı. Sessizlik havada ağır ağır asılı duruyordu ve o tek bir kelime bile etmedi, anın havada asılı kalmasına izin verdi.

ortak kırılğanlığımızın ortasında. Bu, her şeyin değıştiğinin farkına vardığım, geri dönülemez bir değışimi, geri dönüşü olmayan bir noktayı işaret eden bir kavşaktı. O anda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum çünkü o benimdi ve hep öyle kalacaktı. Gerçek varlığımın derinliklerinde yankılanıyor, durmaksızın yankılanıyordu.

Evinin önüne geldiğimde kaldırıma park ettim. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe aralandı ama sonra kapandı. Onun güzel dolgun dudaklarını benimkilerin üzerinde ya da sikimin etrafında hissetmek için o kadar çaresizim ki.

Kahretsin, vücudunun herhangi bir yeriyle sikime dokunduğunu düşünmek bile pantolonumu ayarlamamı gerektirdi, böylece azgın ereksiyonumu görmedi.

"Park etmiyor musun?" Sesinin tatlı tınısı ciğerlerimdeki boşluğu doldurdu.

Tabii ki hayır, park etmiyordum. Bay Solis'in evinin önünde adamları vardı, bu yüzden garaja inmeyi tercih ettim. Orada hiç gözü yoktu.

"Hayır, eve gitmeliyim," diye cevap ama ellerimiz kalçasında kenetli kaldı.

"Tamam." Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu kendime çektim.

"Cuma günü görüşür müyüz?" diye sordum, onun ölçülü bir gülümsemesiyle karşılaştım.

"Elbette," diye cevap verdi, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi gözlerini devirdi. Belki de büyük bir açıklama, romantik bir senaryoya uyacak bir aşk ilanı bekliyordu, ama bu benim tarzım değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Ben peri masalları için yaratılmamıştım; ben boş sözlerin değil, eylemin dünyasında var oldum. Perde arkasında, onun farkında olmadan, onun güvenliğini sağlamak için çok çalışıyordum - herhangi bir peri masalı sonunun özetleyebileceğinden çok daha derin bir jest.

"Ember," diye mırıldandım, "bana asla aşık olamayacağını anladıysan bunu bana hemen söylemelisin. Ben asla sana gerçekten hak ettiğin dünyayı verebilecek bir erkek olamayacağım. Kaderinde sahip olman gereken hayat için asla yeterli olamayacağım."

Bana aşık olamaması için o kadar çok sebep vardı ki. Benden daha iyisini hak ediyordu. Ona ihtiyacı olanı veremezdim ve bana neler olduğunu bilmediğim için onu asla sevemezdim.

Narin parmakları avuçlarımdan kaydı, elinde çantası vardı, sonra kapıyı açtı ve dışarı fırladı. Benimle yüzleşmek için döndü, gözlerimiz sıkı bir anlayış kucaklaşmasında kilitletti. Kısa bir an için bakışlarımı tuttu, dudakları aralandı. "Anlıyorum Ash, ama ..." Yüz hatlarını bir inançsızlık duygusu kapladı. "Sen benim için yeterlisin." O kadar alçak sesle fısıldadı ki, neredeyse rüzgâr ya da hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünecektim.

Buna gerçekten inanamıyordu. Gerçek apaçık ve tereddütsüzdü: Ben onun çöküşünün aracıydım. Amacım onu Isles'tan uzaklaştırıp intikamla tehlikeli bir dansa, kardeşiyle bir çarpışma rotasına ve masumiyetinden çok uzak bir geleceğe sürüklemektir.

Garaj yoluna girdim, arabayı zar zor park ettim ve dışarı fırlayıp karanlık ahşap kaleden Rain'in odasına doğru koşmaya başladım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı kapıyı iterek açtığımda, neredeyse menteşelerinden kırılacaktı. Her zamanki gibi yatağında , bir kitaba gömülmüştü.

Damarlarımda dolaşan adrenalini yatıştırmak için durup etrafımı inceledim. Rain'in odası benimkinden çok daha küçüktü. Kitap rafları zeminden tavana kadar sıralanmıştı ve o kadar doluydu ki bazı kitaplar yere yığılmıştı. Köşede duran küçük maun masa diğer tek mobilya parçasıydı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var." Saçlarımdan ve kıyafetlerimden yere su damlıyordu. "Zamanı gelmişti," dedi, kitabını bıraktı ve masanın kenarına oturdu.

yatağa. Sandalyeyi masadan çektim, sonra dirseklerim dizlerime dayanacak şekilde öne doğru eğildim.

"Ember için planlanan şeyi yapamam ve babamı yatıştıracak ve Ember'e zarar vermeyecek lanet bir çözüm bulmam gerekiyor."

"Kahretsin," diye cevap verdi, gür siyah saçlarını geriye doğru çekerek. "Ondan hoşlanıyor musun?" Yüzü tam olarak okuyamadığım bir ifadeye büründü. Kıskançlık mı? Olamazdı. Bu düşünceyi kafamdan attım ama sanki onu sorguladığımı anlamış gibi dudakları bir sırıtişla kıvrıldı.

"Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama artık onu incitmek istemiyorum. Geçen yıl Walsh'un eski sevgiliyle olduğu gibi değil. Bunu ona yapamam."

Hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu iddia etmedim. Ben her zaman kötü adamdım ama Isles yeraltı dünyası tarafından yönetiliyordu. Ailelerinin gücünü isteyen ve onlara layık olduklarını kanıtlamak için her şeyi yapabilecek aç çocuklar.

Geçen yıl, sorumlu kıdemli, değerini kanıtlamak için çaresizdi, bu yüzden Solis'in son küçük oyuncağını şenlik ateşi için ormana çekti. Onun bu pervasızlığı sonunda bir olaylar zincirini tetikleyerek Walsh'un kontrolden çıkmasına ve genç kadının bu kargaşanın ortasında kalmasına neden oldu. Resmi kayıtlara kayıp olarak geçse de cansız bedeni çam ormanlarının derinliklerinde gizlenmiş halde yatmaktadır. İki geniş ve tehlikeli diyar arasındaki acımasız çatışmanın çapraz ateşine kurban gitmiştir.

Gerçi Walsh'un adamları olduğu için bunu kimseye itiraf etmemiştir. Bu sadece Rain ve benim bildiğimiz bir sırdı.

İşte tam da bu yüzden Ember'ın bu karmaşanın içine sürüklenmesine izin veremezdim. Onu o lanet ormana gömmek içinden gelmiyordu ve kardeşinin de bunu yapabileceğini sanmıyordum. Öyle ya da böyle, bu acımasız dünyalar arasındaki acımasız çatışmanın bir başka kurbanı olarak ikimizden birinin altı ayak altında kalmasıyla sona erecekti.

"Babana onunla çıktığını söyle. Ona yeterince yaklaşmanın tek yolu bu. Mantıklı görünüyor," dedi Rain. Bunun hakkında düşündüm. Akıl yürütmesinde bir mantık vardı. Babam Walsh'a ulaşmak için ona yaklaşmam gerektiğini kabul ederdi.

"Bu Walsh'u nasıl dışarı çıkaracak?" diye sordum. Gerçi Walsh'a yapacağım herhangi bir şey Ember'ı ve benim ... şeyimi ya da her neyse onu etkileyecekti. Şu anda bunu düşünemiyordum. Walsh'un icabına bakılması gerekiyordu.

"Çünkü eninde sonunda onun burada takıldığını öğrenecek. Onu partilere getir, burada tut, sonra da onu

eninde sonunda."

"Kahretsin," diye cevap verdim, bunu neden daha önce düşünmediğimden emin değildim. Çok basit ve açık görünüyordu. "Sen lanet olası bir dahisin."

Ayağa kalktım ve başını bana doğru sallamadan önce omzuna bir şaplak attım. "Ash?"

"Öyle mi?" Ona bakmak için kapıdan döndüm.

"Dikkatli olmalısın. Sana gerçekten aşık olamaz çünkü Isles'ın dışında ikinizin birlikte var olabileceği bir dünya yok. Kartel ve Mafya hiçbir zaman iyi geçinemedi ve geçinemeyecek."

"Bunu ona söyledim. O biliyor."

"Sen de Ash. Aşık olamazsın-"

"Babamın yaptığı gibi beni azarlamayın. Bu kardeşlikte ve hayattaki rolümün ne olduğunu biliyorum." Rain bana gülümseyip başını salladı ama bana inanmadığını biliyordum çünkü ben de kendime inanmıyordum.

Ayağa kalktı. "Sen babanı aramadan önce gidip kardeşlere planı anlatalım."

Dernekteki çoğu erkeğin toplandığı yemek salonuna gittik.

Kardeşlikte herhangi bir zamanda yaklaşık yirmi kişiydik, kimin okula kayıtlı olduğuna ve kimin Dansport'ta birkaç ekstra iş aldığına bağlı olarak, bu yüzden büyük bir birim olarak bir araya gelmemiz her zaman kolay değildi, ancak genellikle hala kampüste olan herkesin toplantılara gelmesini sağlıyorduk.

Yağmur herkesle birlikte otururken ben de gerçek bir lider gibi masanın başına oturdum. İstesem de istemesem de Kartel'in ABD bölümünün başkanı olacaktım.

"Beyler . . ." Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde planı özetledim. Onlara hitap ettiğimde liderleri olduğum anlaşıldı ve kimse emirlerime karşı çıkmaya cesaret edemedi.

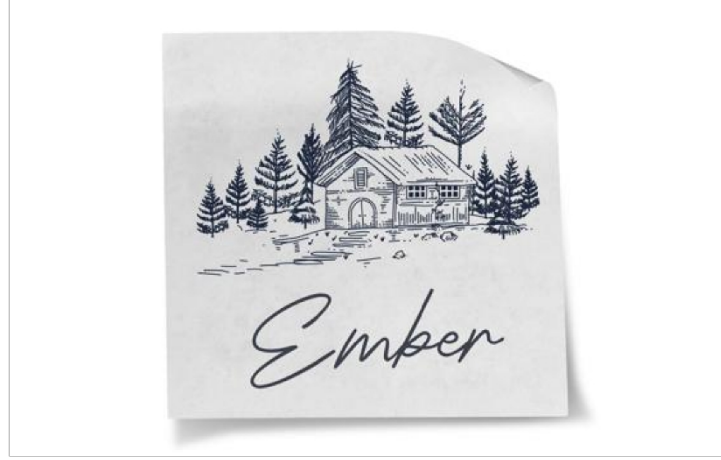
Onlara durumu anlatmayı bitirdiğimde hepsi başını salladı.

"Şunu açıkça belirteyim. Eğer içinizden birinin Ember'a el kaldırdığını görürsem, ölürsünüz. Sizi iki elimle öldürür ve ormana kendim gömerim." Yağmur herkesi susturmadan önce sessiz mırıltılar yükseldi. "O bu evdeyken, ben izin vermedikçe hiçbiriniz ona bakamazsınız. O *bana* ait," diye homurdandım, bana karşı gelmeye cesaret edecek bir ses tonuyla.

Her şey değışmişti. Ember artık avuçlarımla içindeydi, stratejik olarak ellerime yerleştirilmiş bir piyundu. Önümdeki iki görev vardı: Babamı bu revize edilmiş planın en uygun olduğuna ikna etmek ve kendimi de ikna etmek.

Benimkini.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ash'ten haber alınamayan tuhaf birkaç gün olmuştu. Elimi tutuşunun anısı ve ona aşık olmamam konusundaki uyarısı hâlâ aklımdaydı. Varsayımındaki cüretkârlık dikkat çekiciydi; böylesine ne yapacağı belli olmayan birine karşı hisler besleyeceğimi düşünmesi bile. Tanrı aşkına, iletişim numarası bile bende yoktu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve ihtiyacım olan tek önemli bilgi ondaydı. Onun paylaşamayacağı bir sır ve ben de kendimi ona veremezdim.

Yine de, hayatı için yazdığı senaryo ne olursa olsun, sevgiyi hak etmeyen ahlaki açıdan gri bir karakter olduğunu düşünerek benim için yeterince iyiydi. Ash'i tanıdığınızda, onda baştan çıkarıcı bir şeyler vardı. Çok güzeldi ve ondan çok daha fazlası vardı. Karanlık bir dünyada yaşamaya alışmış olmak, içinde yaşayan ışığı bulanıklaştırmıştı.

Cuma günüydü, bu yüzden onu Profesör Connolly'nin dersinde göreceğimi biliyordum. Dr. Connolly beni daha erken görmek istemişti, bu yüzden derse erken gidiyordum, bu sefer hava fikrini değiştirirse diye arabayla gitmeyi ve yakınlarla park etmeyi tercih ettim. Yağmur yağmıyordu ama tepede yoğun bir sis vardı.

Sınıfa geldiğimde kıyafetimi düzelttim. Maddy'nin kıvrımlarımı saran elbiselerinden birini seçmiş, büyük boy bir hırka ve en sevdiğim Keds çiftiyle eşleştirmiştim. Binanın kapısını açtığımda, sisin içeriye ışık girmesini engellediği için özellikle ürkütücü olduğunu fark ettim.

Sınıfın kapısını açtığımda Dr. Connolly'nin en , köşedeki küçük masada çalıştığını gördüm ve bana gelmem için işaret etti.

Yanına gittiğimde, "Ember, bugün ıslıl ıslıl görünüyorsun," dedi ve garip bir ürperti kapladı. Profesörün sana böyle bir şey söylemesi çok tuhaftı.

"Ah, teşekkürler." Dudaklarımı büzerek gülümsedim. "Bugün beni erken mi görmek istediniz?" Konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalıştım.

"Evet, Ember. Bu yaz mülakata girdiğinde sende çok büyük bir potansiyel gördüm ama derslerden önce aramızda yapacağımız bazı özel bire bir seansların seni başarı basamaklarını tırmandırmak için faydalı olacağına inanıyorum." Vay be. Üst sınıflara yetişmemi sağlamak için dersten önce bana özel ders vermeyi teklif etmesini beklemiyordum.

"Çok teşekkür ederim. Çok memnun olurum." Rahatlayarak Dr. Connolly'nin masasının diğer tarafındaki sandalyeye oturdum.

"Ama bunun ne anlama geleceğini anlamamı istiyorum," dedi ve sandalyeden kalkıp önümdeki masaya yaslandı. Kalçaları vücudumun her iki yanında duruyordu. Kasıkları göz hizamdayken kendimi kafese kapatılmış ve rahatsız hissediyordum.

"Pek sayılmaz mı?" Bakışlarımın düşmesini engellemeye çalışarak cevap verdim.

"Başarılı olmak için mümkün olan her şeyi yapmaya istekli olduğunu bilmem gerekiyor, özellikle de edebiyat dünyasında. Her şeyi *yapmaya* istekli olmalısın," diye mırıldandı. Tüylerim diken diken oldu, ama doğru sebepten değil. Gözlerimi

sağa sola, sonra kapıya doğru, biri kapıyı kırıp içeri girecek diye endişelendim.

"Ah, yani ..." Bana daha da yaklaştığında geri çekilmeye çalıştım.

"İstekli misin, Ember?" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimden korktum.

"Yazar olmak istiyorum." Yaptığı imalardan nefret ederek ona söyleyebildiğim tek şey buydu. Daha önce hiç böyle bir pozisyonda bulunmamıştım ve Dr. Connolly'den alacağım bir tavsiyenin gelecekteki kariyerim için ne anlama geldiğini biliyordum, bu yüzden onu kırmadan hareket etmek istedim.

"Mükemmel. Sen benim yeni tatlı projem olacaksın Ember," dedi.

Arkamızdaki kapı çarparak açıldı ve başımı o yöne doğru salladım, içeri giren her kimse ona sessizce teşekkür ettim.

"Bay Ash Ortiz." Profesör Connolly hemen masadan kalktı ve göğsümdeki baskı azaldı. Bekle. . .? Gelenin Ash olduğunu fark etmemiştim, o yüzden arkama baktım.

"Ash?" Benim kurtarıcım. En çok ihtiyacım olduğunda yardım etmek için her zaman yanımda olan kişi.

"Merhaba Ember," dedi Dr. Connolly'ye ters ters bakarken. Ash'le her zamanki gibi, burada anlattığından çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirdim.

"Derse erken mi geldin?" Dr. Connolly'nin yumuşak sesi tam zil çaldığı sırada odayı doldurdu.

"Geç kalmaktan iyidir," diye karşılık verdi Ash ve elimden tutup beni oturduğum yerden kaldırarak ikinci sıraya, geçen sefer oturduğumuz yere sürükledi. İtiraz etmedim çünkü sözümü kestiği için minnettardım.

Dr. Connolly'den ürkütücü hisler aldım ve Ash bana nefes almam ve olanları sindirmem için bir an verdiğinde çok mutlu oldum.

Diğer öğrenciler odaya girerken o da yanıma oturdu. Not defterini çıkarmak yerine, bana bakmadan önce kulaklıklarını taktı.

"Neden erkenciydin?" diye sordum ve parmaklarını kolumda gezdirmeden önce bana baktı.

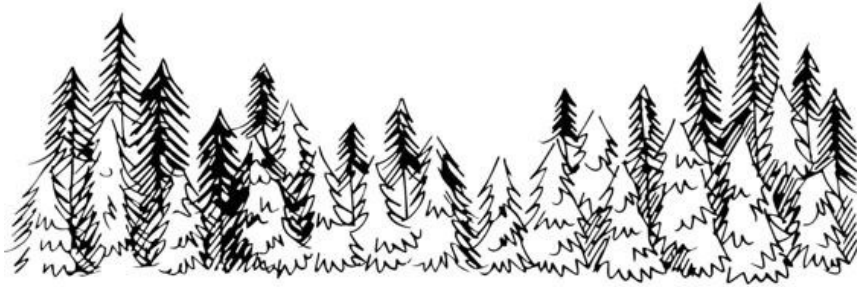
"Sana söyledim. Geç kalmak istemedim." Omuz silkti, sonra işaret parmağını yüzüme götürdü ve saçımın bir tutamını geriye doğru itti.

"Bugün şık giyinmişsin." Sertçe yutkundum. Yakınlığı beni boğuyordu, bu yüzden sadece başımı salladım. "Benim için mi?"

O meşhur sırtışı yüzünü aydınlattı ve Dr. Connolly derse başlarken güldüm ve başımı salladım.

Ash telefonunu açıp gözlerini kapatırken, "Bu benim işaretim," dedi.

Bir işletme öğrencisinin İngilizce dersinde ne işi vardı? Belli ki umurunda değildi, bu yüzden İngilizce dersi için tamamlaması gereken bir şartı kontrol ediyor olmalıydı. Başımı salladım ve Dr. Connolly'nin *Uğultulu Tepeler* dersine odaklandım.

"Kâğıtlarınızı ön tarafa teslim etmeyi unutmayın." Dr. Connolly dersini bitirdi ve ben de uykudan uyanan Ash'e bakmadan önce kâğıdımı ön tarafa uzattım.

Omuz silkti ve çalışmayı yapmadığını anladım. Bir ödevi teslim etmemeyi hayal bile edemezdim. Bir gün ödevimi teslim etmek için

ve çalışmayı unuttuğum bir sınav olurdu. "Berbat bir öğrencisin," diye yorum yaptım.

"Hayır, sadece bu heriften nefret ediyorum." Öğretmene doğru başını salladı ve ben de gözlerimi kıstım. Bu çözmem gereken başka bir bulmacaydı çünkü hayran olduğum ve Isles'a girmeme yardım eden kişi şimdi bana garip hisler veriyordu.

"O zaman neden bu sınıftasın?" diye sordum.

"Olmak zorunda." Çantamı omzuma attım, sınıftan çıkmaya başladım, sonra Ash'i arkamda hissettim.

Sınıftan çıkıp kapıya doğru yöneldiğimde "Veda etmeden mi gidiyorsun?" diye sordu. Durakladım ve arkama baktım.

"Evet." Gülümsedim çünkü bu onu kızdırıyordu ve kez onu kızdıran ben olmuşum.

Ash, "Seni eve bırakayım," dedi.

"Üzgünüm, ben sürdüm." Park arabamı işaret ettim.

"Aç mısın?" diye sordu, sanki etkileşimimizi uzatmaya çalışıyormuş gibi.

"Hayır, dersten önce yedim," diye cevap verdim, park yerine doğru sabit bir tempoyla ilerliyordum. Ben yürürken ayak sesleri asfaltı dövüyordu, ta ki tam önümde durup omuzlarımı kavrayana kadar.

"Ember," diye . "Benimle gelir misin?"

Yalvarmaya çok yakındı, bunu hissedebiliyordum ama içimde, ihtiyacım olan cevapları vermeden bana sahip olmanın tatminini ona veremeyecek bir şey vardı.

"Daha fazla soruya cevap verecek misin?" diye sordum. "Evet," dedi.

"Ama siz . . . *gerçekten*?"

"geldiğince cevap vereceğim." Ellerini omuzlarımdan çekti, sonra da cebine soktu.

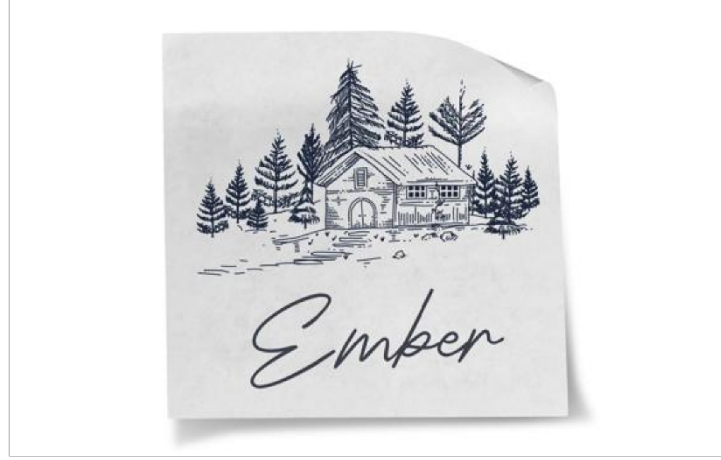
Bakışlarım onunkilerle buluştu ve o kısacık anda, her zamanki kedi-fare oyunu arka planda kaldı ve Ash'in ham ve savunmasız bir yönü ortaya çıktı. Yine de, çok tanıdık hale gelen ve beni sürekli değişen tavrının sürekli itip çekmesinden bitkin bırakan duygusal kırbaçlanmayı görmezden gelemedim.

"Hayır," dedim, kararımdan güç aldığımı hissederek, kazandığım bu yeni güveni kucaklayarak.

"Bu bir seçenek değil," dedi Ash, dudaklarını sıkı bir gülümsemeye dönüştürerek eğildi ve bir anda ayaklarım yerden kesildi.

"Ne oluyor lan?" Çimentoya baktığımı fark ettiğimde çılgılık attım. O gerçekten ...? "Az önce beni omuzlarının üzerinden mi attın?" Sadece güldü. O cipinin olduğu yere doğru yürürken sırt çantam yere düştü ve yüzümü kapattı. Arabasının kilidinin tanıdık bip sesini duydum, sonra beni yolcu koltuğuna kaldırdı.

"Ash Ortiz, sen bir an-" Arabanın kapısı çarparak kapandı ve orta parmağımı cama doğru ittim. Cümlemi gayet güzel bitirecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nereye gidiyoruz?" Evimi ve şehir merkezini geçtiğimizi fark ettiğimde sordum.

Ash tuhaf davranıyor ve Isles'ın eteklerine doğru ilerlerken sürekli omzunun üzerinden bakıyordu.

"Güvenlik nedeniyle Isles'ın dışına çıkamadığın için mi garip davranıyorsun?" Maddy'nin bana söylediklerinin bir kısmının doğru olup olmadığını merak ederek sordum.

"Evet. Senin tarafını iki kez kontrol et, sorun yok." Yaptım ve kimse yoktu.

"Kimseyi görmüyorum," dedim ter avuçlarımı kaplarken. Hiçbir kuralı çiğnemeyi sevmezdim ve babamla Walsh da Isles'tan ayrılmamam konusunda beni uyarmıştı.

"Bize söz vermelisin, ne yaparsan yap Ember, kardeşine söylemeden Isles'tan ayrılmayacaksın. Sana eve kadar eşlik etmesi gerekecek." Son bavullarımı da bagaja yerleştirirken gözlerimi devirerek onlara baktım.

Bu çok saçma, diye bağırdım ve babam omuzlarımı tuttu.

"Bu ciddi bir mesele, Em." Başımı salladım, bunun onu nasıl üzdüğünden nefret ediyordum.

"Eğer bu kadar önemliyse, ayrılırken Walsh'a söyleyeceğime yemin ederim." Kuralları çiğnemekten nefret ederdim, özellikle de babamın kuralları olduğu için. "Isles'tan ayrılmanın nesi yanlış?"

"Bu ormanda bir sürü kötü adam yaşıyor Ember ve seni arıyorlar." Sinirli bir şekilde güldüm.

"Özellikle benim için mi? Hayatta olmaz." Başımı salladım. Ash cevap vermedi; sadece arabayı kasabanın sınırlarının ötesine sürmeye devam etti, bizi çam ormanının derinliklerine götüren dolambaçlı yollarda ilerledi.

Uzaklaştıkça ağaçlar daha da sıklaşıyor, üzerimize uğursuz bir gölge düşürüyordu. Maddy'nin bir önceki yıl kaybolan oda arkadaşıyla ilgili hikâyesini hatırlamadan edemedim. "Acaba geçen yıl Maddy'nin oda arkadaşının başına gelen de bu muydu? Maddy onun bir gün ormana gittiğini ve ortadan kaybolduğunu söylemişti." Bakışlarımı dışarıda sıklaşan ormana sabitleyerek düşündüm.

Sessiz kalan ve direksiyonu parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı kavrayan Ash'e bir bakış attım. "Bu korkutucu değil mi?" Tepkisini ölçmeye çalışarak araştırdım.

"Hem de çok. İşte bu yüzden seni benim gibi erkeklerden uzak durman için uyarmıştım," diye cevap verdi, ses tonu alttan alta bir ciddiyetle doluydu. Kahkahalarım arabayı doldurdu ve yolculuğumuzun tuhaf atmosferiyle ürkütücü bir tezat oluşturdu.

"Beni öldürmek için mi buraya getiriyorsun Ash Ortiz?" Duruma mizah çalışarak alay ettim. Tekrar yola odaklanmadan önce bana doğru hızlı bir bakış fırlattı.

"Sana asla zarar vermem, Ember." Sözleri havada asılı kaldı ve konuyu aniden kapattı. Bu konuşmayı derinleştirmeye pek hevesli olmadığı belliydi.

daha fazla.

Dağların etrafından ve ormanın içinden geçmeye devam ettik. Çok güzeldi. Sis üzerimizde kalın bir örtü oluşturunuyordu.

"Eminim annem burayı çok seviyordur," diye mırıldandım. Ash'e baktım ve çenesindeki hafif gerginliği fark ettim.

"Geçmiş zaman mı?" diye sordu; merakı artmıştı.

"Evet, ben küçükken vefat etti," diye açıkladım, sesimde bir parça melankoli

Cevabı biraz zaman aldı ama sonunda "Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Annem mi?" Onayladım ve o da başını salladı.

"Oh, çok güzeldi. Adı Roberta'ydı. Olay olduğunda ben genç bir kızdım ve tüm olayı duydum."

"Sen mi yaptın?!" Sesi çatallaştı.

"Evet, Walsh'un beni koyduğu dolapta saklanıyordum. Eskiden karanlıktan korkardım, bu yüzden davetsiz misafirin gittiğini duyduğumda dolaptan gizlice çıktım ve annemin bana her zaman söylediği bir sözün rehberliğinde aşağıya indim. Sonunda oturma odasına ulaştığımda, Walsh'un ve babamın beni görüntüden koruma çabalarına rağmen onu orada yatarken gördüm." Anlattım.

"Çok üzgünüm Ember. Hayal etmeye bile başlayamıyorum."

"O öldükten sonra babam büyükbabamın işini devraldı ama Walsh, babam ve ben birbirimize çok yakın kaldık. Sahip olduğumuz tek şey biziz."

Ash itiraf etmeden önce derin bir nefes aldı, "Annem öldüğünde teknik olarak doğmamıştım."

"O da mı buralarda değil?" Taşıdığımız ortak travmanın farkına varmadan sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, bakışları yola sabitlenmişti. "Bana hamileyken vurulmuş. Hastanede beni doğurttukları sırada ölmüş." Sözlerinin ağırlığı, taşıdığı derin yaraları ortaya çıkarıyordu.

"Vay canına. Bu çok zor olmalı." Onun için gözyaşlarını tutmaya çalıştım, çünkü annemle paylaştığım anları çok seviyordum. Sahip olduğum en küçük anı bile bana aitti ve onu hiç tanımadığımı hayal bile edemezdim.

"değil," diye cevap verdi hemen.

"Babanla yakın mısınız?" Konuyu değiştirdim ve bir çıkardı. "Ben büyürken o benim tek ebeveynimdi ve şimdi Rain'in annesiyle birlikte." "Rain, en iyi arkadaşın mı?" Açıklığa kavuşturmaya çalıştım ve o da başını salladı.

"Evet, Rain ve ben çocukken bir araya geldiler. Babası ölmüştü, o yüzden kardeş gibi büyüdük." Ormanın daha düz bir bölümüne girdiğimizde dar, asfaltsız bir yola saptı. Engebeli patıkaya rağmen nereye gittiğini tam olarak biliyor gibiydi. "Soruna cevap vermek gerekirse, babam beni oğlundan çok işinin bir parçası olarak görüyor. Bana en son ne zaman sarıldığını bile hatırlamıyorum."

"Ash . . ." Elim kalçasına koydum ve hafifçe sıktım. Bana baktı, yüzünde şaşkınlık ve minnettarlık karışımı bir ifade vardı.

"yok."

Sonunda arabayı durdurdu.

"Çık dışarı," diye talimat verdi. Benimle paylaştığı savunmasız ifşaatlardan sonra, babam ve Walsh'un koyduğu tüm kuralları çiğnemek anlamına gelse bile, kendimi açıklanamaz bir şekilde ona güvenmeye istekli buldum. Ash'le ilgili bir şey beni güvende ve rahat hissettiriyordu, bu her zaman var olan bir şeydi.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onun durduğu yere doğru yürüdüm. "Ne ?"

Ash, "Ne diyordu?" diye sordu.

ağaçlar seyrelmiş gibi görünüyordu.

"Ne?" Yanıt verdim, ayağım gizli bir kayaya takıldı. Ash zarif bir hareketle beni sabitlemek için elini uzattı ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Ellerimiz birleştğinde omurgamdan aşağı bir heyecan aktı ve içimde garip bir elektriklenme hissi yarattı.

Adımlarımız devam etti ve ikimiz de birbirimize tutunduğumuz yerden vazgeçmedik. Bunun yerine, birbirimizin yanında yürüdük ve aramızda eşsiz bir bağ oluşturduk.

"Annenin seni rahatlatmak için söylediği söz mü?" Sesinde merak ve şefkat karışımı bir duygu vardı.

"Karanlığa gidiyorum ve aydınlığa çıkacağım," diye okudum.

Tam ağaçların arasından sıyrılıp toprağın derinliklerindeki devasa bir kayanın üzerinde dururken kıkırdadı.

"Tıpkı senin gibi, Ember. Sen bir senfonisin, hem karanlığı hem de ışığı harmanlıyorsun." Yaşamakta olduğum metamorfoza dair zekice bir gözlemdi bu, birbiriyle çelişen unsurların uyumlu bir etkileşimiydi. Belki de annemin her zaman ima ettiği şeyin özü buydu - hem aydınlığın hem de karanlığın kaynaşması.

Bakışlarımı kaldırdığımda, aşağıdaki ormanın geniş alanlarına bakan sarp bir kayalığa çıktığımızı fark ettim. Yukarıda sis perdeleri uçuşuyor, orman açıklığını uhrevi bir atmosferle örtüyordu. Bu bakış açısından, sanki dünyanın zirvesinde, doğal dünyanın kucaklamasıyla kozalanmış تنها bir sığınakta duruyormuşuz gibi hissediyorduk.

Ash elinin sıradan bir hareketiyle sırt çantasını attı ve düz olmayan yüzeye bir battaniye serdi. Hızla bir dizi kap çıkardı ve bir dizi nefis ikramı ortaya çıkardı - peynir çeşitleri, tuzlu kurutulmuş etler, narin çikolatalar ve daha fazlası.

"Ash Ortiz!" Çenem ormanın zeminine düşerken şaşkınlığım ses tonumdan anlaşılıyordu. Bu gezintiyi en başından beri onun planladığını fark ettim.

"Bunu başından beri planladın mı?" Sesimde kuşku ve eğlence karışımı bir tonla sordum.

Omuz silkerek ve gözlerinde muzip bir parıltıyla cevap verdi. "Evet, isteyerek geleceğini umuyordum."

Kahkahalar ormanda yankılandı, hışırdayan yapraklar ve uzak kuş sesleri arasında yankılanan ortak bir ciddiyetsizlik anı. Tepemizde bir kuş sürüsü uçuyordu, yüksek ağaçların fonunda varlıkları geçici bir kontrast oluşturunuyordu.

"Bu bir ... randevu mu?" Bir matara da dahil olmak üzere diğer kapları açarken ona doğru yürüyerek sordum.

Cevabı hızlı ve sıradan oldu. "Hayır."

Şaşkın ama meraklı bir şekilde biraz daha zorladım. " zaman tam olarak nedir?"

Gözlerinde dans eden şakacı bir parıltıyla, "Sadece yolları kesişme konusunda yetenekli birkaç sınıf arkadaşı, birbirlerinin dünyalarını biraz daha derinlemesine araştırmak için bir an ayırıyor," diye yanıtladı.

Onun umursamaz cevabı karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamadım, ancak altında yatan duygu gözümünden kaçmadı. Seçtiği yere yan gözle bakarken, kendimi titizlikle hazırladığı davetkâr düzene doğru çekilmiş buldum ve tam olarak nereye oturmam gerektiğini anlamaya çalıştım.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bacaklarını açtı ve kalçalarının arasındaki boşluğu okşadı.

"Otur, mi sol." Tereddütle bacaklarının arasına oturdum, dizlerimi yana doğru eğdim çünkü elbise giymenin bunun için en iyi kıyafet olmadığını fark ettim.

"Neden bana öyle diyorsun?" Kaplardan birkaç şey koparıırken sordum. Arkasından ben de birkaç zeytin aldım ve yemek yediği için şükrettim. Walsh bana her zaman çıktığı kızların asla tam bir öğün yemek yemediğini ve kızların narin görünmek için yemek yemeyi beklemeleri gerektiğini söylerdi.

Bunu bana söylediğinde neredeyse ağzıma kusacaktım ve eğer bir gün biriyle çıkarsam yemek yemeyen biri olmayacağıma yemin ettim. Geçen hafta hamburger ve milkshake yedik ama bu sayılmaz.

"Henüz cevaplayamayacağım bir soru," diye yanıtladı, gözlerinde şakacı bir parıltı ve dudaklarında ince, alaycı bir gülümseme oynayıyordu.

"Oh, yine belirsizliğe mi döndük?" Alay ettim.

"Sana söyledim Ember, zamanı geldiğinde sorularının cevaplarını alacaksın ama şu anda senin için cevaplayamayacağım pek çok soru var." Arkama baktım ve bu konuşmanın gittiği yeri sevmediğini söyleyebilirdim. "Söz veriyorum bunu senin için yapıyorum."

Onun sözlerine inanmaktan başka seçeneğim yoktu. Garip bir şekilde, önümde bir yol ayrımı varmış gibi görünüyordu. Ya onun iddiasına karşı çıkacak ve belki de ilk gerçek randevu deneyimimi lekeleyecektim ya da daha basit bir yol seçip ona güvenecektim. Şu ana kadarki davranışları niyetinin bir kanıtı, onun dünyasında önemli bir yere sahip olduğumun açık bir göstergesiydi.

Ben de kendimi onun kucağının kozasına bırakarak ona doğru geri çekildim. Açıklamaya meydan okuyan bir histi bu, neredeyse kozmik bir tınısı vardı, güvende olduğuna dair derinlerde yatan bir inançtı.

"Mezun olunca babanın işine mi girmeyi planlıyorsun?" Orada oturup sessizce ormanı izledikten sonra sordum.

Kolu belimi kavradı. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri uzaklara dalıp gitti.

"Mecburum Ember. Gerçekten başka seçeneğim yok." Küçük, hüzünlü bir iç çekişle omuzları çöktü.

"Yine de istediğin bu mu?"

Omuz silkti. Aramızda sessiz bir an geçti ama garip değildi. "Hayır."

Yanağını okşamak, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama yapmadım çünkü yaparsam duygusal olarak uzaklaşacaktı. Bunun yerine konuşmayı sürdürdüm.

"Seçme şansınız olsaydı, ne yapardınız?"

Yavaş bir nefes verdi. "Bunu gerçekten hiç düşünmedim. Kendimi lider olmaktan başka bir şey yaparken göremiyorum. Ben bunu yapmak için doğmuşum." Başka bir şey söylemedim çünkü vücudunun benimkinin altında kaymasından rahatsız olduğu belliydi.

"Size bir soru sormak ve dürüstçe cevaplamak istiyorum. Sadece bunun cevabını bilmem gerekiyor."

Bakışlarını aşağıya doğru çevirdi, gözleri açık ve sert bir uyarıyla kısıldı. İfadesinin yoğunluğu tek kelime etmeden uyarıcı bir mesaj iletiyordu. "Sana cevap verebilir miyim bilmiyorum, mi sol."

"Sadece bir soru," diye yalvardım dudaklarımı hafifçe aralayarak.

"Bir cevap." Yüzümdeki bir tutam saçı iterek pes etti.

BÖLÜM ON DÖRT

Bunun için hazırlanırken kendimi aptal gibi hissediyordum, sonra Ember'ı buraya getirmek için omzuma almak zorunda kaldığımda daha da aptal gibi hissettim. Ama yıllardır geldiğim kayanın üzerinde bacaklarımın arasına oturduğunda, onun için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. O mükemmelliğin tanımıydı. Masumiyeti içinde bir ışık gibi parlıyordu ama merakı, ortaya çıkmaya can atan daha karanlık bir parçanın ipuçlarını veriyordu.

Saçlarının hafif rüzgârla dalgalanması, dudaklarının soru sorarcasına kabarması, vücudunun sanki her zaman birlikte olmamız gerekiyormuş gibi benimkiyle bütünleşmesi. Sayısız sorusu vardı ve birine cevap vereceğine söz vermek yalan söylemek ya da yarı gerçekler söylemek anlamına gelmiyordu. Bundan sonra ağzından ne çıkarsa çıksın, bir cevap vermem gerektiğini biliyordum çünkü bu tutmak istediğim bir sözdü.

"Isles'ın dışında olmak bizim için neden tehlikeli? Sen nedenini biliyor gibisin ama ben anlamıyorum. Hepimiz eninde sonunda mezun olmak zorundayız ve zaten dışarıda olacağız."

Derin bir nefes aldım ve ona gerçeği çok fazla ifşa etmeden nasıl söyleyeceğimi düşündüm.

"Evde yaşarken etrafınız koruma ile çevrili değil miydi?" Hızla başını salladı. "Doğru, çünkü gerçek dünyada insanları güvende tutmak için sistemlerimiz var."

"Anlamıyorum," dedi, gözleri kısılmış, omuzları çökmüş ve yüz hatlarında hissedilir bir hüznün ve yenilgi duygusu belirmişti.

"Ebeveynlerimiz de aynı tür işlerde çalışıyor. Tehlikeli olabilirler." Çok fazla şey söylememeye çalışarak ağırdan aldım. Aklımın bir köşesinde hâlâ babamın sesi vardı ve bana Walsh'u babasının yaptıklarından sorumlu tutmam gerektiğini söylüyordu.

Burada oturup bizi izliyor olsaydı, "*Gözler daha büyük ödülde*," derdi. Ama babam burada değildi ve ben de İn'in lanet olası lideriydim. Zirveye çıkmak ve ona yakınlaşmak için onu kullanmam gerekiyordu, böylece Alfaların arasına sızıp kardeşini öldürebilecektim.

Yine de Ember Solis ile ilgili bir şey beni duraklattı ve onu takdir etmemi sağladı. Ben bir lider olmak için doğdum ve yetiştirildim. Babam beni hayatta tek bir hedefim olacak şekilde yetiştirdi: Tıpkı onun gibi kartelin lideri olmak. Sonunda, mezun olduktan sonra bana bir gelin hediye edilecekti, müttefiklerimizi daha yakın tutmaya yardımcı olacak bir şey - siyasi bir hamle. Ama Ember? Onsuz bir hayatı hayal edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyordu benim için.

"Gerçek dünyadaki sistemler, herkesi güvende tutmak için ebeveynlerimiz tarafından kurulmuştur. Mezun olduğumuzda, bu sistemlere liderlik etmek için geri dönüyoruz. Kardeşin babaninkini yönetecek, ben de babaminkini yöneteceğim." Düşüncelerimi anlamış gibi başını salladı, ben de devam ettim: "Büyük büyük büyük dedelerimiz çocuklarının gerçek bir diploma almasını istediklerinde, bu uykulu kasabayı ve üniversiteyi alıp bize diploma vermek için bir şehir kurdular, böylece bu imparatorlukları yönetirken eğitilebilecektik, tabiri caizse."

"Ailelerimizin yaptığı şey ... tehlikeli mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. Kahretsin, gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. Babasının onu bu kadar korunaklı tutması çok vahimdi.

"Ne düşünüyorsun, mi sol?" Onu kendi sonuçlarını çıkarması için cesaretlendirdim.

"Annemin vahşice öldüğünü düşünüyorum, hiçbir polis müdahalesi olmadan. Evimin içinde yaşamaya zorlandım, korumalarla dolaşmak zorunda kaldım. Sanırım her zaman babamın düşmanları olduğunu varsaydım ama onun karmaşık bir yeraltı dünyasının parçası olduğunu fark etmemiştim." Alnından boncuk boncuk ter akıyordu, ben de parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve ellerimizi beline bastırdım.

"Yani Isles bir sığınak mı oldu?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Evet, burada belirlenmiş bir kural var. Şehir sınırları içinde olduğunuz ya da Isles'a geldiğiniz sürece güvende ve tarafsız bölgede sayılırsınız. Eğer ormana girmeye cesaret ederseniz, işte o zaman adil bir oyun olarak kabul edilirsiniz."

"Yani burada olmamız tehlikeli mi? Adalar'ı yöneten çok sayıda suç örgütü var mı?" diye fısıldadı, sanki burada bizi duyabilecek biri varmış gibi.

"Elbette. Tonlarca. Bu kuruluşların başkanlarının çoğu Isles'ı öğrendi ve çocuklarını eğitim almaları için buraya göndermek üzere bir araya geldi. Burayı güvende tutmak için hepsinin üzerinde anlaştığı tek şey bu."

"Tüm hayatım değişti Ash. Hiçbir fikrim yoktu. Yani, belki de içten içe biliyordum, ama sanırım babamla büyükbabamın hisse senetleri ve bazı karanlık işler dışında herhangi bir şeyle uğraştıklarını fark edemeyecek kadar saf ve korunaklıydım. Her zaman sadece insanların parasıyla uğraştıklarını, akladıklarını düşünmüşümdür. Bunun çok daha derin olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Seni bu şekilde karanlıkta bıraktıkları için üzgünüm. Gerçeği bilmeyi hak ediyordun," dedim, ağzım alnının üzerinde gezinecek şekilde eğilerek. Ellerimiz belinde birbirine geçerken sırtı göğsüme yaslanmıştı. Oturuş şeklimiz çok tanıdıktı ama daha önce hiç yapmadığım bir şeydi.

Kadınlardan payıma düşeni aldım, kadınlarla yattım ama seksten sonra herhangi bir yakınlık gösterdikleri anda onları kendimden uzaklaştırdım. Babam beni her zaman insanlarla fazla yakınlaşmamam konusunda uyarırdı çünkü kimin seni arkadan bıçaklayacağını asla bilemezsin. Şimdi bana bakın, kartelin gerçek düşmanıyla aynı yataktaydım. Lanet İtalyan Mafyası'nın başının kızıyla, doğmakta olan bir prensesle.

"İyi misin?" diye sordum.

Derin bir nefes verdi. "Evet, her şeye bakış açımı değiştiriyor. Sanırım Walsh'un 'İsles seninle ilgili her şeyi değiştiriyor' derken kastettiği buydu."

"Öyle." Bu göt herifle aynı fikirde olduğum tek an olmalıydı.

Arkasını dönüp bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökmeden önce durakladı.

"Ash?" Gözleri iri ve yaşlı bakıyordu ve aniden ormanın içindeki sıcaklığın çatırdadığını hissedebiliyordum.

"Ember . . ." Uzun siyah saçları yüzünün önüne düşerken tehdit ettim. Köşeli yüz hatları, kalın dudakları ve kehribar rengi gözleri şimdi öylesine derin bir coşkuyla doluydu ki.

"İhtiyacım var-"

"Ember, eğer seni tadarsam, asla duramam. Eğer bu çizgiyi geçerse, geri dönüş olmadığını anlamalısın." Ellerim kalçalarını kavradı,

Sonra elbisesini sıyırdım ve kucığıma oturması için kalçalarını kaldırdım. Elbisesi kalktı ve göbeğinden gelen sıcaklık sikimi ısıttı.

Kulağına eğildim ve o kadar yumuşak bir şeyler fısıldadım ki kelimeler ağzımdan zorlukla çıktı. "Vay, vay, ne pis bir küçük kız. Beni beklerken çoktan ıslanmışsın."

Ellerimi arkasına dolayarak, kazağını çıkarıp battaniyenin üzerine sermeden önce kalın yuvarlak kışını hızlıca sıktım. Onu yere yatırabilmek için kaldırdım, sonra bacakları açıldı ve battaniyeye düştü.

"Daha önce hiç bir erkek tarafından dokunuldun mu?" Ben sordum, o da başını salladı. "Sana dokunduğunda boşaldın mı?" Vücuduna doğru süründüm ve yanaklarımız birbirine değdi.

"Hayır," diye mırıldandı.

"Güzel," diye mırıldandım, yüzüm amının önünde olacak şekilde kendimi alçaltırken. Elbisesini kaldırdım ve hızlı bir hareketle iç çamaşırını yırttım, böylece güzel pembe amcığı önümde damlıyordu. Bana yalvardığını hissettim ve sikim o kadar sertleşti ki, tatlı amcığının tadına bakmak için çaresizce zonkladı.

"Bunu daha önce hiç kimseye yapmamıştım." Ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Daracık amını mı yiyeyim?" Onu utandırdığım için dudağımın bir köşesinin yukarı kıvrılmasına izin verdim.

"Evet," diye inledi ve parmağımı amına yaklaştırdım, önce sadece açıklığının etrafında gezindim, tatlı sularının içinde kaydım.

Bir parmağımı içine bastırdım ve vücudu ellerimin altında sarsılırken inledim. Ormanın derinliklerinde yankılanan gırtlaktan bir inilti çıkardı.

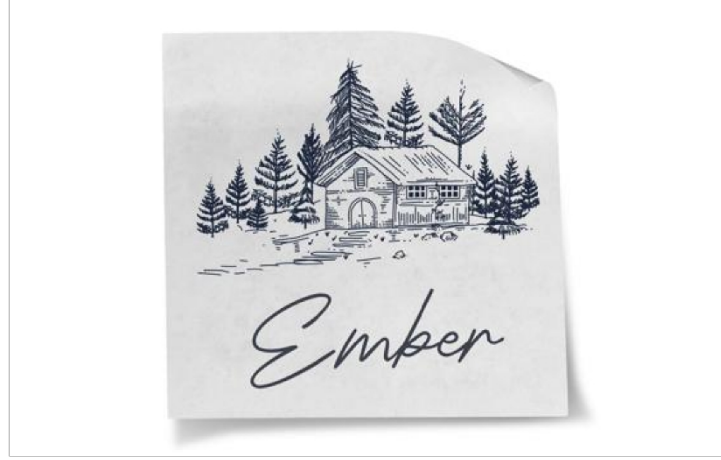
"İşte benim kızım," diye övdüm. Saldırıma bir parmak daha ekledim ve onları hayatım boyunca hissettiğim en sıkı amcığa soktum.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar yumuşak bir am hissetmemiştim." Parmaklarımı içine sokup çıkardım, sonra başparmağımı yavaşça açıklığının üzerine getirip klitorisiyle alay ettim.

"Ash." Tekrar tekrar inledi.

"Adımı dudaklarında duymaya bayılıyorum." Dudaklarımı yaladım ve elimi çektim. Hüznün kulakları sağır eden iç çekişi derindi. "Endişelenme, mi sol. Daha yeni başlıyorum."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Son bir saat içinde hayatımla ilgili her şey değişmişti. Ailemin kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmemem gerçekten kafamı karıştırıyordu ama tek düşünebildiğim, beni en sevdiği yemekmişim gibi yiyen adamdı.

Parmaklarını açgözlü amımdan çıkardığında, hissettiğim boşluk haksızlıktı. Neredeyse ona bağıracaktım, ama sonra dilini yapışkan parmaklarının etrafına sardı ve onları ağzına aldı, uyarılmamın her zerresinden zevk aldı.

Seks hakkında söylediklerimi unutun. Bu adamı tekrar tekrar becermek istiyordum.

Beni parmakladıktan sonra ne kadar çaresiz olduğumu görünce başını kalçalarımın arasına bastırdı. Dizlerimi yana doğru bırakarak rahatladım. Sıcak nefesi klitorisimi okşuyordu. Kendimi kaybedecektim ve o daha hiçbir şey yapmamıştı bile.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, mi sol."

"Sen, Ash. Sana ihtiyacım var. Lanet dilini üzerimde istiyorum... şimdi!"
Ağzı üzerime inmeden önce çıkan tek ses alçak bir kıkırdama oldu.

Neden daha fazla insan dışarıda yemek yemekten bahsetmedi? Bu, kadınları memnun etme üzerine yazılmış bir kitapta olmalı.

Birinci Kural: Onun amcığını içtenlikle ye.

Dili hem nazik hem de emredici bir senfoniydi, dili beni dürtüyor, fiskeliyor ve emiyordu. Altında debeleniyor, kendimi daha da derine itiyordum. Bu onu caydırmadı, sadece kana susamış talebini yoğunlaştırmasına neden oldu.

"Çok tatlısın amına koyayım," dedi hava almaya çıktığında, ama benim işim bitmemişti. İçimde biriken serbest bırakma için çaresizdim.

Hiç orgazm olmamıştım ama içimde fokurdayan, taşmakla tehdit eden duygunun tam da bu olduğunu biliyordum. Öyle olmalıydı.

"Söyle bana Ember. Senin küçük güzel amını bu kadar güzel yiyebilecek tek kişi kim?"

"Sen," diye .

"Adımı söyle prenses."

"Ash," diye inledim.

Daha fazla emme.

"Ash," diye
tekrarladım.

Daha fazla itme.

"Ash."

Sırılsıklam amımın etrafında dilini daha fazla gezdirdi.

"Ash."

"Ash."

"*Ash*," diye feryat ettim, orgazmım bedenimi sarsıp beni unutuşa sürüklerken. Sırt üstü uzanırken tüm vücudum gevşedi. Yanıma süründü, sonra beni kollarına çekti. Halka açık, yasak bir yerde, bir kayanın üzerinde yattığımızın sadece kısa bir süreliğine farkındaydım.

"Sen çok iyi bir kızdın, mi sol," diye fısıldadı kulağımın kabuğuna, ben sırtımı göğsüne yaslayıp onun yaydığı sıcaklıkta yaşamaya başlamadan önce.

Saniyeler geçti. Belki de. Açıkçası orada oturmamızın saniyeler mi, dakikalar mı yoksa saatler mi sürdüğünü söyleyemem ama kalplerimizin ritmik atışlarından başka bir şey duymam için bir süre geçmesi gerekti.

"Bekle." Oturur pozisyona geçtim. Gözleri hemen açılan Ash'e baktım. "Seni boşaltamadım mı? Taşakların falan morarmayacak mı?" Aleti fermuarının arkasında kabarmıştı.

Ash çok yüksek sesle güldü. Ellerini yüzüne götürdü ve vücudunu cenin pozisyonuna getirdi.

"Endişelendiğin şey bu mu?" Başımı salladım, anlamamıştım. Elbette endişeliydim, onu incitmek istemiyordum, en azından şu anda.

Kıkırdamayı bıraktığında benimle birlikte oturdu ve sarılmak için beni yanına çekti. "Bunu düzeltmek için bolca vaktimiz var."

Güneş batıyordu ve gece vakti bu yasak ormanda olmak beni biraz korkutmadı desem yalan olur.

Ash sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Yola çıkmalıyız," dedi. Başımı salladım ve eşyalarımızı alıp onun sırt çantasına tıktırdık. Elini uzattı ve ben de onu tuttum, kayadan toprak yola atlayarak arabaya geri döndüm, elini elimde tuttum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu arabanın bulunduğu küçük çamurlu patikadan aşağıya doğru aceleyle inerken.

"Beni yemen hakkında mı?" Kaşlarım hafifçe çatılırken ve gözlerim kısıılırken sordum.

Tekrar güldü. "Elbette, ama ben ailen hakkında öğrendiklerini kastetmiştim."

Bunu düşünmek zorundaydım çünkü daha önce düşünecek zamanım olmamıştı. O gece benimle ilgili her şey değişmişti. Kulağa ne kadar aptalca gelse de, bunu içimin derinliklerinde hissettim. Annem her zaman haklıydı. Her zaman ışığı bulacaktım. Bildiğim her şeyin daha büyük bir yalanın parçası olduğunu görmek için zihnim açıldı.

İn'in bana yaptıklarını hatırlatan kulağımı çekiştirdim ve neden hedef alındığımı anladım.

Sık ağaçlarla kaplı orman zemininde durakladım ve elini bıraktım.

"Ne oldu?" Ash başını sallarken sordu.

"Dövmem," diye yanıtladım, olduğu yeri göstererek.

"Tek sorunuzu sordunuz." Benden uzaklaştı.

"Hayır," dedim ve omzundan çekerek onu bana bakmaya zorladım. "Benden daha büyük bir şeyler mi oluyor? O gece Den'de olan bu muydu?" İnsanlar masumiyetimi aptallık olarak görüyorlardı ama kitap sayfalarında yaşamayı sevdiğimi unutuyorlardı. Mantıklı olmayan şeyleri bir araya getirmeye başlamak için daha çok polisiye romanlar, tarih kitapları ve metinler okumuştum.

"Şu anda sana söyleyemem, Ember Solis," diye gıcırdattı dişlerinin arasından. Kızmış mıydı? Güzeldi.

"Yapabilirsin. Sadece reddediyorsun. Beni ilk sıraya koymak istediğini söyledin, o zaman bana o gece ne olduğunu anlat *Ash Ortiz*."

"Siktir git, Ember. Yaptığım her şey senin için."

"Bu lanet olası bir yalan," diye bağırdım ona, büyük ağaç gövdelerinden kaçarak önünden koşarken. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi davranıyordum ama duygularım beni fazlasıyla tüketiyordu. Öğrendiğim her şey hayatımı değiştirmişti ve kaçmam gerekiyordu.

"Hayır, yok," diye cevap verdi. "Yavaşla." Onu kaybetmeyi umarak daha hızlı koştum.

Labirent gibi dalların arasında, bu adamın benden bir parça almasına izin verdiğim gerçeğiyle boğuşurken gözyaşlarım aktı. Her zamanki gibi esrarengiz ve çıldırtıcı olmaya devam etti, etkileşimlerimizi tanımlayan sürekli bir hayal kırıklığı kaynağı gibi görünüyordu.

Sonunda onun takibinden kurtuldum ve devasa bir ağacın sağlam gövdesinin arkasında teselli buldum. Yüzümü ellerime gömdüm, duygu seline teslim oldum, vücudum hıçkırıklarımın ağırlığıyla sarsılıyordu.

Gözyaşlarımın arasında, bu gece yaşananların derin karmaşıklığını görmezden geledim. Bitmek tükenmek bilmeyen yalan ağına rağmen, kısa süreli bir yakınlık anı yaşanmış, her zamanki dış görünüşüne meydan okuyan bir bağ kurulmuştu. Yine de, doğasına sadık kalarak, Ash yarı gerçeklerin ustası olmaya devam etti ve beni sürekli olarak masum genç kız rolüne soktu, ki bu rolü çoktan aşmıştım.

Ama beni buraya, Isles'ın dışına, potansiyel olarak tehlikenin kollarında olduğumuz yere getirdi, sadece içinde yaşadığımız bu karanlığın dışında bir yer olduğunu göstermek için. Sadece Ash ve Ember'ın birlikte var olabileceği bir dünya vardı.

Ağaca kıvrıldım, ağlarken dizlerime sarıldım, sonra gece çökerken sık bir ormana, düşmanın bir parçası olduğum için herkesin ölmemi istediği bir yere koşmanın muhtemelen aptalca bir fikir olduğunu fark ettim

"Ash?" Yüksek sesle inledim ama bu annemin bana fısıldadığı sözlerdi.

"Göreceksin, benim küçük Kor'um, sen bu dünyada iyiyi görmemiz için hepimize yol gösterecek olan ışıksın."

Ayağa fırladım, gözyaşlarım hala akıyordu. Onları durdurmak imkansızdı, çünkü korkmuştum ve şimdi karanlıkta ormanda yalnızdım. Etrafımı saran mutlak kasvete baktım.

"Eğer bu benim tüm hayatım için bir benzetme değilse," diye fısıldadım. Her zaman yalnızdım ve şimdi gölgeler içindeydim.

Ormanın derinliklerinde, gece derinleştikçe çevrem belirsiz bir bulanıklığa dönüşüyordu. Endişe her adımda içimi kemiriyor, kaybolma korkusu her geçen an daha da artıyor ve ağaçların oluşturduğu karmaşa daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyordu.

Sonra, karanlığı delip geçen yankılı bir melodi gibi, Ash'in kadifemsi sesi karanlığı yardı ve ona yaklaştığını müjdeleyen bir el fenerinin ışını eşlik etti. Hızlı ve kararlı bir şekilde, bana ulaşmak için ormanlık arazide ilerledi, el feneri etrafımızda dans eden düzensiz gölgeler oluşturdu.

"Ember." Sesi şefkatli bir fısıltıydı, kolları beni sarıp zarar görmediğimden emin olmak için kontrol ederken bir güvence vahasıydı. Ona doğru eğildim, kucaklamasının sıcaklığı soğuk gece havasına karşı rahatlatıcı bir kalkan oldu. Gözyaşları hız kesmeden akarak kapüşonunu ıslattı, yine de bana sarıldı, dokunuşu karanlıkta bir can simidi oldu. "Özür dilerim Ember."

Bakışlarımı kaldırmadım ve sözlerinin kalbimin derinliklerine işlemesine izin verdim. "Şuna inanmanı istiyorum ki Isles dışında ailelerimiz çatışabilir ama seni korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sana söyleyemeyeceğim bazı şeyler var." Ailelerimizin düşmanca geçmişinin ağırlığı aramızdaki bağa uzun bir gölge düşürmüştü ama onun içtenlikle söylediği sözler aramızda bir köprü kurmaya çalışıyordu. bölünmüş, kırılgan bir güven ipliği için yalvarıyor.

Sessiz karanlıkta, gözleri silahsızlandırıcı ve büyüleyici bir yoğunlukla parlıyordu. Sanki görünmez bir güç beni ona yaklaştırıyordu, mantığa meydan okuyan karşı konulmaz bir güç.

Ve böylece, gölgelerin oyun oynadığı ve zamanın durmuş gibi görüldüğü o loş alemde itiraf ettim, "Bu çok utanç verici ve utanç verici.

Bana ne olduğunu biliyorsun Ash." Beni sıkıca kavradı, beni şimdiki zamana bağlayan ve hakim karanlığın ortasında bir ışık parıltısı sunan bir dayanışma jesti.

"Karanlığın içine gideceğim ve ışığın içinde olacağım," diye fısıldadı yüzünü saçlarıma bastırıp beni içine çekerken. Elim tuttu ve diğer elindeki fenerle beni arabaya kadar götürdü, sandığım kadar uzak değildi.

Farlar zaten açıktı ve araba çalışıyordu.

"Ash?" Arabanın kapısını benim için açmadan önce söyledim. Yüzünü bana döndü, farlar ormanı aydınlatıyordu.

Parmakları çene çizgime kadar uzandı, siyah saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırırken diğer eli başımın arkasına dolandı ve yanaklarımız birbirine değecek şekilde beni kendine çekti.

"Bana aşık olmayı düşünmüyorsun, değil mi, mi sol?" Sesi daha önce birbirimize söylediğimiz aynı sıcaklıkla çatırdıyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim, bunun bir yalan olduğunu çok iyi biliyordum.

"Biliyorum." Dudakları şimdi benimkilere değiyordu ama öpüşmüyorduk. Oturduk, birkaç dakika birbirimizi soluduktan sonra daha fazla dayanamadım. Ash'in nesi olduğunu bilmiyordum ama ona tamamen bağımlı olmuştum. Onun yanındayken mantıklı beynim bir şekilde benden kaçıyordu.

"Bana söz verir misin?" dedi, etrafımızı saran sessizliği bozarak.

"Ne sözü?" Sesim beklediğimden biraz daha düzensiz ve soluk soluğa çıkmıştı.

"Bana güveniyor musun?" Sesinde daha önce onda görmediğim bir kırılma vardı. Tekrarlanan istekleri zihnimde yankılanıyor, her zamanki tavrından keskin bir şekilde ayrılıyordu. Tereddütlerimle boğuştum, iki arada bir derede kaldım.

Ona inanma konusundaki isteksizliğim ile beni vazgeçmeye iten açıklanamaz bir sezgi arasında gidip geldim.

Gözleri benimkilere dikilmiş, yüz hatlarına bir yalvarış kazınmıştı. Bu onun hiç beklemediğim bir yönüydü, cevap bekleyen bir çığlık. Şüphecililiğime ve aklımda dönen sorulara rağmen yavaşça başımı salladım. Bu karmaşık bir gerçektir; bildiklerinden dolayı ondan nefret ediyordum ama dile getirilmeyen bir bağ, acil cevap ihtiyacımı bir kenara bırakmam anlamına gelse bile beni ona güvenmeye zorluyordu.

"Öp beni Ash." Öpücüğünün lisedeki öpücüğüm gibi olup olmayacağını merak ettim - dudaklarımızın nazikçe fırçalanması.

Fazla uzağa gitmesine gerek yoktu, çünkü dudaklarımız arasında bir santim bile mesafe yoktu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, tanıdık bir yumuşaklık hissettim, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen hassas bir dokunuş. Bu temkinli bir başlangıçtı, daha fazlası olabileceğine dair ipucu veren bir samimiyet fısıltısıydı. Köşeli yüz hatları loş ışıktaki belirginleşmişti, varlığı hem rahatsız edici hem de çekiciydi.

Ama bu aşinalık yerini beklenmedik bir yoğunluğa bıraktı. Bir anda öpücük derinleşti ve damarlarımda bir arzu dalgası dolaşmaya başladı. Sanki kendini daha fazla dizginleyememişti, sanki sel kapıları açılmıştı ve tutkusu üzerime akıyordu. Onun tadı tehlike ve özlemin baş döndürücü bir karışımıydı, tadına doyamadığım bir lezzet.

Ağızlarımız bir his senfonisi içinde birlikte hareket ediyor, dudaklarının benimkilere her dokunuşu vücudumda elektrik kıvılcımları yaratıyordu. Kendimi o ana teslim ettim ve aramızda dönen duygu kasırgası tarafından tüketilmeme izin verdim. Elleri belime uzandı ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti.

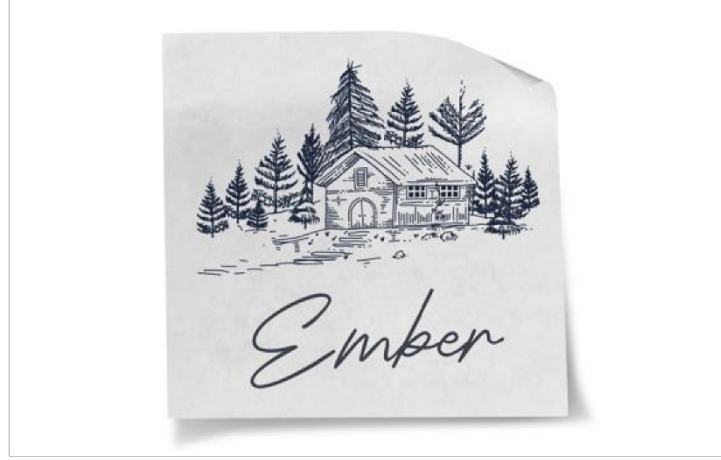
Öpücüğü bir yolculuktu, hiç bitmesini istemediğim çalkantılı ve heyecan verici bir yolculuk. Geçmişin ve bugünün, şefkatli anıların ve

dizginlenemez bir tutku. Ağızlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ederken, duygularının ağırlığı, özleminin yoğunluğu bana baskı yapıyordu.

Biz öpüşürken zaman durmuş gibiydi, dünya arka planda kayboluyordu. O anda sadece biz vardık, karanlığın içinde kaybolmuş ama dudaklarımızın arasında yanan ateşle aydınlanmıştık. Kelimelere meydan okuyan bir öpücüktü, aramızdaki bağın karmaşıklığının bir kanıtıydı.

Öpüşme sona erdiğinde nefessiz kalmıştım ve daha fazlasını arzuluyordum. Onun tadı dudaklarımda kaldı, bu gece yaşanan her şeyin acı tatlı bir hatırlatıcısıydı. O anda Ash'e verdiğim sözü artık tutamayacağımı anladım. Ona aşık olmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Isles'a dönerken kampüse yaklaştığımızda Ash'in vücut dilinde belli belirsiz gerginlik belirtileri fark ettim. Omuzları gergin görünüyordu, parmakları huzursuzca birbirine vuruyordu ve ara sıra omzunun üzerinden bakıyordu, bu da takip edilme olasılığı konusunda yüksek bir farkındalık ve endişe olduğunu gösteriyordu. Neyse ki gece bizim için bir güvenlik hissi sağlıyordu çünkü bizi takip eden herhangi bir arabanın farlarını kullanması gerekecekti.

Kasabanın dış mahallelerine vardığımızda Ash iç çekti. Isles'ta sağlanan bu ateşkes her neyse, önemli olmalıydı ve babamla Walsh'un paylaştıkları yalanları düşünmeden edemedim.

"Walsh'la konuşmam gerek," dedim şehir merkezine geri dönerken.

"Tamam," diye cevap verdi Ash.

"Ona Isles ve ailesi hakkında bildiklerimi anlatacağım."

"Tamam."

Endişelenmemesini tam olarak anladığımdan emin değildim. Walsh'a ailemizin geçmişi hakkındaki bilgilerimden bahsedersem, Ash'in

ya da en azından Den'den biri söylemişti.

Ash kafa karışıklığımı hissetmiş gibi söze girdi. "Burada sana aile geçmişini anlatabilecek pek çok insan var. Bir zamanlar sandığınız kadar gizli saklı bir şey değil, en azından burada, Isles'ta değil." "Ağabeyimin ya da babamın, ailemin bir parçası olduğumu öğrenmesinden korkmuyor musun?

Seninle takılmak mı?" Elini çekiştirerek sordum.

Arabanın içinde yankılanan bir kıkırdama çıkardı. "Güvenliğim için endişeleniyor musun, mi sol?"

Şakacı bir şekilde omzuna tokat attım. "Hayır."

Yalancı. Ben bir yalancıydım. Sadece onun güvenliği konusunda takıntılı olduğumu düşünmesini istemedim. Onu endişelendirmek istemedim.

"Güvenliğiniz için endişeleniyor musunuz?" Gözleri bana kısıldı. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Pencereden dışarı baktığımda apartmanımın önünden geçtiğimizi fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama o sadece gülümsedi.

"Sana bir kez tadına baktığımda duramayacağımı söylemiştim." Bu cümle, benim için planladığı her şeyi düşünerek külotumu ıslattı.

Den'e yanaştık ve bir kez daha park alanı dolu değildi. Ash'in neden şehrin diğer tarafına park etmekte ısrar ettiği bir başka merak konusuydu.

Arabadan atlayıp yanıma geldi ve beni dışarı çıkardı. Okul çantamı aldım ve birlikte içeri girdik.

Kapıya yaklaştığımızda parmaklarını bıraktım. Bu konu hakkında konuşmamıştık. ne ... olduğumuzu ve dürüst olmak gerekirse, bir şey olduğumuzu düşündüğüm için bile kendimi çocukça hissettim.

Ash yere baktı, sonra elime uzandı ve parmaklarımızı bir kez daha birbirine geçirdi.

"*Benim*," diye homurdandı anahtarı kilide sokup ahşap kapıları açmadan önce. İn'i kaç kez görüp de beni korkutmayacağını bilmiyordum. Burası karanlık, ürkütücü ve eskiydi ama yine de bir şeyler beni çağırıyordu. Ailelerimiz hakkında bildiklerimi bildiğim için burada olmamalıydım ama Ash ona güvenmem için bana yalvarmıştı ve ben de başlamak istiyordum.

Ön odada toplanmış futbol maçını izleyen birkaç kişi vardı. Dar elbiseler giymiş birkaç kadın etrafta dolaşüyor, bazı erkeklerin kucağına oturuyordu.

Ash, "Her Cumartesi bir parti veriyoruz ama Cuma günleri biraz daha gösterişsiz oluyor," diye yanıt verdi.

Gözlerim tanıdık mavi gözlere takılana kadar etrafta gezindi. Kalabalığın geri kalanıyla birlikte değildi, onun yerine elinde bir kitapla bir köşede oturuyordu, ama bizi fark ettiğinde ayağa kalktı ve kilitli ellerimize baktı.

"Hızlı çalışıyorsun," dedi Rain ve Ash gözlerini ona dikti. Rain güldü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Benden hoşlanmıyor," dedim.

"Pek fazla insanı sevmez." Elimde olmadan merdivenlerden yukarı son bir kez baktım. Muhtemelen bu eve girebilmek için onunla öpüştüğüm için benden nefret ediyordu. Bu konuyu Ash'e açmayacaktım çünkü o kıskanç ve bu yeniden alevlendirmek istediğim bir kavga değildi.

Ash beni önüne götürdü ve herkes onu selamlamak için işini gücünü bıraktı, bu daha önce hiç görmediğim derin bir saygı göstergesiydi.

Hayır, bu bir yalandı. Carlo ve babam birlikteyken gördüm. Carlo, babamın söyleyeceklerini dinlemek için yaptığı her şeyi bir kenara bırakırdı. Bu da benzer bir şey olmalıydı, ama belki de buradaki tüm erkeklerin birbirlerine yaptıkları buydu.

"Beyler." Ash benimle olduğu zamanlardan çok farklı bir ses tonuyla konuştu. Bu sabah Profesör Connolly'nin sınıfına girerken kullandığı ses tonunun aynısıydı. "Bu Ember."

Herkes yaptığı işe devam etmeden önce bana hızlıca bir merhaba dedi ve başını salladı. Bu çok garipti.

Sanki bir şekilde, gösteriş yaptığı değerli bir eşyasıymışım gibi hissediyordum. Bu, "bu benim ve onunla dalga geçme" demenin bir yoluydu. Başımı salladım ama soru soramadan Ash beni üst kata yönlendirdi.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Tavan arasına benzeyen bir yere iki basamak daha tırmanırken sordum.

"Benim odam." İçeri girerken başını eğerek göz kırptı.

Küf gibi kokan, iğrenç ve kirli bir öğrenci birliği odası bekliyordum ama burası çok güzeldi. Duvarlar siyah renge boyanmıştı. En üstteki pencere, küçük olmasına rağmen, doğrudan ormana bakıyordu çünkü İn, çam ağaçlarından oluşan küçük bir mağara alanına inşa edilmişti. Okul kitaplarıyla dolu birkaç kitaplık, küçük bir ahşap masa ve yan tarafta pazen çarşafli büyük bir yatak vardı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu, muhtemelen çenem düştüğü için.

"Evet. Daha dağınık bir şey bekliyordum."

Kıkırdadı. "Büyürken babam bana temizlik ve düzen talep eden askeri bir tarzda ebeveynlik yaptı. Isles'a taşındığımda her şeyin dağınık olmasına dayanamazdım, bu yüzden burada her zaman temizlik yapan tek kişi olarak tanınırdım." Eklemeden önce yatağının kenarına oturdu,

"Tek boktan şey, burada tuvalet yok, bu yüzden aşağıya inmeniz gerekiyor." Geldiğimiz merdiveni başıyla işaret etti.

"En üst kata çıkacak kadar nasıl şanslıydın?" İşte yine o çene tiki, ama yüzü ifadesiz kaldı.

"Şans eseri sanırım. Geçen sene burada değildim. Rain ve ben bir odayı paylaştık."

Deri masa sandalyesine oturdum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde çevirdim. "Beni buraya neden getirdin Ash?" Mırıldandım.

Şakaklarını ovuşturdu ve bukleleri alnına döküldü. "Bilmiyorum Ember. Bu benim için yeni bir şey."

"Neymiş o?" Bastırdım.

Cevap vermeden önce yatakta kaydı ve pencereden dışarı baktı. "Bana her zaman babamın dünyasının lideri olacağım söylendi. Bir gün evlenmeye zorlanacağımı biliyorum, muhtemelen ayarlanmış bir şey, ama bir kadının benimle aynı odada olmasını *isteyeceğimi* hiç düşünmemiştim." Sesi o kadar sessiz ve alçaktı ki ona sarılmak istedim ama sadece sandalyemde öne doğru eğilerek devam etmesi için onu cesaretlendirdim. "Hiç kimseyle seninle olduğum kadar yakın olmak istememiştim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ember'a pek çok yarı gerçek söyledim ama bu dürüst ve korkutucu olan tek itiraftı.

"Zor olmuş olmalı Ash." Sesi çok tatlıydı ve daha önce hiç kimseye paylaşmadığım bir alanı bu kadar güzel dolduruyordu. "Bir anneyle büyümek. Onun kim olduğunu hiç bilmemek. Yaşadığım yıllar boyunca annem yanımda olduğu için şanslıydım."

Zor, yüzyılın en hafif deyimiydi. Hayatımın büyük bölümünde askeri eğitim kampındaymışım gibi yetiştirildim. Rain'in annesi gelip babamın dikkatini biraz dağıtana kadar, sadece ikimiz ve sürekli "derslerimiz" vardı. Kadınları oldukları gibi görmemin bir nedeni de buydu, sadece sikişmek ve sonunda bebek yapmak için biyolojik bir ihtiyacın parçasıydılar.

"Ember, sana kadar bir kadınla sohbet etmek bile istemiyordum, yine de onları takip ediyordum. Sana kadar, düzgün bir insan olabileceğimi düşünmüyordum-"

"İyi olduğunuzu söyleyecek kadar ileri gitmezdim," diye şaka yaptı ve ben de güldüm.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, mi sol, ama bir şekilde dünyaya çok farklı bir şekilde bakmamı sağladın." Sesimi alçalttım ve tekerlekli masa sandalyemi dizlerimiz birbirine değecek şekilde yaklaştırdım. "Senin ve benim var olmadığımız bir dünya yok."

ve ben de onu sandalyeden kaldırıp kucağıma oturttum, böylece belime sarılmış oldu.

Kalçalarını sikime doğru sürtmeye başladı ve ben zaten olduğumdan daha da sertleştim.

"Eğer bu hareketleri yapmaya devam edersen, sana çok kötü şeyler yapacağım Ember ve kendimi durduramayacağım."

Gözlerimin içine bakarak durakladı. "Masum olabilirim Ash ama saf değilim. Tam olarak ne istediğimi bilecek kadar porno izledim ve bunların hiçbirisi iyi, yavaş şeyler içermiyor." Ağzı benimkinin üzerine düşmeden önce göz kırptı.

Öpüşü aç ve çaresizdi, kendimi tutmamı istemediğini doğruluyordu, ama aynı zamanda ondan faydalandığımı düşünmesini de istemiyordum, ama ona ihtiyacım vardı.

Bu planın bir parçası değildi. Ember'ı becermek babamın onaylayacağı bir planın parçası değildi ama o daha büyük bir sonuca giden yolda bir piyondan çok daha fazlasıydı.

Uzandım, saçlarını çektim, boynunu uzattım, böylece tatlı küçük nabzının olduğu noktaya kadar öpücükler izleyebildim. Aşağı doğru çektim ve o da küçük bir çığlık attı.

"Senden bir şey sakladığımı kim söyledi?" Onu bacaklarımın arasına almadan önce başını sallayabildiği kadar salladı.

"Elbiseni çıkar," diye rica ettim. Elbisesinin eteklerini tuttu ve yavaşça başının üzerinden çekti. Üzerinde ona uygun bir sütyen ve

i çamaşırı seti.

"Sana hiç ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?" Başını salladı ve ellerimi kıvrımlarında gezdirdim, sanki bir şekilde zihnime kazıyormuşum gibi vücudunun her kıvrımını ve çukurunu hissetmelerine izin verdim.

"Ash?" diye sordu masumca.

"Evet, mi sol?" Parmaklarımı sütyeninin etrafında gezdirdim, çakıllı meme uçlarını ovuşturacak kadar aşağı çektim ve yavaşça ekiştirdim.

Sırtı bana dönük olacak şekilde onu çevirdim ve belinden büküm. Sonra kışına hızlı bir tokat attım, onu ayağı kaldırmadan ve sütyeninin klipsini açmadan önce nefesinin tadını çıkardım.

"Göğüslerini kırmızı ve çiğ olana kadar becereceğim ve amını horozumla çok derin doldurmam için bana yalvarıyorsun," diye homurdandım onu tekrar döndürürken. Sözlerim karşısında irkilmesini bekliyordum ama o küçük bir inilti çıkararak karşılık verdi.

Tanrım, onun masumiyetini izlemek beni çok sertleştirdi, kendini gizlediği gerçek için bir maske. İçindeki karanlık dışarı çıkmak için o kadar çaresizdi ki, serbest kalmak için adeta pençe atıyordu.

Yataktan kalktım ve yarı baygın gözlerle ona baktım, gömleğimi çıkardım ve elleri derin altın tenimi peneledi.

"Dizlerinin üzerine ök." Buna mecbur kaldı. Bir elimle kemerimi kavrayıp halkalarından çıkarırken "İyi dinleyici," diye övdüm.

"Ne istiyorsun Ember?" Sesimde çaresiz bir coşku vardı.

"Sen," diye inledi nefes nefese.

"Peki ya ben?"

"Aletini ağzımda istiyorum," diye fısıldadı. Dudağımın kenarları kıvrıldı.

"Pantolonumu çıkar ki ağzını sikimle sikebileyim." Narin parmakları pantolonun fermuarını karıştırdı, sonra pantolonumu aşağı kaydırđı ve boxer'ımı da yanına aldı.

Önünde durdum, aramızda sadece kalçalarından kolayca sıyrılabileceğim küçük pamuklu kumaş vardı.

Birçok kadın önümde diz çökmüş, beni almak için yalvarmıştı ama hiçbirisi bu kadar çaresiz ve böylesine şehvetle dolu değildi. Kirletilmek için yalvaran bir masumiyet ile kanımda dolaşan karanlık kadar derin bir merakın birleşimiydi.

Nefes nefese kaldı, sikim yüzünün önünde dimdik duruyordu. Bunu bir giriş olarak kabul ettim ve çenesini tutarak çenesini açmaya zorladım.

"Genişçe aç," diye talimat verdim ve yarağımı içine sokmadan önce ona nefes alması için bir an bile vermeden mecbur kaldı. Boğazının arkasına vurduğumda öğürdü ve öğürdü, elleri kalçalarımı dövüyordu, ama bunların hiçbirisi beni durdurmadı çünkü etrafımda hissetme şekli tam bir mükemmellikti. Dudakları yumuşak ve pürüzsüzdü, ağzı sıcak ve nemliydi. Farkında olsun ya da olmasın, çenesi tamamen içine girmeme izin verecek şekilde esnedi.

Geri çektim ve "Ne oluyor Ash?" diye bağırdı. Sikimi tekrar içine sokarken başını salladı. Tanrım, çok iyi hissediyordu.

"Hayır mı, mi sol?" Dili şaftım boyunca dönerken sordum. Güldüm ve güldüğümde kulağa çılgınca geldiğini biliyordum ama değildi. Omuzlarından tuttum ve kendimi daha derine iterek ağzını siktim. Ağzından en tatlı senfoni sesleri geliyordu ve ben daha fazlasını duymak istiyordum, bu yüzden bir an daha fazla çekildim ve sürdü.

"Eğer boşalacaksam, bunu bu gece senin küçük güzel amcığının içinde yapmak istiyorum, Ember." Ayağa kalktı, gözleri o masum bakışlarla doluydu.

onu becermek istiyordu.

"Açlıktan ölüyorum," diye homurdandım ve o geri çekilip yatağıma çarpınca avantajı ele geçirdim. Aldığım öğretiler düşmanın tepkilerini önceden tahmin etmeyi, onu savunmasız bir konuma getirerek hâkimiyet kurmamı sağlamayı vurguluyordu.

Yatağın üzerinde sırtüstü yatıyordu ve bacakları sallanıyordu, ama ben ona doğru yaklaştığımda, duvara dayalı siyah ferforje çerçeveye doğru ayaklarını sürüyerek geri döndü. Dizlerini göğsüne doğru çekerek kendini oturma pozisyonuna getirdi ve duvara yaslandı.

"Önce memelerimi sikeceğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadı. Kahretsin, bu kadın ihtiyacım olan her şeydi. Yatak odasında küçük, pis bir fingirdekti ama hâlâ çok yeni ve meraklıydı, kaba gücümünden korkmuyordu.

Düz bir şekilde yatması için bacaklarını çektim ve göğsünün üzerine oturdum, altımda kıvrınmasını engellemek için hafifçe sıktım.

"Diri memelerini becermemi ister misin, mi sol?" Başıyla onayladı. Esnek göğüslerine bakarak, etkili olması ve biraz kayganlaştırması için aralarına tükürdüm.

"Dileğin benim için onurdur, amor." Son kelime ağzımdan kaçmıştı, ama lanet olsun ki bu kadının kendi isteğiyle onu unutulana kadar sikmemi istemesine aşık olmamıştım. Göğüslerini birbirine bastırdım ve sikimi ortasından yukarı kaydırdım.

Göğüslerinin yumuşaklığı ve Ember'ın ağzından gelen inlemeler arasında, göğüslerinin arasına girdiğim anda boşalacağımı düşündüm. Tam bir mükemmellik abidesiydi.

Parmaklarım meme uçlarının üzerinde gezinirken sikimi hareket ettirdim, esnek tenine bastırdım. Her çekiş ve sürükleyişimde bir öncekinden daha güzel bir ses çıkarıyordu.

Göğüslerine acımasızca saldırmaya devam ederken onunla birlikte "Nefissin," diye inledim.

"Ash," diye yalvardı derin bir hıçkırıkla, "lütfen, amımı sik."

"Doğum kontrol hapi mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Hap."

Yalvarırken çıkardığı tatlı sesler beni, eğer durmazsam göğüslerinin üzerine boşalacağıma ikna etti, ben de çekildim, sonra onun yatağa yuvarlandım, kendi nefesim kesildi, sonra onu kalçalarımın üzerine kaldırdım.

"Mi sol, beni bu kadar çok istiyorsan, o zaman bana göstermen gerekecek." Aşağıya, sikimin onun güzel küçük amcığının beni sarmasını umutsuzca beklediği yere baktım.

"Daha önce hiç yapmadım." Fazla düşünüyordu, bu yüzden boynunu tuttum ve yüzünü benimkiyle buluşması için aşağı indirdim.

"Düşünme, sadece yap," diye talimat verdim ve o da başını salladı.

Kendini alçalttı ve aletimin ucu ona değdiği anda nefes nefese kaldık.

"Beni içine alabilirsin Ember, sadece yavaş git." Başını salladı ve onu daha da içime girmesi için cesaretlendirdim. Beni içine alırken ağzının şaşkınlıkla açılma şekli Orada boşalabilirdim.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun, mi sol."

"Çok büyük ve sertleşmişsin." Nefes nefese kaldı ve ben de alçak sesle kıkırdadım.

"Kafama girmesine izin verme, aşkım," diye şaka yaptım ve sikim dar pembe amını doldururken şakacı bir şekilde göğsümü tokatladı.

İçimdeyken rahatladığında, kalçalarımı yukarı ittim, amının arkasına vurdum ve feryat etti, sırtını eğdi ve tenimi pençeledi.

"Uzun süre dayanamayacağım Ash," diye inledi klitorisinin etrafında dönerken sikimin içine soktuğumda.

"Beni içinde ne kadar çok istediğini göster bana aşkım." Gözlerinden muzip bir parıltı geçti ve sanki kendine güveni yerine gelmiş gibi arkamızdaki ferforje yatak başlığına tutunup kalçalarını kaldırdı, sonra tekrar aşağı indi. Ritmik bir hareketle hareket ediyor, memelerinin zıplamasıyla beni hipnotize ediyordu. O zaman uzun süre dayanamayacak olanın ben olduğumu anladım.

"Çok iyi iş çıkarıyorsun, mi sol," diye övdüm ve bunu her yaptığımda kendine güveni arttı ve ritmi hem hız hem de öfkeyle büyüdü.

"Sen bir pisliksin." Kendini benimle mızraklarken inledi. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum, aşkım," diye homurdandım beni daha hızlı ve daha sert becerirken.

"Bana yaptıklarından nefret ediyorum. Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum." İkimiz de sapıtmıştık, aramızda dolaşan nefretten zevk alıyorduk. Ona söyleyemediğim sırların arasında yaşayan nefret.

Bununla ilgili her şey yanıltı. Ailemin ölümcül düşmanını beceriyordum ve asla duramayacağımı biliyordum çünkü amı bağımlılık yapıyordu, ağzı çok tatlıydı ve inlemeleri çok erotikti; o benim mükemmelliğimdi.

"Senden nefret ediyorum Ash," diye haykırdı ve amcığı sikimin etrafında kenetlendi. "Bırak gitsin, mi sol," diye cesaretlendirdim ve son bir kez zıpladığında, izin verdim unutuluşun derinliklerine batarak.

"Ash," diye inledi, sonra benimle birlikte boşaldı, ikimiz de zevkle haykırdık. Onu horozumdan yönlendirdim, ondan damlayan yapışkanlık saniyeler için dalmak istememe neden olabilirdi, ama vücudunun yanımda rahatlama şeklinden biliyordum, onu tekrar mahvetmeden önce ona biraz vermem gerekiyordu.

Uzanıp elimdeki bezlerden birini aldım ve onu silmeye yardım ettim.

"Teşekkür ," diye cevap verdi, sesi şimdi çok daha yumuşak ve narindi.

"Sadece çok yorgunum."

Onu yorganın altına sokabilmek için bacaklarını kaldırdım ve sanki tam olarak ait olduğu yer orasıymış gibi kıvrıldı.

"Şu anda eve gidemeyecek kadar yorgunum. Biraz kestirmem lazım."

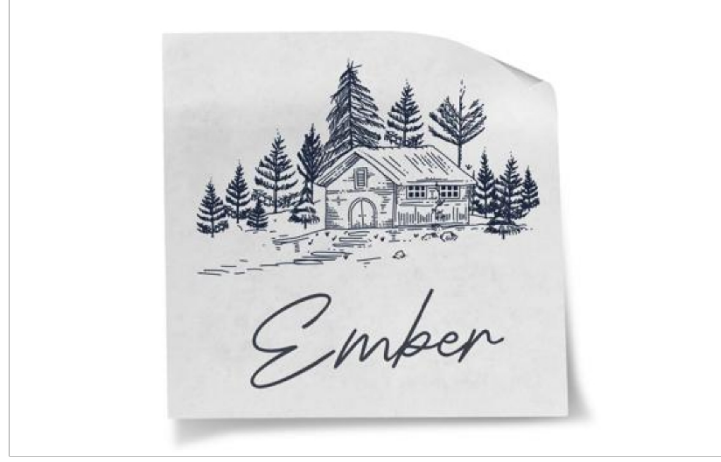
"Sen dinlen." Bilmiyordu ki, gideceğini iddia etse bile gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

"Ash?" Sırtını göğsüme yaslayacak şekilde döndü, sonra kolumu ona doladım ve olabildiğince yaklaştırdım. Bu anın bitmesini istemiyordum. Bu duygu sonsuza dek beynime kazınacak ve Ember'ı tehlikeye atamayacağım gerçeğini daha da pekiştirecekti. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Evet, mi sol?" diye sordum.

"Aslında senden nefret etmediğimi biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı ve ben sadece alnından öptüm.

"Biliyorum, Ember." Sonra huzurlu bir mutluluğun içine düştü. Bana çok fazla ışık getirdi. İşte o an her şeyin değişeceğini biliyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sabahın erken saatleri beni uykumdan uyandıran bir gök gürültüsüyle karşıladı. Gözlerimi kırıştırdım, tanımadığım çevrenin etkisiyle bir an için yönümü kaybettim, ancak yoğun geçen akşamımızın ardından geceyi Ash'in odasında geçirdiğimi hatırladım.

Bu sadece seksten daha fazlasıydı; hafızalarımıza kazınan heyecan verici bir deneyimdi. Ash, beni daha da meraklandırıran gizli derinliklere dair kışkırtıcı bir bakış atarak kendini tuttu. Paylaştığımız anların anıları zihnimde tekrarlandıkça, içimde bir merak alevlendi. Ona, İn'de düzenlediği partilere diğerleriyle birlikte katılıp katılmadığını sormak istedim.

Ama önce çok fena işlemem gerekiyordu. Ash'in kolunu yatağın üzerine koyarak, onu uyandırmak istemediğim için kendimi olabildiğince yavaş ve sessizce yataktan kaldırdım.

"Ugh," diye mırıldandım, banyonun alt katta olduğunu hatırlayarak. Ash'in tişörtlerinden birini giydim, popomun altına denk geldiğinde yeterince iyi olduğunu düşündüm. Zaten sadece hızlı bir koşu olacaktı.

Alt kata indiğimde, koridorda sessizce ilerledim ve banyoya girdim. Koridorun karşısındaki odanın aralık kapısından küçük sarı bir ışık yanıyordu ve odanın arka tarafında çıplak bir figür seçebiliyordum, bu yüzden merakıma yenik düşüp içeri baktım.

Yaklaştıkça bir değil iki çıplak figürün erotik iniltiler çıkardığını fark ettim. İki kişiyi bunu yaparken yakaladığım için utanarak banyoya koştum, sessizliği korumaya çalışırken banyo kapısına çarptım.

"Siktir," diye mırıldandım ve koridorun karşısından gelen sesler kesildi. *Ugh*. Yüzüm ısındı, ben de kapıyı kapattım ve kilitledim.

İşedim, sonra dişlerimi fırçalamak için parmağıma biraz diş macunu sürdüm ve kendimi biraz temizledim.

Banyodan çıktıktan sonra son bir kez bakmak için odaya doğru döndüm ve yüzüm çarptı.

"Bu da ne-" Başımı kaldırdığımda, kapısının çerçevesine çıplak bir şekilde yaslanmış olan Ash'in en iyi arkadaşının delici masmavi gözleri benimkilerle buluştu.

Yanaklarıma bir kızarıklık hücum etti ve onları hızla ısıttı.

Rain beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra güldü ve alçak sesle, "Hızlı çalışıyor," dedi.

"Affedersiniz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Rain kapısını kapatmak için arkasını döndü, ama tam kapatmadan önce bana baktı.

"Beni duydun."

"Siktir git," diye tükürdüm. Tekrar kıkırdadı.

"Ben ona bir göz atacak kadar meraklandığını söylemeden önce git yukarı koş." Ew. Yapmadım . . . Baktım mı? Bu kesinlikle bir kazaydı. Değil mi?

Sikeyim. Evet. Evet. Evet, kesinlikle, yüzde yüz bir kazaydı ve merak ettiğim için değildi.

Oflayıp puflayarak koridordan aşağı indim ve merdivenlerden Ash'in odasına çıktım.

Yanında yerimi aldıktan sonra yuvarlandı ve "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Sadece işemem gerekti," diye fısıldadım, sonra gözümü tavana dikip merakla utanç bulutu kaybolduğunda.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Birisi kapıya vururken "Uyan lan!" diye bağırdı.

"Ne?" Gözlerimi kırptım ve sabah ışığının yeni yeni süzölmeye başladığına yemin ettim. Ember yanımda kıpırdandı ve kapım çarparak açıldığında sıçradım.

"Ne yapıyorsun sen?" Yanımda uyuyan Ember'ı işaret ettiğimde ona fısıldayarak bağırdım.

"Giyin ve hemen aşağı in," diye buyurdu. Rain benimle hiç böyle konuşmazdı, bu yüzden Ember'ı uyandırmak istemediğinden yatağımdan kaydım.

"Sorun nedir?" Kotumu giyerken sordum.

"Bir ziyaretçiniz var." Bazı babaların ya da diğer ziyaretçilerin gelmesi sürpriz olmadı çünkü Cumartesi günü haftalık partimizi düzenliyorduk. Sürpriz olan Rain'in tepkisiydi.

"Seninle aşağıda ." Sonra Rain tepinerek odadan çıktı ve merdivenlerden indi.

"Her şey yolunda mı?" Ember halsiz bir şekilde sordu.

"Uyumaya devam et, mi sol. Ben hemen döneceğim." Onu korkutmak istemedim ama burada kalmasına ihtiyacım vardı. Aşağıda her kim varsa, henüz Ember'ı bilmesine gerek yoktu.

Giyinmeyi bitirdim, kapıyı arkamdan kapattım ve merdivenlerden aşağı indim.

Rain ve Pico'nun sesini duyabiliyordum ve saatime baktım, çok erken olduğunu biliyordum.

Babam mutfak masasından, "Oğlumu bilirsin, her zaman bir şekilde çuvallar ve parçaları toplamak için babasına ihtiyaç duyar," diye mırıldandı. Konuşma tarzıyla birlikte sesi de midemi bulandırıyor.

"Merhaba baba," dedim köşeyi dönerken. Babam sanki bu evin lideriymiş gibi sandalyeye yayılmıştı. Takım elbise giymişti, kahverengi saçları arkaya taranmıştı, bu da bunun hızlı bir ziyaret olduğu ve kalmaya niyeti olmadığı anlamına geliyordu.

"Ash." Babam yanındaki açık sandalyeyi işaret etti. Rain başını eğ dercesine bana sert bir bakış fırlattı.

"Bu sürpriz ziyareti neye borçluyuz?" Sesimi sabit tutarak sordum.

"Seni kontrol etmek istedim. Daha önce bombayı patlattıktan sonra, uğrayıp planımızın nasıl gittiğini görebileceğimi düşündüm."

"İyi gidiyor," dedim ve Pico ile Rain hızlıca bakiştılar.

"Ufukta yılsonunu kutlayacağımız şenlik ateşi var. İki kardeşliğin birlikte ormana girdiği tek zaman bu." Babam eğildi, dirseklerini masaya dayadı. Her zaman önceden plan yapardı.

"Farkındayım baba," diye karşılık verdim, sandalyeme geri yerleşerek. Beni sinirlendiremeyecek. İçime korku tohumları ekmesine izin vermeyeceğim.

"Üç yıldır Walsh'u son intikam eylemi için izole etmeyi planlıyorduk, hesaplaşmak için" diye devam etti.

"Ailelerimiz arasındaki bu bitmek bilmeyen kan davasına neden kilitlendiğimizi hâlâ tam olarak anlamış değilim."

"Yıllardır bu çatışmaya katlanıyoruz Ash. Her fırsatta işimizi baltaladılar, hatta düşmanlarımızla ittifak kurarak adamlarımıza ve ailelerimize zarar verdiler ve ölümlerine neden oldular. Amerika'daki kartelin başı olarak, aldıkları her can bana kişisel bir hakaret gibi geliyor," diye açıkladı babam. "Bir lider olarak, içinizden biri öldüğünde, sevdiklerinin hatırına onun intikamını almanın göreviniz olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Gerçekten de sana katılıyorum baba. Katılmadığımı hiç . Yıllar boyunca onların adamlarından da payımızı aldığımızı düşünürsek, bu kan davasının kapsamını tam olarak anlamakta . Çok uzun süredir devam eden bir kin gibi görünüyor."

Rain de konuşmaya katıldı. "Ve bunca yıldır onu korumamıza rağmen Walsh'un Ash'in ölmesini istediğini de unutmayalım. Geçen yıl Johnny'nin İn'in başında olduğu ve Alfaların şenlik ateşinde bizi pusuya düşürdüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Hepimiz bir önceki yıl yaşanan neredeyse ölümcül olayı hatırlarken babamın başını sallaması kasıtlıydı. Tarihsel olarak, şenlik ateşi etkinliği sırasında liderin hayatı tehlikeye girerdi. Her iki ekip de ormanda gizli kamp alanları kurar, rakip liderin avının başlayacağı gece yarısına kadar eğlencenin tadını çıkarırdı. Rakip lideri öldürmek, kişinin kardeşlik içindeki yolculuğunun doruk noktasını sembolize ederdi.

Bu bir geçiş töreniydi, ama geçen yıl işler ters gitti. Walsh, Johnny'nin peşine düşmek yerine, sanki kişisel bir kin besliyormuş gibi doğrudan beni hedef almaya kararlı görünüyordu. Alfaların kalesinde kapana kısılmıştım.

Rain beni çıkarmak için her Şeyi riske atıp arka kapıyı kırarak kamamı sağlayana kadar bir saat boyunca.

"Geleneklere göre iki lider savaşarak hesaplaşır," diye cevap verdi babam Rain'in sözlerine karşılık olarak.

"Geçen yıl ne olduğunu anlamıyorum baba." Araya giriyorum unk bugüne kadar bana bu saldırının neden diğer yıllardan daha kişisel olduğunu söylemedi.

"Buraya geldiğimde Walsh'un neredeyse ölmüş olmasını ama düşmanlarının elinde işkence gördüğünü anlayacak kadar hayatta kalmasını istiyorum. Onu kandırmak için kızı istiyorum. Zayıflığı zerine oyna."

"Bunu daha önce konuşmuştuk baba." ocukken yaptığı gibi sürekli bir Şeyleri tekrarlamasından nefret ediyordum.

"Ama ne yaparsan yap, bu olaydaki rolünü anlamam gerek," diye çıkıştı babam, bana doğru eğilip serçe parmağına taktığı küçük altın yzkle oynarken. "Zamanı geldiğinde kızı korumana izin verilmeyecek. O bizim oyunumuzda bir piyon. Hikayenin sonu."

Yavaşça başımı salladım, Rain'e bakmak istemiyordum unk bildiğini biliyordum. "Merak etme patron. Ash bize kızla ilgili planı çoktan anlattı," dedi Pico.

ve ben de ona minnettar oldum.

"Bu güzel ziyaret için teşekkür ederim, baba," diye karşılık verdim ve Ember'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Siktir," diye mırıldandım ama babam hareketi duydu ve planını mahvedecek tek kadınla göz göze gelmek için arkasını döndü. Koridorda bana doğru o kadar masum ve nazik bir Şekilde ilerliyordu ki, onu asla tehlikeye atamayacağımı biliyordum.

"Peki bu güzel ge kadın kim?" dedi babam ayağa kalkarak. Lanet olası pislik. Hepimiz onun kim olduğunu biliyorduk. Babam bir süredir

yıllarca.

Ember odaya doğru yürüdü, ben kolumu açtım ve o da koluma girdi.

"Bu benim babam, Bay Ortiz."

"Merhaba Bay Ortiz. Sizinle tanışmak bir zevk," dedi ve beni bırakıp babamın elini sıkmaya gitti. Babamın eli onunkine dokunduğunda dişlerimi sıktım. Bakışları lisede giydiğim eski bir futbol tişörtümün üzerinde gezindiğinde çenem sıkıştı.

Gözlerim Rain'e kilitlenmiş, yardım için yalvarıyordu. Aynı kanı paylaşmıyor olabilirdik ama açıklanamaz bir şekilde ihtiyaçlarını her zaman kavrayabiliyorduk. Geçen yıl beni Alfaların pençesinden bu şekilde kurtarmıştı; kulağa ne kadar tuhaf gelse de mantığa meydan okuyan garip bir kozmik hizalanmaydı bu.

"Senin adın ne tatlı kız?" diye sordu babam.

"Ember Solis. Ben ... oğlunuzun bir arkadaşayım." Yüzünde masum bir gülümseme vardı. Ailelerimizin acımasız düşmanlar olduğunu biliyordu ve bahse girerim o küçük tatlı beyni onu nezaketle öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Ember'ın gitmesi gerek baba." Sandalyemden kalktım ve Ember çatık kaşlarıyla bana baktı.

"O kalabilir, böylece birbirimizi tanıyabiliriz," diye ısrar etti babam. Ember önce bana, sonra da babama baktı. "Düşündüğün için teşekkür ederim, Ama şimdi kardeşim Walsh'u ziyarete gitmeliyim." Onun adını dudaklarından duyunca irkildim. Elini tutarak onu odadan çıkardım ve ön kapıya giden koridora doğru çektim.

"Neden onu meşgul ediyorsun?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Asla arkadaş olamayacağımızı biliyorsun Ember. Babamla senin babanın birbirlerinden nefret ettiğini biliyorsun."

"Ama bana Isles'ın tarafsız bir bölge olduğunu söylemişsiniz. Kendimi tanıtırsam, ona zarar vermek istemediğimizi gösterebilirim diye düşündüm. Ailelerimiz arasında yıllardır süregelen bu kan davası nihayet sona erebilir."

Öfkem alevlendi ve öfkemi kontrol altına almak için mücadele ederek eğildim. Bu durum tüm yanlış düğmelere basıyordu - babamın beklenmedik ziyareti, Ember'ın gerçekçi olmayan iyimserliği ve bunun ikimizle de hiçbir ilgisi olmamasının saçmalığı.

"Git artık!" Çılgılık attım, her şeyin ağırlığı üzerime çökerken duygularım üzerinde sıfır kontrolüm vardı. İşim bitmişti.

Sonra alt dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu.

"Peki." Dünkü elbisesinin üzerine giydiği gömleği düzeltti. "Düzelteceğim."

Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum ama kendi öfkem ve hayal kırıklığım içinde tükenmişim. Onu ağlattığım için nefret ediyordum ama aramızdaki ilişki böyleydi. Her zaman bir araya gelmemizi engelleyen bir bariyer olacaktı, değil mi?

Arkamızdan beliren Rain, "Onu dışarı çıkarayım," dedi ve ben de uzaklaşmadan önce başımı salladım.

Burası yeri değildi. Öğrenci olmaya odaklanabilmem için babamı buradan çıkarmalı ve bu lanet partiyi bu gece bitirmeliydim.

Babamın hâlâ oturduğu yemek odasına geri döndüm. "Aşk kavgası mı?" Alay etti.

"Bitti mi baba?" Fiziksel olarak saldırma isteğimi bastırarak öfkelen dim. Cüsse ve güce sahip olabilirdim ama ipler onun elindeydi.

güç. Beni liderlik etmem için eğitti ama her zaman kendi belirlediği sınırlar içinde. Otoritesi tartışılmazdı.

Koltuğundan kalkarak, "Sizin iyiliğiniz için hareket ediyorum," dedi.

"Hayır, sen kartelin çıkarlarını koruyorsun," diye küçümseyici bir tavırla karşılık verdim.

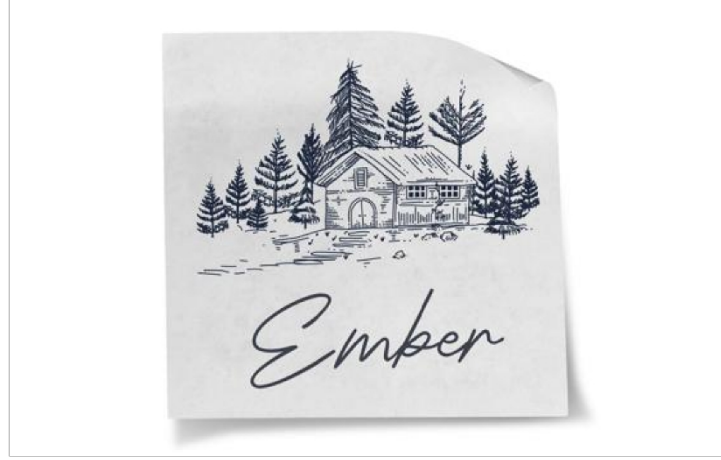
Sözlerime kafa üstü karşılık verdi. "Kesinlikle. Ve kartel için en iyisi senin gelecekteki liderliğiyle uyumlu."

Başımı sallayarak, "Bu gece denetlemem gereken bir parti var baba," diye mırıldandım. "Bu gece biriyle yat. Solis kızını aklından çıkar. O sadece bir piyon,

Değil mi oğlum?" Başımı salladım ve babam geldiği gibi hızla odadan çıktı.

Ön kapı kapanır kapanmaz ellerimi ahşap masaya vurdum.

"Siktir!" Patladım, durumun karmaşıklığı ağır basıyordu. Ember'dan özür dilemek için can atıyor, öfkem ve babamın entrika ağının onu bu karmaşanın içine nasıl çektiğini bir kez daha fark ediyordum.

YIRMINCI BÖLÜM

Rain beni derneğin dışına çıkarırken, "Tam bir sık kafalı," dedim. Çantamı taşıyordu ve dışarı çıktığımızda bana uzattı.

"Çok şey yaşıyor Ember." Rain'in sesi Ash'inkinden çok daha melodikti. Sözlerindeki samimiyeti neredeyse hissedebiliyordum.

"Bu ona benimle böyle konuşma izni vermez. Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum." Kapıya vardığımızda Rain şifreyi girdi ve kapıyı iterek açtı.

"Hayır, değil," diye karşılık verdi ve başıyla empatik bir işaret yaptı. "Hadi ama." "Ne demek istiyorsun?" Rain küçük, beyaz bir masaya doğru yürürken sordum.

Motosiklet.

"Atla, Ember. Seni eve bırakacağım." Motosiklete baktım, sonra tekrar Rain'e döndüm.

"Kesinlikle hayır." Başımı salladım. "Motosiklet kullanırken ciddi şekilde yaralanma ihtimalimizi biliyor musun, özellikle de dün geceki yağmur yüzünden yollar kayganlaşmışken?" Yağmur kıkırdarak kaskı bana uzattı.

"Hayır." Ayağımı yere vurarak, binmeme konusundaki ısrarımı bir şekilde anlayacağını umdum ama sadece başını bisiklete doğru eğdi ve bana sinsi bir sırıtış attı.

"Yağmur," diye sızlandım. "Lanet olası bir elbisenin içindeyim."

"Peki," dedi gözlerini devirerek ve Ash'in arabasına doğru yürüdü.

"Arabasının anahtarları sende mi?" diye sordum.

"Evet. Kardeşler, hatırladın mı?"

"İyi ama ben eve gitmiyorum. Öğle yemeği için kardeşime gidiyorum." Rain tereddüt etti, beni Alfa'nın evine götürmesi gerektiğini biliyordu. Bir süre sonra kapıyı açık tutarken, ", Ember," dedi.

Ben. Ben tanıdık koltuğa atladım, Rain de yanıma atladı ve arabayı garaj yolundan çekip Alfa'nın evine doğru ilerlemeye başladı.

"Öncesi hakkında . . ." Bu adamı çıplak gördüğüm gerçeği hakkında bir şeyler söylenmesi gerekiyordu.

Rain güldü ve bir parmağını simsiyah saçlarında gezdirdi. "Sarhoştum, sanırım yanlış zamanda yanlış yere geldin."

Kabul ettim ve yolun geri kalanını sessizce sürdük, ta ki Alfa evinin üzerine oturduğu büyük kayadan kısa bir mesafe öteye park edene kadar, sonra kapıyı açtım.

"Hey, Ember?"

Yüzümü ona döndüm. "Evet?"

"Bir şekilde her şeyi berbat etse bile senden gerçekten hoşlanıyor." Ağzı sıkı bir gülümseme sundu.

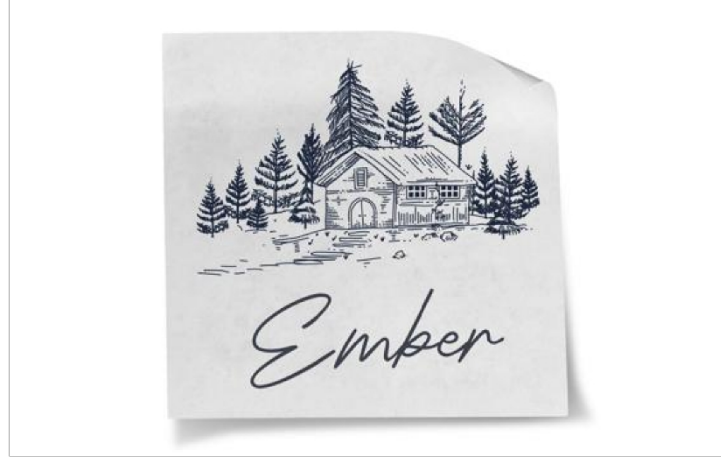
Yanıt olarak gergin bir gülümseme verdim. "Bıraktığın için teşekkürler Rain." Rain rahatlatıcıydı. Her yönden Ash'in tam tersiydi ama birlikte olduğumuzda sessizlik herhangi bir gariplikle dolmuyordu. Boşluk vardı.

Arabanın kapısını çarptıktan sonra, kardeşimi barındıran büyük konuta baktım. Ash'in bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğı konusunda endişelenmiyordum. Beni rahatsız eden şey, bütün geceyi onunla geçirmiş olmam, anlamlı bir bağ olduğuna inandığım bir şeyi paylaşmış olmam ve yardım etmeye çalışırken öfkeyle tepki verip beni kovmasıydı. Hayır, bundan daha iyi bir muameleyi hak ediyordum.

Evin önündeki perdenin arkaya doğru sıyrıldığını ve evin içinde kaybolmadan önce bir figürün bize baktığını gördüğüme yemin edebilirdim.

"Karanlığa gideceğim ve aydınlığa çıkacağım," diye fısıldadım, annemin sözlerini bir mantra gibi tekrarlardım. Belki de bir şekilde beni umutsuzca aradığım zor cevaplara doğru yönlendirirlerdi.

"Yapbozun bazı parçalarını bir araya getirme zamanı geldi." Patikadan yukarı doğru yürürken iç çektim.

BÖLÜM YIRMI BİR

"Ember." Ağabeyimin gür sesi Alfa evinin birinci katında yankılandı. Burası her yönden İn'le aynıydı. Koyu renk mobilyalar, mermer kaplı siyah zemin ve altın rengi armatürler burayı İn'in olduğu her yönden bir sefahat sarayı gibi gösteriyordu.

"Hey, Walsh," dedim, ona doğru yürüdüm ve yanağına bir öpücük kondurdum. Arabadan inmeden önce Ash'in tişörtünü çıkarmam gerekmişti, bu yüzden dünkü elbisem ve hırkam üzerimdeydi ama o bunu bilmiyordu.

"Benimle öğle yemeği yediğin için çok mutluyum!" Walsh dedi ki. "Dünkü parti yüzünden akşamdan kalma gibi görünmüyorsun."

"İşin püf noktası, her kadehten sonra bir bardak su içersen akşamdan kalma olmazsın ama babam sorarsa, bunu kız kardeşime hiç söylemedim." Güldüm. "Gel otur." Manicotti dolu iki tabağın bulunduğu mutfak masasını işaret etti.

"Bu annemin tarifı mi?" Walsh'un bana en sevdiğimiz rahatlatıcı yemeği getirmesi karşısında gözlerim yaşararak sordum.

"Evet. Şefimize verdim, o da bizim için yaptı. Ayrıca biraz takılabilelim diye herkesi dışarı attım." Sadece benimle vakit geçirmek isterken Ash'ten öğrendiğim bilgilerle onu yüzleştirmek için buraya geldiğim için birden kendimi çok suçlu hissettim.

Kardeşim beni babamla birlikte büyüttü. Onu üzecek olmaktan nefret ediyordum.

Bana gülümsedi. "Seni özledim."

Walsh'un yanında otururken, yemeğimi tabağın etrafında dolaştırdım ve tüm bunlar hakkında onunla nasıl konuşacağımı bulmaya çalıştım.

"Neden bana yalan söyledin?" diye mırıldandım. Oda nefesini tutmuş gibiydi, tek ses Walsh'un tabağına geri koyduğu çatalın şingirtisiydi.

"Biliyor musun?" Onay almak istercesine bana baktı ve ben de başımı salladım.

"Buraya geldiğinizde babamın yaptıklarıyla ilgili gerçeği ortaya çıkaracağınıza dair bir his vardı içimde. Bunları senden saklamak istememiştik. Eninde sonunda her şeyi bir araya getireceğini düşündük."

"Durum bundan daha karmaşık, Walsh. Ailelerimizin geçmişleri nedeniyle Den ile aranızdaki gerilimin farkındayım. Tüm hayatım yalanlar üzerine inşa edildi." Gözlerimden yaşlar süzülürken sesim titriyordu. "Ailemizde yanlış ve farklı bir şeyler olduğunu hep biliyordum ama bunu sorgulayamayacak kadar naiftim. Keşke bana söyleseydin." Durakladım. "İhmal ederek yalan söylemek yine de yalan söylemektir, Walsh."

"Annem seni korumak istedi." Annemden ve onun beni korumaya yönelik sarsılmaz kararlılığından bahsederken sesi kırıldı. "Seni bu işe bulaştırmamak annemin fikriydi. Senin zeki olduğunu ve eninde sonunda sorular sormaya başlayacağını biliyordu. Babamı buraya gelmede bir sakınca olmadığına ikna etmek zorundaydım. Gerçeği öğrenirsen seni koruruz."

"Babam bu yüzden pes etti."

"Doğru, çünkü Isles'ın tarafsız bölge olduğunu biliyor. Başka bir yerde olsaydınız, etrafınızda her zaman bir dizi korumaya ihtiyacınız olurdu. İkimiz de buraya gelmenin senin için daha kolay olduğu konusunda hemfikir olduk." Walsh'un sözleri karşısında duraksadım ve söylediklerini sindirmeye çalıştım. Ağlamama izin veremezdim, bu yüzden o devam ederken sadece ona baktım.

"Büyükbabamın mafya ile bağlantıları vardı ve annem bu yüzden Isles'a gönderildi. Babam ise buraya bir şiir bursuyla gelmişti. Tanıştıklarında ve aşık olduklarında, annem yaklaşan görücü usulü evliliğinin farkındaydı. Babamla birlikte olabilmesi için babamın kendini Alfalar'a adaması gerekiyordu."

Titreyerek Walsh'un ellerine uzandım ve acı gerçekleri anlatırken onları kavradım. "Biz mezun olduktan sonra, buranın liderleri ya ailedeki konumlarını hak ederler ya da . Babam yerini bir aile reisi olarak kazandı. güvenilir bir liderdi ama yine de aileyle hiçbir şey yapmak istemiyordu."

Walsh devam etti ama bana bu hikâyeyi anlatmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirdim. "Babam bu hayatın bir parçası olmayı hiç istemedi. Annemin, aileden olduğuna inandığımız birinin ellerinde ölmesi her şeyi paramparça etti."

"Yani babam ihanete mi uğradı?" Sesim inançsızlıkla karışık bir şekilde sordum. "Teknik olarak büyükbabamdı. Babam bizi bu tehlikeden korumak için elinden geleni yaptı.

aile ve operasyonları. Ancak annemin ölümü onu intikam almaya zorladı ve ailenin üst kademelerine fırlattı. Anladığım kadarıyla büyükbabam her zaman "işine öncelik verirdi"."

"Neden karanlıkta bırakıldım?" Hıçkırıklarımın arasında anlamaya çalışarak hıçkırdım.

"Çünkü seni korumak istiyordu." Walsh uzaklaştı ve bana biraz teselli vermek için elinde bir mendille geri döndü. "İkimiz de seni korumak istiyoruz."

"Ash Ortiz'le tanıştım," diye mırıldandım, Walsh'la tüm gerçekliğimi paylaşmaya mecburdum. "Derslerimden birine giriyor."

Walsh'un sessiz baş sallamaları devam etmemi sağladı. Derin bir nefes alarak sordum: "Ailelerimiz neden ondan nefret ediyor? Bana kötü niyetli biri gibi gelmiyor."

Walsh dudaklarını büzerek oturduğu yerden kalktı. "Ember, onunla arkadaş olamazsın. Bu düşmanlık nesillere yayılıyor. Onlarca yıldır ailelerimiz ezeli düşmanlar."

"Çünkü mü?" Ondan daha fazlasını isteyerek sordum.

"Çünkü babam Ash'in babasının sevdiği birine zarar verdi, sonra Ash'in babası babamın sevdiği birine zarar verdi ve sonra da babam Rain'in annesinin sevdiği birine zarar verdi."

Vay anasını. Eğer parçaları yere koyuyorsam, bu ... hayır ... anlamına geliyordu.

Durakladı, benimle göz göze gelmeden önce bir ısırik aldı. "Baban ve ben seni onunla arkadaş olmaman konusunda uyardığımızda şaka yapmıyorduk. Uzak dur."

Hayal kırıklığı içimde kabardı. "Neden bana çocukmuşum gibi davranıyorsun?" Ellerimi masaya vurarak haykırdım. "Ben artık bir çocuk değilim. Kiminle ilişki kuracağımı ya da kendi başıma vereceğim kararları belirleyemezsin."

Kırılgan bir oyuncak bebeğe indirgenmekten bıkmıştım, Ash'in patlamalarından yorulmuştum, babamın yıllar süren gizliliğine öfkeliydim ve bana porselenmişim gibi davrandığı için kardeşime kızgındım. Aniden ayağa kalktım ve sandalyemi geriye iterek Walsh'a dik dik baktım.

Koridorda hışımla ilerlemeden önce, "Tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedim. Bana kötü davranılmasına daha fazla tahammül etmeyi reddediyordum.

Kimse beni karanlıkta bırakamazdı. Artık değil.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Kahretsin. Ember'ın işi öğreneceğini biliyordum ama lanet Ash Ortiz ile kanka olacağını bilmiyordum. Özellikle de geçen yıl onu yakalamaya ve babamın ihtiyacı olan intikamı almaya çok yaklaştım, tarafsız bölgemiz olan Isles'a kaçtı ve ben de mahvoldum.

Bu Ember'ın oynamasını istediğim bir oyun değildi. O benim küçük kız kardeşimdi ve hayatım boyunca yaptığım her şey onun güvende ve rahat olmasını sağlamak içindi. Onu bu işe bulaştırmayı hiç istememiştim ama şimdi Ash'in bir şekilde kız kardeşimi de içine alan daha büyük bir plan yapmış olabileceğinden korkuyordum.

Ve nasıl oldu da onun sınıflarından birine girebildi? Her sınıfın listesini iki kez kontrol etmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve Den'in mümkün olduğunca uzakta kaldığından emin oldum.

Telefonumu aldım ve babamı aradım. Üçüncü çalışta cevap verdi, sesinde bir endişe notası vardı, çünkü sadece acil durumlar için aramıştım.

"Walsh?"

"Biliyor baba," diye fısıldadım, duymasını engellemek için sesimin kısık çıkmasını sağladım.

"Lanet olsun." Hatta bir şey çarptı.

"Ortiz denen çocuk da onun sınıfında ve oldukça samimi görünüyorlar. Hatta onu savunuyordu." Ember dönmeden önce kısıtlı zamanım olduğunu düşünerek ona hızlıca bilgi verdim.

"Siktir," diye mırıldandı babam.

"Bu ille de kötü bir şey olmayabilir, Walsh."

Şaşırmıştım. "Ne? Nasıl?"

"Belki de onu şenlik ateşinden uzaklaştırmak için bağlantısını kullanabilir. Eğer arkadaşlarsa, etkinliğe giderken onu hedef alırken Ember'ın güvenliğini sağlayabiliriz. Doğru zaman geldiğinde ondan geliyormuş gibi görünmesini sağlayacak bir mesaj göndeririz."

"Bizi hor göreceksin," diye mırıldandım, plan konusunda tereddütlüydüm. Yine de potansiyelinin farkındaydım. Ember'ın dikkatini başka yöne çekebilirsek, Ash'i şenlik ateşine giderken bir tuzağın içine çekebilirdik. Gece yarısı hesaplaşmasını öngören kurala rağmen, Isles'ın bölgesinin dışındaysa oyun alanı değişirdi.

Endişeliydim çünkü geçen yıl bir kızla çıkıyordum ve Ash'i elde etmenin intikamının bir parçası olarak getirildi. Benden alındı ve "ortadan kayboldu." Ona zarar veren adamlarımdan biriydi. Bunu benden ve bunu yapan adamdan başka kimse bilmiyordu. Şimdi Seattle'da sakın bir hayat yaşıyor, iş için evrak işleri yapıyor.

Babam Den'in ona zarar verdiğini düşünüyor ama ben gerçeği biliyordum. Ember'ı bu gerçekten ve o hayattan korumam gerektiğini de biliyordum. Babamın, İn'in sorumlu olduğunu düşündüğü bir ölümün intikamını aldığımı bilmesine ihtiyacım vardı. Bu yüzden hem babamı yatıştırmak hem de onu bahar şenlik ateşinden korumak için ona ihtiyacım vardı.

O kızın başına gelenlerin Ember'ın da başına gelmesine izin veremezdim. "Olabilir ama önceliğimiz ailemizi korumak," dedi babam, yüzünde kararlı bir ifade vardı

Sesi benimkini yansıtıyordu.

Ember'ın ayakkabılarının gıcırdayan mermer zemine vurduğunu duyduğumda zaman daralıyordu.

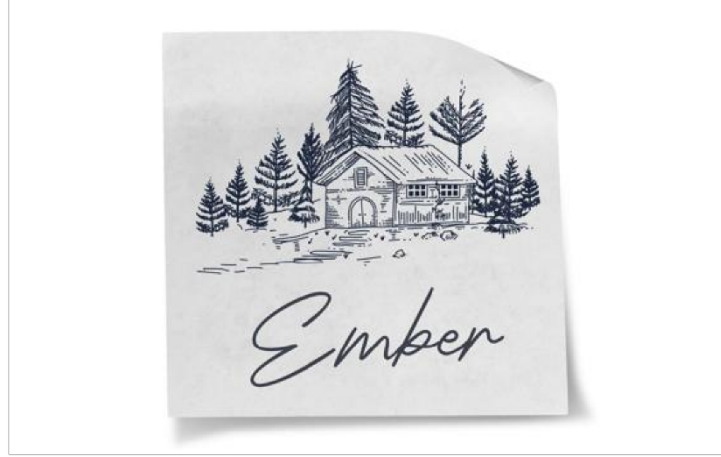
"Ash bunlardan herhangi birini öğrenirse ne olacak?"

"Yapmayacak. Sen çeneni kapalı tut. Onun yanında korumaları rahatlatacağım. Sadece gözünü dört aç."

"Geri geliyor. Gitmeliyim baba."

"Seni seviyorum evlat. Kardeşine yardım etmek ve onu korumak için yanında olduğun için çok mutluyum." Telefon çaldı.

OceanofPDF.com

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Babam mıydı o?" Kardeşim telefonu kapatmak için acele ettiğinde sordum. Gözyaşlarımı kuruladım ve banyoda kendimi toparladım, dışarı çıktığım anda hayatımın kontrolünü elime alacağımı biliyordum. Arabanın dümeninde başka kimse olmayacaktı, sürücü pozisyonunda ben olacaktım.

"Evet," diye itiraf etti Walsh.

"Ona artık ikinizin de saçmalıklarını dinlemediğimi söyledin mi? Kendimi koruyabilecek kapasitede olduğumu?" Kollarımı kavuşturdum ve masanın yanında durdum.

"Hayır." Walsh ayağa kalktı ve ellerimi tuttu. "On yıllardır süregelen düzeni bir şekilde değiştirebileceğini düşünmeni anlıyorum ama bunu yapamazsın Ember. Bir kişi bütün bir sistemi değiştiremez."

Elimden gelen tüm cesareti toplayarak gözlerinin içine baktım. Ash'e karşılık vermek daha kolaydı çünkü o bunu hak ediyordu ama Walsh benim kardeşimdi. Beni korumak için elinden geleni biliyordum ve ona her zaman saygı duymuştum. Her zaman yanımdaydı ama ona farklı muamele görmem gerektiğini göstermem gerekiyordu, özellikle de şimdi. Artık Isles'a giren o masum genç kız değildim; her şey değişmişti.

"Eminim," diye cevap verdim ve Walsh bana bağırmadan önce gitmek için döndüm. Durdum. "Walsh, ben sen ve babamla Dansport'tan ayrılan Ember değilim. Her şey

değişti."

Alfa evinden çıkıp daireme dönmek üzere otobüse doğru yürümeden önce başımı salladım. Akşamın ilerleyen saatleriydi ve geçirdiğim günün ardından tek yapmak istediğim eve gidip uyumaktı.

Otobüse doğru yürürken telefonumu çıkardım, içinde kardeşimden gelen bir mesaj vardı.

Walsh:

Üzgünüm Em. Haklısın. Sen farklısın, iyi anlamda.

Walsh:

Seni
seviyorum.

Kardeşim bana nasıl davranırsa davransın, bazı şeylerin farklı olması gerektiğini anladığımı umuyordum. Onunla kavga etmek istemiyordum, o benim tek kardeşimdi.

Em

Seni

seviyorum

Bir kırıltı beni uyandırdı, dairemde bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir his. Gözlerimi kırptırdım, gözlerim odaya süzülen loş ışığa alıştı, saat sabahın dördünü gösteriyordu.

"Maddy?" Seslendim.

"Kor . . ." Tanıdık bir ses, unutulmaz bir melodi gibi, sessiz karanlığı yararak geldi. Bakışlarım, köşede duran siyah örtülü belirsiz figüre kaydı. Yatağımın yanındaki küçük gece lambasından yayılan yumuşak bir parıltı ürkütücü gölgeler oluşturuyordu.

"Ash," diye nefes aldım, tanıdığımı fark ettiğimde. "Daireme nasıl girdin?" Yatağımda daha dik oturarak ve giydiğim büyük boy düzelterek sordum, aniden altımda hiçbir şey yokken kendimi çok savunmasız hissettim.

"Lokantadayken adamlarımdan birine anahtarlarını kopyalatmıştım," itiraf etti, odanın gölgesinde hareketsiz dururken.

"Ne oluyor lan?" Bağıştım.

"Ember. Daha önce olanlar için gerçekten çok üzgünüm." Yatağıma doğru yürüdü, ben de çarşaflarımı üzerime daha sıkı çektim, sonra durakladı.

"Korkma, mi sol. Lütfen korkma. Bu gece seni düşünmeden duramadım. Partide herkes çok kızgındı çünkü tek yapabildiğim bir köşeye çekilip seni düşünmekti."

Rahatladım. "Güzel," dedim yatağımda biraz doğrulurken. Kısık kahkahası karanlık ve sessiz yatak odasında yankılandı.

"Kenara çekil?" Bu bir soruydu ama aynı zamanda bir emirdi.

Hareket etmedim.

"Sarhoş musun sen?" diye sordum.

"Biraz çakırkeyif," diye itiraf etti ve dürüstlüğü beni şaşırttı. Her zaman yalan söylerdi. "Telefona cevap ver."

Komodininin üzerindeki telefona baktım, ısrarlı vızıltısı olağandışı koşullarımızın bir kanıtıydı. Sivri bir bakışla Ash'in bakışlarını karşıladım. O da bunu bilmiş, muzip bir gülümsemeyle karşıladı.

Telefonu elime aldım, cevap vermeden önce derin bir nefes aldım, sarmaş dolaş olduğumuz oyuna eşlik ettim.

"Alo?" Ash'in yoğun incelemesinin farkında olarak konuştum.

"Selam Ember. Benim adım Ash Ortiz." Sesi telefonda akıp gidiyordu ve ben gözlerimi ona diktim. Devam etmemi işaret etti, gözlerinde beklenti ve eğlence karışımı bir ifade vardı.

"Merhaba Ash," diye cevap verdim, durumun saçmalığına hayret ederken yumuşak bir kahkaha attım.

"Tu eres mi mundo, mi sol." Fısıltıyla söylediği sözler omurgamda bir heyecan yarattı. *Sen benim dünyamsın, güneşimsin.* Bunun etkisi tüm vücuduma yayılıyor.

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu komodinin üzerine geri koydum. Ash'in yoğun bakışlarıyla karşılaştım, aramızda dile getirilmemiş duygular çağlıyordu.

"Ash?" Dedim, sesim fısıltının biraz üzerindeydi. Telefonunu bir kenara koymuş, tişörtünü çoktan atmıştı. Aramızdaki hava bir elektrik yüküyle cızırdıyor gibiydi, her geçen an aramızdaki manyetik çekimi yoğunlaştırıyordu.

"Öp beni artık," diye nefes aldım, aciliyet nihayet gerginliği kırmıştı. Bir kalp atışı kadar hızlı bir şekilde mesafeyi kapattı. Beni kendinden emin bir rahatlıkla kaldırarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpüşme çığ gibi büyüyen bir duyguydu; her dokunuş, her hareket bir keşifti. Eve dönüş gibiydi, özlemini çektiğimiz gerçeğe ulaştığımız bir andı. Hayatımdaki tüm belirsizliklerin ortasında yadsınamaz bir gerçek vardı: Ash ve ben her şeyin ötesinde bir bağ paylaşıyorduk.

Elleri kalçalarımı kavradı ve dili ağzıma girerken ben de ellerimi saçlarına doladım. Bir anda, alkole bulanmış dili benimkini beceriyor, daha fazlasını tatmak için çaresizce çırpınıyordu.

Elleri yukarı kalktı, gömleğimin eteklerini çekerken diğeri kıvrımlarıma dokundu.

"Rüyada beni görüyordun, değil mi aşkım?" Zümrüt gözlerine bakmak için geri çekildim.

"Belki . . ."

"Beni içinde özledin." Parmakları klitorisimin etrafında dönerken bu bir soru değil, daha çok bir ifadeydi.

Başımı arkaya attım ve küçük bir inilti çıkardım. "Ash, senin için çok çaresizim."

Beni yatağa fırlattı, pantolonunun fermuarını açtı ve sonra çıktı. Ona baktım, sıcak ay ışığına sarılmış görüntüsünü içime çektim.

Vücudu bir müzeye aitmiş gibi yapılıydı. Karın kasları şekilliydi, omuzları genişti. Teni, dövmelelerin girdaplarıyla beneklenmiş güzel bir altın rengiydi. Kalbinin üzerinde daha önce fark etmediğim bir dövme gözüme çarptı.

"Bu bir yarasa mı ... uçan hayvan gibi?" Daha yakından bakarak sordum. Çok güzeldi. Koyu mürekkep, karartılmış bir indenden uçan bir yarasaya benzeyen şeyi çevreliyordu.

"Evet. Hepimizde var. Eğer birinci sınıftan sonra Den'in bir parçası olursanız, dövmeniz olur." Parmaklarımı üzerinde gezdirdikten sonra boxer'ına doğru ilerledim.

"Çıkar şunları," diye rica ettim ve içinden çıktı. Aleti sert ve hazırды, prekum damlıyordu. "Seni bunun için yalvartmalıyım."

Dudaklarından kısık bir kahkaha kaçtı. "Öyle mi? Ve bunu söylediğin için seni cezalandırmalıyım, kötü kız."

Aleti içimde olmak için çaresizce zorlanıyordu. O kadar kalın ve büyüktü ki, lisede seks yapmadan önce izlediğim pornolara kıyasla çok daha üstündü - bilirsiniz, araştırma amacıyla.

"Parmaklar mı, ağız mı?" diye sordu alçak .

"Ağız." Dürüst olmak gerekirse onu her yerde istiyordum.

"Güzel, o zaman yüzümü becermeni istiyorum," diye emretti.

Uzandı ve bacaklarım beline dolanacak şekilde beni yönlendirdi. "Ben hiç-"

"O güzel küçük amcığını yüzüme getir ve dayan, aşkım."

Tam da bunu yaptım, üzerine düştüm ve sıcak dilinin klitorisimin etrafında dönmesinin tadını çıkardım.

"Arkamdaki duvara tutun," diye talimat verdi ve eğildim, elleri kalçalarımı kavrarken biraz denge sağlamak için tutundum.

"Üzerine damlıyor ." Dili içime doğru bastırırken inledim.

"Güzel," diye karşılık verdi, sonra ağzını üzerime daha fazla bastırdı. O ne kadar hızlı giderse, ben de kalçalarımı o kadar hareket ettiriyor, yüzüne sürtünüyordum. Parmakları klitorisimi ovarken, dili derin ve uzun itişlerle içime girip çıkıyor, sunabileceğim her şeyi .

"," diye .

"Henüz değil," diyerek beni üzerinden kaldırdı. Arkama geçti, ellerini tekrar kalçalarımaya koydu ve tembelce sikinin ucunu girişime bastırdı.

Hayatımı kurtarmak için duvara tutundum ve omzumun üzerinden baktığımda gözleri gecenin içinde parlıyordu. Karanlıktılar ve doymak bilmez bir açlıkla doluydular.

"Duvara tutun, seni sikimle doldururken memelerinin zıplamasını izleyeceğim, mi sol," diye homurdandı.

İtiraz için yer bırakmadan büyük aletini içime soktu. Genişliği ve uzunluğu beni geriyor, acı ve zevke neden oluyordu.

"Bütün gece seni düşündüm, mi sol." Terden kayganlaşmış ellerim duvardan aşağı kayarken, içime derinlemesine girdi. İçime dalmaya devam ederken elleri kıcıımı keşfediyordu.

Sonra başparmağı kıcıımın girişine sürtündü ve nefesim kesildi.

Başparmağını içime sokarken "Derin nefes al," diye teşvik etti. Ash'le birlikteyken asla sadece seks yapmazdım. Çok daha fazlasıydı - acı ve zevki mümkün olan en hassas şekilde karıştırıyordu. Sanki tüm duyularımaya oynuyordu: tat, koku, görme ve dokunma.

Başparmağı kıcııma girerken inledim ve aynı anda göbeğime doğru itti.

"Sana ne kadar iyi davrandığımı söyle bana Ember," diye hırladı.

"Çok iyi." Amımın derinliklerine girerken kıcıımı parmaklarken aldığım zevkin içinde kaybolmuştum.

"Seni bu kadar iyi hissettirecek tek kişi kim?"

"Sen." İtiraf etmeye bu kadar istekli olmam beni bile şaşırttı.

"Aferin kızıma," diye inledi. "Sıkı tutun, mi sol." Terden sıırılsıklam olmuş ellerimin izin verdiği ölçüde kendimi duvara sabitledim, o bana birkaç kez daha vururken ben bir mutluluk patlaması içinde kıvrandım. Biz orgazmın derinliklerine batarken onun döllerı de içime doldu.

Aleti amımdan çıkmadan önce parmakları kıcımdan çıktı ve birleşen sıvılarımız kalçalarıma damladı.

Sonra beni kaldırıp küçük ortak banyoya götürmeden önce yatağa düştüm.

"Ayağa kalk," dedi ve ben de duşu açıp beni içeri sokarken ona uydum.

Beni sabunla köpürttü, ikimiz de aramızda geçenlerin etkisiyle sessizleştik.

"Hey, Ash?" Elleri sırtıma masaj yapıp her yerime dokunurken mırıldandım.

"Öyle mi?"

Derin bir nefes aldım, söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğımden bile emin değildim. içe ne söylemek istediğimi biliyordum ama bunu yapmamın imkânı yoktu çünkü bana yapmamamı söylediğı tek şey buydu.

Arkamı döndüğümde elleri hâlâ sabunluydu ve meme uçlarımı çimdikleyerek inlememe neden oldu.

"Ne , Ember?" diye sordu.

Benimle aynı şeyi hissettiğine dair bir işaret olmadığını görmek için ona bir aşağı bir yukarı baktım. Aramızda olan şey o kadar güçlüydü ki, bunu hissetmiş olmalıydı.

Ama gözlerinde hiçbir şey yoktu. Aslında içine kapandığından emindim, bu yüzden konuşmayı kesmek zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim," dedim duştan çıkıp bir havlu kapmadan önce. Perdeyi geri çekti. "Ne için?"

"Bu gece buraya gelmene çok sevindim," diye itiraf ettim fazla konuşmadan.

"Ben de," diye ekledi. "Seninle kalabilir miyim?"

Kaşlarımı çatmıştım. "Evet, eğer istersen, ama sırf beni yatıştırmak için bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ve yatak odasına geri döndüğümüzde daha önce giydiğim gömleği alıp tekrar başımın üzerine attım.

Güldü. "Ember, sırf başkalarını mutlu etmek için bir şey yapmadığımı biliyorsun."

"Doğru." Omuz silktim ve bir ayağımdan diğerine geçtim. Nedense onun odasında uyumak buradan çok daha doğal geliyordu. Yatağa ilk kimin girmesi gerektiğini ya da onunla hemen kucaklaşmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum.

", mi sol." Çarşafı kaldırdı ve içine atladı. İlk hamleyi yaptığı minnettar olarak, göğüslerimiz birbirine değecek şekilde hemen yanına sokuldum.

"Ash? Evde parti verdiğinde. Sen de katılıyor musun? . . katılıyor musun?"

"Başka kadınları beceriyor muyum?" Ash sordu.

"Ah, neden her zaman bu kadar kaba olmak zorundasın?"

Gülmekten titredi. "Evet, öyle yaptım. Liderlik rolünü kazanmak için mecburdum." İçimi çektim.

"Oh, tamam." Gözlerimi kapattım ve Ash'in başka insanlarla birlikte olduğunu düşünmeye cesaret eden zihinsel imgeleri uzaklaştırmaya çalıştım.

"Ember, sözlerimi tekrar dinle. Söyledim. Geçmiş zaman. Seni lokantaya götürdüğümünden beri kimseye dokunmadım." Sesi alçaldı. "Başka kimseyi istemiyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu her şeyi kapsayan bir duyguydu. Bir kasırganın sizi içine çekmesi gibi hissettiren bir aşktı bu ve ben de onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordum. Kelimenin tam anlamıyla Ash tarafından tüketilmiştim.

Göğsüne doğru kıvrıldım. "Belki bir partiye gelebilirim?" Seksi olmaya çalışarak sordum. Ash yanımda kaskatı kesildi.

"Hayır." Sesi değişti ve üzgün olduğunu anladım.

"Ne, neden?" Onu görebilmek için dirseğimin üzerine çıktım.

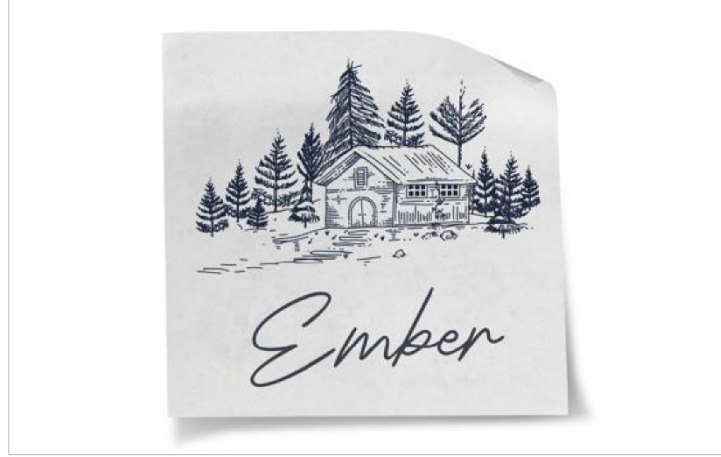
"Çünkü o partiler senin gibi insanlar için değil." "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece seni orada koruyamayacağımı söylüyorum, hepsi bu." Sırtım göğsüne gelecek şekilde döndüm.

"Tamam." Onunla tartışmak istemediğim için kabul ettim - yaşadığım günden sonra olmazdı. Ayrıca, onunla aynı fikirde olmam gerekiyordu. Eğer bir şekilde tekrar uyuşturulmayacağıma ve dövme yaptırmayacağıma söz veremiyorsa, o zaman uzak durmamda bir sakınca yoktu. Uykum üzerime çökerken gözlerim kapandı. Çok yorulmuştum.

Ash beni göğsüne sımsıkı bastırırken başımın yanında dinleniyordu. Sabahın erken saatlerinin karanlığına gömülmüş ve onun kollarında rahatlamış bir halde derin bir uykuya dalmak üzereydim ki Ash'in fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim: "Kendi sözümü tutabilir miyim bilmiyorum, aşkım."

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir ay boyunca Ash ve ben, içinde bulunduğumuz garip dansa kapılıp gitmiştik. Bunun tanımını yapmak dumanı kavramaya çalışmak gibiydi; anlaşılması zor ve sürekli değişken. Her şeyin belirsizliği içimi kemirirken, bir beklenti içinde yaşıyor, mesajlarını ve aramalarını , *onun* kurallarına göre oynuyordum. Yine de, Ash ve kardeşimden bilgi kırıntıları toplamak gibi daha acil bir arayışla meşgul için daha fazlasını zorlayacak enerjiyi toplayamadım. Bulmacanın dağınık parçalarını, özellikle de İn'e ilk ziyaretim sırasında derime kazınan dövmeyi bir araya getirmem gerekiyordu.

Cumartesi günüydü, yani ben Dr. Connolly'nin dünkü tuhaf özel ders seansının kurtulmaya çalışıyordum ve Ash de hâlâ gelmeme izin verilmeyen ev partilerinden birine hazırlanıyordu. Açıkçası buna sevinmişim çünkü bir başka lanet olası dövmeyle daha fazla sarhoş olmak istemiyordum.

Ben dün akşamki yemekten kalanları ısıtırken Maddy mutfakta kendine bir fincan kahve hazırlıyordu. Küçük mutfak adamızdaki bar taburelerinden birine oturdum.

"Bugünlerde seni neredeyse hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum," dedi, ses tonunda bir parça özlem vardı. Evde fazla bulunmadığım için suçluluk duymaktan kendimi alamıyordum. Zamanımın çoğunu Ash'le geçiriyordum, tabii cumartesi günleri hariç.

"Haklısın," diye itiraf ettim, yokluğumun ağırlığı havada asılı duruyordu. Burada daha fazla arkadaş edinmem gerekiyordu, özellikle de kadın arkadaş.

"Dışarı çıktığımda bana hiç katılmıyorsun," diye ekledi Maddy, sözleri kaçındığım bir gerçek gibi yüzüme çarptı. saplanan bir bıçak gibiydi. Onunla dışarı çıkmıyordum ve bunun değişmesi gerekiyordu.

"Bu gece dışarı çıkabilirim," diye teklif ettim, aramızdaki boşluğu doldurmayı umarak.

Maddy'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Şehir merkezindeki barlardan birinde büyük bir parti veriyorlar. Beatrice de orada olacak. Kesinlikle gelmelisin!"

Henüz Isles'taki barları keşfetmemiştim. Ash ve ben, hava çok soğumadan önce tarafsız bölgenin dışına gizlice çıkıp onun gizli yerinde vakit geçirirken kendimize has bir heyecan bulmuştuk.

"Pekala, bu gece için varım."

"Kıyafetini ben seçebilir miyim?" Maddy sordu, gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Tamam, sadece bu ." Ben de razı oldum ve odasına doğru yol aldık. Tünedim dolabını karıştırırken yatağının kenarında oturuyordu.

"Hiç eski oda arkadaşını ve ona ne olmuş olabileceğini düşündün mü?" Sessizliği bozarak sordum.

Maddy durakladı, elleri hâlâ dolabındaydı. "Bazen," diye itiraf etti kısık bir sesle. "İn ve Alfalar hakkında bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum. Her şey çok ürkütücü." Uzaklaşırken irkildiğine yemin edebilirdim - yalan söylediğimde yaptığım bir şeydi, ama ne hakkında yalan söylemesi gerekiyordu? Başımı salladım, durumdan çok fazla anlam çıkardığımı düşünüyordum.

"Gerçekten öyle," diye onayladım. Maddy dolabından vücuda oturan kırmızı mini bir elbise çıkarırken, yardım edemedim ama önümüzdeki gece için bir beklenti hissettim.

" bu!" Maddy bir elbiseyi görmem için havaya kaldırarak haykırdı.

"Kesinlikle olmaz. Memelerim etrafa saçılacak." Ash bunu herkesin içinde giymeyi düşündüğümü bilse altına sıçardı.

Maddy sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Seni görmeyecek," diye karşılık verdi. Elbiseyi bana doğru itti ve denemem için beni cesaretlendirdi.

"Biz çıkmıyoruz bile, bu yüzden onun ne düşündüğü önemli değil." Elbiseyi giyip dolaptan uzaklaşırken dudaklarımdan yalanlar döküldü. Kelimelere kendim de inanmadığım için yalan gibi geliyordu; bir ilişkimiz varmış gibi görünüyordu. Onunla birlikte olma arzuma rağmen, her şey birbirine karışmış ve kafa karıştırıcıydı.

Maddy alaycı bir ifadeyle, "Tabii ki öyle değil," diye ekledi. Dolaptan çıkarken, odasındaki boy aynasında kendimi seyretmek için yavaşça döndüm. İtiraf etmeliyim ki, büyüleyici görünüyordum. Elbisenin kıvrımlarımı vurgulamasında kendimi güvende hissetmemi sağlayan bir şey vardı. Bu elbiseyi başka bir durumda giymeye cesaret edemezdim ama Maddy ve kızlarla dışarı çıkmak rutinimden kopmak için bir şans gibi geldi.

Yüzümü ona döndüğümde Maddy, "Harika görünüyorsun," diye ekledi. "Sanırım bu gece bunu üzerimde tutacağım."

"İşte benim kızım," diye tezahürat yaptı. O da benzer bir yeşil elbise giyip topuklu ayakkabılarını giydi, ben ise topuklu ayakkabılara sınır koyarak bir çift düz sandalet tercih ettim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ortak banyomuzda dururken sordum. Maddy makyaj yapıyordu ve ben de onun yanında yere oturmuş, yaptığı işlemi gözlemliyordum.

"Aklında ne var?" diye sordu aynadan bana bakarak.

"Hiç aşık oldun mu?" Sesim biraz belirsizlikle karışık bir şekilde sordum.

Maddy durakladı, bakışları düşüncede kaldı. "Ash'le aranızdaki şeyin sıradan takılma olduğunu sanıyordum," diyerek durumu hafifletmek için göz kırptı.

"Ben ciddiylim," diye ısrar ettim.

Bana baktı, gözleri dalgındı. "Bilmiyorum... Hiç aşık olduğumu sanmıyorum."

Aşkın bir duygu olduğundan emin olmadığım için "Korkutucu olması mı gerekiyor?" diye sordum. Hem aşk hem de ilişkiler konusundaki deneyim eksikliğimi kabul ederken sesim titriyordu.

"Evet . . . Sanırım öyle," diye cevapladı Maddy, dikkatini aynaya vererek. Banyo zemininden ayağa kalktım. "Bana Ash'in ona aşık söylediğini sanıyordum?"

"Yapmamam konusunda beni uyardı. Bilmiyorum. Saçmalıyorum çünkü çıkmıyoruz ve benimle sadece kendi şartlarına göre iletişime geçiyor."

"Ona mesaj atarsan ne olur?" Omuz silktim.

"Mesaj atmam." Durakladı ve bana baktı.

"Sorun bu o zaman. Hadi ama Ember. Değişimi şimdiden görebiliyorum ve okula başlayalı sadece bir ay oldu. Bazen ona mesaj atan kişi sen olmalısın. Cevap talep et." Dudaklarına biraz parlatici sürdü.

"Haklısın," diye karşılık verdim başımı sallayarak.

"Hey, çok fazla buralarda olamadığım için üzgünüm. Düşüncelerimle ve Ash'le vakit geçirmekle meşgul olduğumu biliyorum ama bilmeni isterim ki aynı evi paylaşmayı tercih edeceğim başka kimse yok," dedim ve kollarımı ona sımsıkı sarıldım. Isles'in bende yarattığı değişikliklerden biri de buydu; fiziksel dokunuşa karşı yeni bir takdir.

"Anlıyorum," diye cevap verdi bana bakarak. "Sadece dikkatli ol. Ben de senin için endişeleniyorum, biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım, sonra da "Tamam, bu kadar üzücü gevezelik yeter, hadi dışarı çıkıp kafayı bulalım" dedim. "İşte bu," diye bağırdı Maddy. "Bekle, Ash'e gideceğimizi söyleyecek misin?"

Dışarı mı?"

Bir an düşündüm. Neden ona söyleyeyim ki? "Bunu neden yapayım ki?" Güldüm ve o da bana beşlik çaktı.

Dairenden ayrıldıktan sonra Maddy ve ben, barların gecenin canlı enerjisiyle hayat bulduğu Isles'in kalbine doğru yola çıktık. Loş ışıklı sokaklar kahkahalar ve kaldırım taşlarında yankılanan ayak sesleriyle çınılıyordu. Neon tabelalar yolu aydınlatarak bizi hedefimize götürüyordu. Yürürken heyecan ve gerginliğin karışımını hissetmekten kendimi alamıyordum; önümüzdeki gecenin beklentisi, akşamın neler getirebileceğinin belirsizliğiyle karışıyordu.

The Topsy Tavern'e vardığımızda Maddy kendinden emin bir şekilde girişe yaklaştı. Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle ikimizin de sahte kimliklerini ustalıkla gösterdi ve başıyla selam verip bizi içeri buyur eden fedaiye yirmilik uzattı. İçeride ortaya çıkan manzara gençlik coşkusu ve kaotik eğlencenin bir kolajıydı. Bar ağzına kadar öğrencilerle , kahkahaları ve konuşmaları mekânda yankılanan belirsiz bir uğultu oluşturuyordu.

Atmosfer elektrikliydi, country ve kulüp müziğinin ikili melodileriyle doluydu, işe yaramaması gereken ama bir şekilde yarayan eklektik bir karışım . Dans pisti, ritimle sallanan ve dönen bedenlerden oluşan bir denizdi; diğerleri ise barda omuz omuza durmuş, barmenin dikkatini çekmek için yarışlıyordu. Havada yoğun bir alkol kokusu, kokteyllerin ve alkollü içkilerin baş döndürücü bir karışımı vardı.

Kaosun ortasında, loş bir köşede kot pantolon ve bol siyah-beyaz çizgili bir kazak giyen Beatrice'i gördük. Önünde düzgünce dizilmiş üç birayla bir bar taburesine tünemiş oturuyordu. Bizi gördüğünde gözleri parladı ve hevesli bir sırıtışla bize el salladı. Dans eden çiftlerin ve hararetili sohbetlerde kaybolmuş arkadaş gruplarının arasından manevralar yaparak kalabalığın arasından yolumuzu bulduk.

Beatrice'e ulaştığımızda, çevredeki gürültünün üzerinde kolektif bir tezahürat yükseliyor gibiydi. Bizi kollarını açarak karşıladı ve sıcak bir şekilde kucakladı. Hiç vakit kaybetmeden önündeki üçlüden soğuk bir bira aldı ve göz kırparak bana uzattı. Jesti kabul ettiğimde şişenin soğuk buğusu parmaklarımda bir ürperti yarattı.

Beatrice, "Sizin için yeterince uzun sürdü," diye araya girdi.

"Geç kaldık çünkü bu kız bizimle gelmeye karar verdi ve bakın ne kadar seksi görünüyor?" Maddy söyledi ve bana doğru ıslık çaldılar. Barın içi sıcak olmasına rağmen yanaklarımın kırmızının daha derin bir tonuna büründüğünü hissettim.

"Seni özledik," diye ekledi Beatrice.

"Sizi gerçekten özledim çocuklar," diye itiraf ettim, sesim biraz kırılganlık taşıyordu. "Tekrar açılmak kolay olmadı. Tamamen dürüst olmak gerekirse, ben

Yarın sabah vücudumun rastgele bir yerinde dövme ile uyanma endişesinden kurtulamıyorum." Kontrolü kaybetme korkusu peşimi bırakmıyor, Maddy ve Beatrice'den son zamanlarda uzak durmama neden oluyordu.

"Bu gece hiçbir şeyin ters gitmesine izin vermeyeceğiz," diye güvence verdi Beatrice, sözleri rahatlatıcı bir dayanak noktası sunuyordu.

Elimdeki soğuk biraya baktım, sonra tekrar iki arkadaşıma döndüm. "Biranın tadının hâlâ sidik gibi olduğunu düşünüyorum," dedim, ikisi de kıkırdarken dudaklarını büzerek.

"Sana daha sert bir şeyler bulalım," diye önerdi Maddy, beni kalabalığın arasından bara doğru yönlendirerek. Bir öğrenci denizinin içinden geçerek her birimiz için iki shot votka sipariş etti ve uzattı.

"Bu yılı en iyi şekilde değerlendirmenin ," diyerek ellerini kaldırıp kadeh kaldırdı. Ben de onun coşkusuna eşlik ederek iki kadehi de peş peşe içtim.

"Vay be Solis, seni hafife almışım. Sanırım baş belası statüsüne yükseldin," diye ekledi Maddy, gözlerinde dans eden bir eğlenceyle.

"Dans pistine çıkma zamanı!" Beatrice ellerimizden tutup bizi kulübün titreşen enerjisine doğru götürerek haykırdı.

Sonunda köşedeki küçük dans pistine geldiğimizde, müziğin ritimleri havada titreşiyor, göğsümde yankılanıyordu. Normalde iyi dans eden biri değildim ama birden kendime daha çok güvenmeye başladım. Teşekkürler, votka.

Maddy ve Beatrice ile birlikte dans ettim. Gece kulübü ışıklar, renkler ve bedenlerden oluşan bir kasırgaydı; yasakların eriyip gittiği ve önemli olan tek şeyin an olduğu bir yerdi. Votkanın etkisi damarlarımda dolaşıyor, ritme ayak uydurup müziğin ve arkadaşlarımla eşliğinde kaybolurken o tanıdık özgürleşme hissi içime yerleşiyordu.

Dans pisti kalabalıktı, insanlar birbirlerine çarpıp sürtünüyor, kahkahalar ve bağırışlar müziğe karışıyordu. Müzik eşliğinde sallanırken arkamdan bir adam yaklaştı ve ben de dönüp ona baktım. Sarı saçları ara sıra yanan flaş ışıklarına takılıyordu ve bana sıcak bir gülümseme gönderirken uzun boyu üzerimde yükseliyordu.

"Merhaba, ben Cohen," dedi, sesi müzikten duyulacak kadar yüksekti.

Heyecan ve merak karışımı bir hisle gülümsemesine karşılık verdim. "Ember," diye karşılık verdim ve adım yeni keşfedilmiş bir güven duygusuyla dilimden döküldü.

Bana Isles'ta futbolcu olduğunu söyledi, kolay çekiciliği beni rahatlattı. Ardından sorduğu soru kıkırdamama neden oldu, içimi hem eğlence hem de bir parça muziplik doldurdu. "Peki Ember, bekâr mısın?"

Ash'i, onun hayatımdaki karmaşık ve tanımlanmamış rolünü düşündüm. Ama bu titreşimli, elektrikli anda, sanki dış dünyanın endişeleri susturulmuştı ve var olan tek şey bu dans pisti ve bu etkileşimdi. Gözlerimde şakacı bir parıltıyla başımı salladım.

"Karmaşık," diye cevap verdim ve içimde bir coşku hissettim. O andaki gerçek, özgürleştirici ve canlandırıcı hissettirdi.

Maddy ve Beatrice endişelerini belli eden ince bir uyarı bakışıyla beni süzdüler ama ben onları el sallayarak . Müziğe teslim olmadan önce bakıştılar ve yakınlarda dans eden bir grup futbolcuya katıldılar. Cohen'le dans ederken onun enerjisi ve coşkusu benimkiyle eşleşiyor, bedenlerimiz mkemmek bir senkronizasyon içinde birlikte hareket ediyordu.

O anda, gece kulübünün renkli ışıkları ve bulaşıcı enerjisi altında kendimi zgr hissettim. Beni ağırlaştıran endişeler bir anlığına unutulmuş, yerini güzellik, eğlence ve heyecan duygusuna bırakmıştı. Bu niversiteydi; keşfetme, serbest bırakma ve içimden gelen kaygısız ruhu kucaklama zamanıydı. Üniversite, uyuşturulmuş olarak uyanmak, kampüsten ayrıldığınız anda öleceğinizi düşünmek ve sadece saatinde size zaman ayıran bir adam için endişelenmek olmamalıydı.

Müzik etrafımızda dönmeye devam ederken, çekingenliğimi bir kenara bırakarak güldüm ve kendimi dansın, müziğin ve Cohen'le kurduğum yeni bağın etkisine bıraktım. zlemimi çektiğim deneyim buydu,

benden kaçan özgürlüğün tadını aldım. Ve uzun zamandır ilk kez gerçekten yaşadığımı hissettim.

"Göğsün vızıldıyor." Cohen göğsümü işaret etti, telefonumun çaldığını biliyordum ama bilerek görmezden geliyordum. Telefonumu sütyenimin içine tıktırdım çünkü büyük göğüslere sahip olduğunuzda, telefon tutucu olarak ikiye katlanıyorlardı.

"Bir saniye bekle," dedim çünkü bana bildirimde bulunmayı bırakmıyordu.

Dans pistinin kenarına doğru yürüyüp telefonumu çıkardım. Gözlerimi kısarak baktım ve her şeyin biraz bulanık göründüğünü fark ettim.

Kimin bana bu kadar çok mesaj attığını tam olarak anlayamadım ama umursamadım.

"Tekrar içine çekilme," diye mırıldandım. "Üniversitenin böyle hissettirmesi gerekiyordu."

Ash'in numarasını buldum ve ona mesaj attım.

Başaraca
kam

Bu karakterimin dışındaydı, ama sistemimdeki alkolle ve Ash'e düpedüz kızgın olduğumdan, sadece yazdım. Daha düşünmeden gönder bastım. Siktir et onu. Belki de bu alkol sadece üniversite öğrencisi Ember olmak istediğimi anlamama yardımcı oluyordu. Mesaj dramatikti ama suçu alkole atın.

Cohen'in olduğu yere geri dönmek üzereydim ki biri elimi tuttu.

"Ember?" diye sordu kişi. Çok tanıdık görünüyorlardı.

"Öyle mi?" Tuhaf aşinalık hissinden kurtulmaya çalışarak cevap verdim. Adam benim boylarımdaydı, Ash ile aynı altın rengi tene sahipti ve tamamen siyah giysiler giyiyordu.

"Adım Alejandro, ama arkadaşlarımdan çoğu bana Ale der." Elini uzattı, ben de çatık kaşlarla eline baktım. Bir kulüpteydik, çok fazla

İnsanlar el sıkışmak için etrafta dolaşırken, buradaki çoğu insan resmi bir tanışma olarak tükürük takas ediyordu.

"Uh, merhaba? Pardon, birbirimizi tanıyor muyuz?" diye sordum.

"Ha, hayır. Ben İn'in bir parçasıyım. Buraya Ash tarafından gönderildim." Beni kandırıp kandırmadıklarını görmek için etrafıma bakındım, belki Ash köşeyi dönmüştür. Neden buraya birini göndersin ki?

Ale tereddütümü fark etmiş gibi, "Bu akşam partide işi var, yüzden seni almaya gelemedi," diye araya girdi.

"Beni için mi buradasınız?" Tekrarladım.

"Evet. Ash tarafından seni alıp eve götürmesi için gönderildi." Başımı yana eğdim.

"Eve gelmemi istiyor, ama bugün Cumartesi?"

"Ah, doğru." Ale diğer ayağına geçti. "Bu gece seni orada istiyor." Ses tonu biraz daha agresifti ama alkolün ve etrafta çalan müziğin etkisiyle onu yanlış anlamış olabilirdim.

"Tamam." Başımı salladım, telefonumu kaptım ve Ashe yolda olduğumu bildiren bir mesaj gönderdim.

Ale, "Bana telefonunu vermen gerekiyor," diye ısrar etti.

"Neden?"

Tek cevabı "Kulüp kuralları" oldu. Maddy ve Beatrice yanımda belirdi. "Ne var ne yok?" Beatrice aramızda bakışarak sordu.

"Sanırım Ash eve uğramamı istiyor?" Onlara söyledim. Ale elimden telefonumu aldı ve ben de arkadaşlarıma bakmadan önce ona ters bir bakış attım. "Kızlar gecesini kısa kestiğim için üzgünüm."

"Kim bu adam?" Maddy sordu, sanki onu bir yere yerleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini ona dikmişti.

"O Den'in bir parçası," diye cevap verdim. Bu Maddy'nin şüphesini daha da arttırdı ama o da içiyordu.

"Ash buraya kendisi gelmedi mi?" diye sordu.

"Ben de aynı şeyi sordum. Partide çalışıyor," diye açıkladım. "İyi misin?" Ale araya girmeden önce beni geri çekti.

"Artık gitmeliyiz, Ember." Maddy'ye omuz silktim ve Ale'nin beni arka kapıya doğru çekmesine izin verdim.

"Arka taraf mı?"

"Park etmek benim için daha kolay," diye cevap verdi Ale. Serin yağmurlu hava yüzüme çarptığı anda biraz ayıldım. "Atla," dedi Ale, sonra telefonumu yere fırlattı.

"Telefonumu neden attın?" diye sordum. Ne olup bittiğini anlamaya çalışarak etrafımda dolanmaya başladım. İçimde bir panik kıpırdandıkça bana şaka yapılmış gibi hissediyordum. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

"Güvenlik," diye ekledi ve beni arabaya iterek yolcu koltuğuna kilitledi. O anda bir şeylerin ters gittiğini anladım ve cama vurdum.

"Biri bana yardım etsin," diye tekrar tekrar bağırdım ve kelimeler ağzımdan her çıktığında sesim daha da yükseldi. Bunun faydasız olduğunu biliyordum çünkü kulüp çok gürültülüydü.

Ale arabaya bindiğinde onu tutmaya çalıştım ama bileklerimi birbirine bağladı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben sordum.

"Çünkü seninle birlikte olarak her şeyi mahvediyor." Barların yanından geçip normalde beni Ash'in gizli yerine götüren ve bizi Isles'ın dışına çıkardığını bildiğim tanıdık yoldan aşağı inmeden önce aldığım tek yanıt buydu.

"Lütfen bunu yapmayın. Öğrenecek." Kalbim hızla çarpıyordu. "Kardeşim de öğrenecek. Onun adı Walsh Solis ve Alfaların lideri."

Ale, "Kardeşinin kim olduğunu biliyorum," diye .

", bunu neden yapıyorsunuz?" Kasabanın hemen dışında kenara çektik. Bir blok daha gittik ve tarafsız bölge ile ilgili tüm kurallar pencereden dışarı çıktı.

"Çünkü size çok yaklaşıyor. Bize çok yakınsın. Senin bir-"

Bang.

Ale arabayı tekrar vitesle taktığında başımı çevirdim.

"Oyun devam ediyor," diye mırıldandı yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. Birinin gelmesini bekliyordu. Bir geri tepme sesi duydum ve bir el daha ateş edildi.

"Biz ne yapıyoruz?"

"Seni öldürecek," dedi Ale. Birdenbire bu adamın planının ne olduğunu anladım.

Ash'in benim için geleceğini biliyordu. Kasabanın sınırına çok yakındı ve beni kasabanın dışına ve aşağıya doğru sürmeden önce Ash'in orada olmasını istiyordu.

"Bizi uçurumdan aşağı atma Ale. Bu sadece ikimize de zarar verir."

"Plana uygun hareket etmenin tek yolu bu. Bunu Bay Ortiz için yapıyorum." Birkaç kez göz kırptım.

"İki aile arasında olup bitenlerle benim hiçbir ilgim yok. Yakın zamana kadar haberim bile yoktu Ale. Bana inanmak zorundasın." Bir tıslama sesi duymadan hemen önce söze girdim.

"Neydi o?" Ben sordum.

Ale, "Siktir," diye mırıldandı ve araba tekledi.

"Lastik," diye fısıldadım. Lastiği vurdular, bu da ne kadar uzağa gidebileceğimizin sınırlı olduğu anlamına geliyordu.

"Bir blok daha," diye homurdandı Ale. Ellerim bağlı olmasına rağmen kapıya doğru eğilmeye ve vücut ağırlığımı kullanarak bir şekilde kapıyı itip açmaya çalıştım.

"Akıllı ol Ember. Bu tamamen büyük resimle ilgili. Bu hepimizden daha büyük bir mesele."

"Daha büyük bir plan için kurbanlık koyun olmak istemiyorum Ale. Ben bir üniversite öğrencisi olmak istiyorum. Dans pistlerinde erkeklerle öpüşmek, oda arkadaşım ile arkadaş olmak ve muhtemelen aşık olmak istiyorum."

Gözlerimde yaşlarla ona baktım. "Lütfen."

Bang.

Bir tıslama daha.

Aynı tarafta ikinci bir lastik patlamıştı, bu yüzden araç sola doğru savruldu ve nötr bölgeden inişimizi çok daha yavaş hale getirdi.

"Bırak. Beni. Dışarı çıkmama izin ver" diye bağırdım ve vücudumu yolcu tarafındaki kapıya doğru ittim. Ayaklarımı yukarı kaldırarak kapıyı tekmeledim.

Ale saçımı çekerken "Orospu," diye bağırdı ama kararlıyım. Belki de içimdeki alkolün etkisiydi ama daha önce hiç hissetmediğim bir güç hissediyordum. Kasabanın dışında, çamların kenarındaydık. Isles'ın sonunu işaret eden "Yakında geri gel" tabelası hızla yaklaşıyordu.

"Hayır," diye bağırdım ve büyük bir tekmeyle kapıyı açtım. Elinden kurtuldum ve arabadan yuvarlanarak çıktım, yavaş bir hızda ilerlediği için minnettardım.

"İmdat!" diye bağırdım ama yere kıvrılmışım, hareket edemiyordum. Vücudum acıyordu.

Arkamızdaki arabanın ışıkları durdu ve onlar durunca Ale dışarı .

"Arkanı dön Ember," diye mırıldandı tanıdık bir ses ve ben yuvarlandığım yerden kıpırdayamadan gözlerimi kapadım.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Üç el silah duyuldu ve ne olduğunu görmeden anladım. Hâlâ ağlıyordum ama bunun beni yakalayan kişi öldüğü için mi yoksa kurtarıldığım için mi olduğundan emin değildim. Gözlerimi açtığımda biri arabaya atladı ve arabayı yoldan çıkarıp bankete çekti.

"Ben söyleyene kadar gözlerini açma." Sesi daha sessizdi ve çılgılık ya da tiz sesler yoktu. Birini öldürdüğünüzde büyük bir kargaşa olacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey olmadı.

"Bu Rain mi?" Gözlerimi tekrar kapatarak sordum.

"Evet, mi sol."

"Çok korkmuştum." Gözlerimden yaşlar aktı ve yanaklarımdan aşağı döküldü.

"Ben buradayım. Her zaman burada olacağım." Birkaç dakika geçti, sonra ellerimdeki bağı çözdü ve beni kollarına aldı.

Ağızı hemen benimkine değdi ve gözlerimi kırıştıtararak açtım, zümrüt gibi derin bakışlarına baktım.

"Ash," diye fısıldadım. Ellerimi boynuna dolayarak onu içime çektim. Vücudunun dokunuşumla gevşemesine izin vermeden önce yutkundum.

Arkamızdan birkaç karartılmış araç daha geldiğinde beni arabasının yanına bıraktı.

"Ne yapıyorlar?" Ben sordum.

Ash, "Temizlik," diye karşılık verdi ve bize doğru yürüyüp hasar tespiti yapar gibi bana bakan Rain'e başıyla selam verdi.

"İyi misin?" diye sordu. Sesinde hafif bir titreme vardı. Gözleri Ash'inkilerden bile daha fazla korkuyla .

"Ben iyiyim. Sadece biraz ." Ash'e ve bana başıyla selam , sonra ekibin geri kalanının yaptığı işe yardım etmek için uzaklaştı.

"O iyi bir arkadaş," dedim.

"O bir kardeş, Ember." Ben de ona gülümsedim. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum." "Ben iyiyim. Beni nasıl buldun?"

"Bana şifreli bir mesaj göndermişsin." Telefonunu açtı ve mesajlarımızın olduğu yere tıkladı. Aşağı baktım ve ona ne gönderdiğimi okudum, sonra güldüm.

Mi Sol:

DIĞER ERKEKLERİ SIKMEK.
BYEEEEEE

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma götürdüm, gülmeden duramıyordum, yanımda bir cinayeti temizleyen adamlar olduğu için kendimi çok ironik hissediyordum. Ona mesaj attığımı sandığım şey, alkolün de etkisiyle, kesinlikle gerçekte attığım şey değildi.

"Sarhoştun, bu yüzden endişelendim ve sonra kapıcılardan biri bana Ale'nin bizimle ilgili sorular sorarak tuhaf davrandığını söyledi." Gülmeyi bıraktım ve ona , bakışlarım yoğundu. "Onu partide bulamadık ve bugün cumartesi,

herkesin gelmesi zorunludur. O gelmedi, ben de bir terslik olduğunu anladım."

"Çok garipti Ash. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum ama sonra tuhaf davranmaya başladı. Hemen ardından beni bulduğuna inanamıyorum."

"Arabasını takip ettirdim. Evdeki herkes. Telefon sinyalinı kaybettiğimde-"

"Telefonumda takip cihazı mı var?"

"Elbette seviyorum, aşkım." Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Garipti. Yatak odasının dışında bana hiç aşkım demezdi. Hep orada kalacağını varsaymıştım.

"Güvenlik."

"Ah, doğru." Herkesin gittiği yere doğru baktım. "Birinin öldürüldüğünü ilk kez gördüğümde kendimi bu kadar ... hiçlikle dolu hissedeceğimi düşünmemiştim."

"Bu senin kanında var, aşkım." Rain'e baktı ve bakıştılar. "Gitmemiz gerek."

"Ash?" Kendimi çok farklı hissederek söyledim. gerçeğin özgürleştirici ve her şeyi bilen halini. İçimde her ne oluyorsa çok önemli olmalıydı çünkü o anda her şey değışti.

"Evet?" Rain ve başka bir adam durduğumuz yere doğru yürüyorlardı, bu yüzden duymalarımı istemediğim için hızlıca söylemek zorunda kaldım.

"Beni becermeni istiyorum."

Ash alçak sesle, derin bir kıkırdama çıkardı. "O zaman seni evine götürelim-"

"Hayır, yani şimdi," dedim, alt dudağımı ısırarak ve gözlerinde parlayan arzuyu izleyerek.

"Burası mı?" Etrafına bakındı, neden bilmiyorum ama hayatımın gözümün önünden geçtiğini gördüğüm yerin bana daha iyi bir anı getirmesine ihtiyacım vardı. Yarın yeni bir gün getirecekti ve ben o geceyi ölmem gereken bir gece olarak hatırlamak istemiyordum. Hayır, farklı bir şekilde hatırlamak istiyordum.

Ash beni arabaya yaslanmam için iterken, "Hemen," dedim.

"Ellerimde hâlâ taze kan var." Önce onun ellerine, sonra benimkilere bakınca, ellerimizde aynı kıpkırmızı izler olduğunu fark ettim.

"Sorun değil," diye cevap verdim, çünkü aklımın bir köşesinde bunun ne kadar erotik olduğunu düşündüm. Arzuyla yanıp tutuşuyordum. Onun sikişinin tadına bakmak için yanıp tutuşuyordum. "Seni şimdi becermem gerek."

Ash Rain'e ve yanındaki diğer adama bakarak gitmelerini işaret etti. "Temizliğinizi bitirin ve gidin." Başlarını salladılar ve arabaya doğru yürüdüler.

Eğildi, böylece ağzı benimkinin üzerinde gezindi.

"Bu elbiseyi bana inat olsun diye mi giydin?" diye sordu sesi boğuklaşarak.

"Evet."

"Diğer erkeklerin seni ne içinde gördüğünün benim için önemli olacağını mı düşündün? Bunu giydiğin için gurur mı sandın? Çünkü hepsinin şey bende var?" Ağzı benimkine değmemiştii bile ama ben dudaklarına doğru inlemeye başlamıştım bile.

"Çünkü sen kime aitsin, Ember?"

Ağızlarımız birbirine çarpmadan önce "Sen," diye fısıldadım.

Elleri sıyırırken ben neredeyse gömleğini pençeliyordum.

"Bunu yapabileceğine emin misin?" Ash geri çekildi, bir süre bana baktıktan sonra ağzımı tekrar onunkine yapıştırarak karşılık verdim. Diğer eliyle bacaklarımı açarken destek için ellerini arabaya yasladı.

"Dokun bana," diye yalvardım, bu gecenin tüm anılarını silmek istiyordum, dokunuşunun onları bir kenara itmeme yardım etmesine ihtiyaç duyuyordum. Bir şişe su aldı ve ellerine döktü, parmakları doğrudan sıkılmış amıma gitmeden önce kanı sildi.

"Ne kadar da muhtaç bir amcık. Kulüpte o adamla dans ederken de bu kadar ıslak mıydın?" Parmaklarını içime sokarken ona doğru döndüm, biraz daha işkence için klitorisime vuruyordu.

"Biliyor muydun?" Utanmadan ona doğru eğilirken inledim. "Tabii ki biliyordum. Her şeyi biliyorum."

"Kızgın değil misin?" Nefes nefese sordum.

"Asla çok uzağa gitmeyeceğinizden çok eminim." Sonra saldırısına parmak daha ekledi. "Ellerini arabaya koy, arkanı dön."

Ben de mecbur kaldım.

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın." Dördüncü bir parmak daha ekledi, beni hiç olmadığı kadar gerdi. "Anlıyor musun, Ember?"

Çabucak başımı

salladım. "Aferin

kızıma."

Yağmur üzerimize yağarken can havliyle arabaya tutundum. İnsanların içinde olduğumuzu ancak o zaman fark ettim ve Yağmur

Omzumun üzerinden Rain ve diğer adam yola çamaşır suyu döküyorlardı. Ash beni parmaklarken Rain bir an için gözlerini bana kilitledi. Başımı çevirdim ve o arkasını dönmeden önce bir cinsel inilti çıkardım.

"Gösteri yapmayı seviyor musun, mi sol?" Ash parmaklarını çekti ve parmaklarından uyarılmışlığım damladı.

"Ben, uh ..." Ona yakalandığım için kendimi tuhaf hissettim ama kot pantolonunun fermuarını açarken bana baktı. Beni itmeden önce siki dışarı fırladı, böylece ikiye büküldüm ve siki açıklığıma çevreledi.

Kendini içime sokmadan önce, "Onlara en iyi gösterini sun," dedi. "Ash, görecekler."

Kelimeler nefes nefese çıkmıştı.

Önce onlara, sonra tekrar bana baktı. Kaldıraç olarak arabanın kapısını tuttuğumda elleri belimde sıkılaştı.

"Onlara ne kadar benim olduğunu gösterelim," dedi içime saldırmaya devam etmeden önce.

"Çok iyisin, aşkım."

"Vücudun benim için yaratılmış."

"Durma, Ember. Sikime sürün."

Beni tekrar tekrar cesaretlendirmeye devam etti ve her övgüden sonra bir hıçkırık senfonisiyle karşılık verdim. Kapının kolunu tuttuğumda bana çarptı. Elbisem

Belim bükülmüştü ama Ash içime girmeye devam ederken tüm kıkım sergileniyordu.

"Herkesin senin *benim* olduğunu bilmesini seviyorum." İşte benim için buydu; içimdeki birikim patladı ve o da onu takip etti. Kendimi daha derin bir unutkanlığa gömülmüş hissettiğim anda ellerim koldan kaydı ve Ash beni kaldırıp arabanın kapısını açtı ve beni yolcu koltuğuna oturttu.

"Ash," dedim nefes nefese. Aleti hâlâ kot pantolonunun dışındaydı ve elleri arabanın üstündeydi. Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra çekilip pantolonunu yukarı çekti.

"Evet, aşkım?"

"Neden bana öyle diyorsun?" Yaşadığım gecedan sonra kendimi çok açık sözlü hissederek sordum.

"Çünkü sen her zaman benim tek aşkım olacaksın." Sonra sanki saçma bir soru sormuşum gibi güldü.

"Ne? Daha-" Kapıyı yüzüme kapattı ve ben de elbisemi aşağı çekerken cama vurdum.

"Pislik herif," diye mırıldandım.

Ash, Rain ve diğer adamın arabalarına bindikleri yere gitti. Arabaya geri dönmeden önce ellerini çarpıştırdılar -evet, vajina sularım oradaydı-.

"Seni şimdi eve götürüyorum. Çocuklarla aramı düzeltmek için eve gitmem gerekiyor." Ash uzaklaşmadan önce başımı salladım.

"Bu garip mi? En iyi arkadaşının önünde seks yapmış gibi olmamız?"

Ash kendi kendine güldü. "Hayır, birkaç kez oldu," diye itiraf etti. "Sana söyledim, geceleri rüyanda gördüğün kişi olduğumu, geldiğinde haykırdığın isim olduğumu bildikleri sürece insanların benim olana hayranlık duyması umurumda değil."

O anda koltuğun içinde eriyebilirdim. Bu, hayatım boyunca duyduğum en ateşli şeydi.

"Oh" diye cevap verdim ve alçak sesle kıkırdaması sessiz arabada yankılandı.

Apartmanımı görene kadar sessiz kaldık.

"Bu gece tek başına iyi olacak mısın?" "Ne biz?"

Aynı anda sorduk.

"İyi olacağım. Dürüst olmak gerekirse daha iyi hissediyorum-daha ayık." Soruma yanıt verip vermeyeceğini görmek için bekledim ama onu cesaretlendirmek istercesine başımı sallamak zorunda kaldım.

"Bilmiyorum, Ember. Sana bana aşık olmaman gerektiğini söylemiştim. Bu çok karmaşık." Ellerini saçlarında gezdirdi ve buklelerini alnından geriye doğru çekti.

"Yani çıkarları olan arkadaşlar mıyız?" diye sordum. "Sikeyim hayır."

"Ama çıkmıyor muyuz?" Parmak eklemlerini kırdı.

"Şu anda bunu yapamam. Den ile ilgili bir şey var-"

"Ah, doğru. Her zaman önce iş gelir. Bana her zaman babam ve Walsh'tan farklı olduğunu söylüyorsun, ama dürüst olmak gerekirse, bu boktan şey senin aynı olduğunu anlamamı sağlıyor." Kulaklarımdan buharın yükseldiğini hissedebiliyordum. Yani. Lanet olsun. Deli.

"Ember, bu gece senin hayatını kurtardım. Beni kıyaslama-"

"Onların da aynı şeyi yapmayacağını mı düşünüyorsun? Onları tanımıyorsun bile Ash. Babam benim için bir merminin önünde dururdu."

"Ember lütfen..." diye yalvardı ama kapıyı açtım, dışarı çıktım ve sonra kapattım. Peşimden koşacağını umuyordum ama koşmadı. Sadece arabadan indi ve uzaklaştı.

"Siktir!" Karanlığa doğru çığlık attım.

Saatler önce dökülmemiş gözyaşlarım nihayet gözlerime ulaştı ve hıçkırıklar içinde yere yığıldım. Sokağın kaldırımına kıvrılmış, gece yarısını çoktan geçmiş bir halde hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Ember?" Ev arkadaşımın sesini sokağın diğer tarafından duydum, sonra bana doğru koşmaya başladı.

"İyi misin?" Ona iyi olduğumu söylemeyi düşündüm ama sadece başımı salladım.

"Hayır."

"Tanrım, çok özür dilerim. Seni yalnız bırakmamalıydım."

"Sadece uzun bir gece oldu," dedim, ayrıntılara girmek istemeyerek. Yanıma çöktü ve birlikte eve yürüdüğü adamı uzaklaştırdı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim ve başını omzuma yasladı. "Ember?"

"Evet, Maddy?"

"Seks gibi kokuyorsun." Ona şakacı bir şekilde tokat attım ve böylesine ağır bir geceden sonra hafif bir erteleme için minnettar olarak kıkırdama nöbetine girdik.

Köşeden bir araç geldi, ı ışık gözlerimizin içinde parlıyordu. Bir motosiklet miydi?

"Birini mi bekliyorsunuz, çünkü sanırım o bisiklet bize geliyor," diye sordu Maddy ve ikimiz de ayağa kalktık.

"Yağmur mu?" Siyah kaskını çıkarırken sordum.

"İşte yenisi." Bana içinde bir iPhone olan küçük bir kutu uzattığı yere doğru yürüdüm.

"Bu benim mi?" Ben sordum.

"SIM kartınızı diğer telefondan almayı başardım, bu yüzden onu evde fazladan bulunan bir telefona taktım. Aynı şekilde çalışacaktır."

"Bunu benim için mi aldın?" Maddy dururken sordum.

"Evet. Ash'in sana ulaşamadığı için yakınmasını dinlemek kalamazdım."

"Çok ."

"Her neyse. Sonra görüşürüz çocuklar." Ona el Maddy'ye başıyla selam verdi.

"Vay canına," diye haykırdı ben onun durduğu yere doğru yürürken.

"Evet." Telefonda Ash'ten gelen bir mesaj vardı, ben de ne görmek için kaydırdım.

Ash:

Tekrar özür dilerim. Seni şimdiden özledim. Yarın benimle kütüphaneye çalışmaya gelir misin?

Sana hala kızgıyım.

Ash:

Biliyorum. Her zaman hata yapacağım ama en azından sen beni affedeceksin.

Son yanıtlımı göndermeden önce biraz bekledim.

Alwa

OceanofPDF.com

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

2 ay sonra

"Lanet olası kız arkadaşına mesaj atmayı bitirdin mi?" Mutfak masasına oturduğumuzda Rain sordu.

"Siktir git. O benim kız arkadaşım değil."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun ama siz hep birliktesiniz. Ben buna çıkmak derim."

"Ev ve şenlik ateşi için. Görünüşü korumak lazım." Yalan. Söylediği anda yalan olduğunu anlamıştım ve Rain de benim saçmaladığımı biliyordu.

"Yarın birlikte mi gidiyoruz?" Kış tatili başlıyordu ve Ember'la ayrı kalacak olmaktan nefret ediyordum. Onu Isles'ta koruyabilirdim ama evde bunu yapmak Walsh ve babasına kalmıştı.

Kendime, buraya gelmeden önce hayatı boyunca bunu yaptıklarını söyleyip duruyordum ama şimdi yanlarında olduğum için sanırım onlara güvenmiyordum.

"Garip olan ne biliyor musun?" Rain az önceki sorusunu bitirmeme izin vermeden sordu.

"Ne?"

"Gerçek şu ki ne Walsh ne de Alfalar birlikte olmanız hakkında bir şey söylemedi. Sakladığınız falan yok. Sanki aşıkmişsiniz gibi kampüste el ele dolaşıyorsunuz."

"Gerçi hiç partiye gelmedi. Oda arkadaşıyla gittiği ilk parti dışında." Duraksadım, sonra ona ters ters baktım. "Ayrıca, ben aşık değilim."

Partiler, Den'den birinin kız arkadaşıyla ilişki içinde olduğunun gayri resmi bir ilanı olarak işlev görüyordu. İnisiyasyon her hafta gerçekleşmese de, partilerin yapılmasının ardındaki asıl neden buydu. Geceyi odanın ortasında sevişerek başlatırlardı, herkes istediği gibi gözlemler ve katılırdı. Ritüel sona erdiğinde, normal parti başlar ve kapılar açılırdı. Bu gelenek hafızamda kadarıyla değişmezdi. Bu, çifti cezalandırmanın tuhaf bir yoluydu; kızın artık müsait olmadığını belirtirken, Den'in ilgilenen herhangi bir üyesine, kız yasaklanmadan önce ona hayran olmak ya da dokunmak için son bir fırsat sunuyordu. "Bunun resmiyet için eninde sonunda bunlardan birine katılması gerektiğinin farkındasın, değil mi?" Rain sordu. Ne anlama geldiğini anlayarak salladım.

"Baban bunun şenlik ateşinden önce olması gerektiğini söyledi." "Anladım amına koyayım," dedim dişlerimi sıkarak.

"Sence gerçekten gelecek mi?" diye devam etti.

"Evet." Güldüm. "Sadece tekrar uyuşturulmaktan ve dövölmekten endişeleniyor. Ama bilirsin, onun biraz tuhaf bir yanı vardır. Önce ona kabul töreninin ne olduğunu söylemem gerekiyor."

"Dostum . . ." Rain yumuşadı.

"Biliyorum, lanet olsun." Yüzüme düşen bukleleri geri ittim.

"Gidip ona hoşça kal diyeyim, sonra eve gidebiliriz." Rain başını salladı. Güvenlik nedeniyle her zaman bir gün erken yola çıkardık. Isles'a gidip gelmek hâlâ tarafsız bölge olarak kabul edilse de, bu bizim için bir başka koruma katmanıydı.

"Bir saat içinde dönerim." Ellerimi ceplerime soktum ve Ember'in evine gitmek için arabaya atladım.

Oraya vardığımda kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım. Bu noktada, onun güvenliğiyle çok ilgilendiğim için bana kızmayı bıraktı. Size sahiplenici olduğumu söyleyebilirdi, ama ben sadece onun çıkarlarını gözettiğimi düşünmekten hoşlanıyordum.

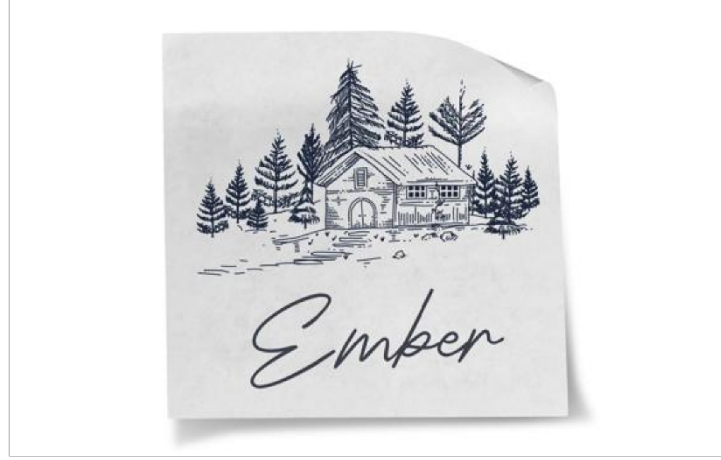
"Ash, içeri girmeden önce kapıyı çalmanı söylemiştim." Kıyafetlerini bavula atarken başını kaldırıp bakmadı bile.

Maddy diğer yatak odasından, "Tüyler ürpertici, dostum," diye yankılandı.

"Güvenlik, mi sol," dedim, ağzımı dudaklarına sürterek ve tadında boğulmama izin vererek.

Yaptığı işe ara verdi ve ellerini boynuma doladı. Biriyle bu kadar uzun süre birlikte olacağını hiç düşünmemiş biri olarak, algımı değiştirecek kişinin Ember Solis olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bunun hakkında çok fazla düşünmedim çünkü dürüst olmak gerekirse, eğer düşünseydim, bu beni çok korkuturdu.

"Sana bir sürprizim var," dedim ve gözleri heyecanla parladı. "Güzel, çünkü tam da senden tekrar ayrılacağım için üzölmek üzereydim. iyi bir dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtlayacaktır." Kıkırdadı ve Maddy'ye veda etmeden önce ceketini aldı.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

"Buraya gelmek için çok soğuktu." Ash'in kayasına doğru ilerlerken neden burada kışımızın donduğunu anlayamadığım için tereddüt ettim.

"Sadece bekle." Durakladı, sonra ağaçların kayaya açıldığı ve ilk pikniğimizi yaptığımız yerde küçük bir çadırın kurulduğu yerde durdum.

"Nedir bu?" Soğuk havanın kelimelerimin sıcaklığını hissetmesine izin vererek fısıldadım.

"İçeri gelsene?" Beni içeri çekmek için elini uzattı. İçerisi ikimiz için de yeterince genişti ve kalın battaniyelerin üzerinde asılı duran ip ışıklar karşısında ağızım açık kaldı.

"Burada nasıl güç var ki?"

Güldü. "Soracağın ilk şey bu mu?" Başımı salladım. "Küçük bir jeneratörüm var," dedi ve bir köşeyi işaret etti. "Otur."

Kabul ettim ve üzerine oturmak için en kabarık battaniyeyi buldum. "Neden?"

"Her şeyi berbat ediyordum ve sanırım bunu yeni fark ettim." Durakladım, devam etmesini bekliyordum. koltuğa oturdu, ellerimi tuttu, sonra

kucağına getirdi. "BEN-BEN ..."

Her zaman kendinden o kadar emin ve güvenliydi ki sesindeki savunmasız titreme beni titretti.

"Bana Den'i ve geleceğimi bizim için gördüklerimin önüne koyduğumu söylediğin gece beni gerçekten mahvettiğini düşünüyorum..."

"Hâlâ sarhoştum Ash. Bunu söylemem hiç hoş değildi."

"Hayır, ama doğrudu. Her şeyi ilk sıraya koyuyorum, bu yüzden özellikle tatile çıkmadan önce benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Ben sadece ... lanet olsun, bunların hiçbirinde iyi değilim." Elini saçlarının arasından geçirdi ve ben de bacaklarının arasına oturmak için yana kaydım.

"Bir şey söylemene gerek yok Ash. Anlıyorum."

"Hayır, yapamazsın, Ember. Benim olmanı istiyorum-"

Dudaklarımı onunkilere bastırarak . Doğru kelimeleri bulmaya çalışmasını dinlemekten yorulmuştum. Aramızdaki şeyi tanımsız tutmaya devam etmemiz muhtemelen ikimiz için de daha iyiydi. Eninde sonunda Isles'tan mezun olacaktık, Ash benden önce mezun olmuştu ve gerçek dünya bunun gerçekleşmesine asla izin vermeyecekti.

Ale'yle yaşadığımız olaydan sonra Ash daha da yapışkan olmuştu, bana derse kadar eşlik ediyor, beni Den'de uyutuyor, her yerde elimi tutuyordu, bu yüzden hayat bizi başka bir yöne zorlamadan önce yaptığımız şeyin tadını çıkarmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Uyum sağlayarak bacaklarımı ona doladım ve beline sarıldım. Öpüşmemizi derinleştirdim ve ellerimi saçlarında gezdirdim.

"Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim." İnleyerek sırtımı dikleştirdim ve göğüslerimi yüzüne doğru ittim. Üzerimde V yaka bir kazak vardı ama içeri girdiğimizde ceketimi atmıştım çünkü ikimiz buradayken hava yeterince sıcaktı.

"Romantik olmaya çalışıyordum." Yüzünü göğüslerimin derinliklerine doğru ittiğimde inledi. Göğüslerimi sevmek şeklini ve sınıfta ceketimi her çıkardığımda çıkardığı erotik sesleri seviyordum. Odadaki tek kişi benmişim gibi bana bakmasını seviyordum. Ash Ortiz'i seviyordum ve bir süredir ona aşıkım ama 'i sevmenin uzaktan olması gerektiğini de biliyordum.

"Sorun değil. Anlıyorum." İçimi çektim ve ellerimi gömleğimin eteklerine götürerek onu çıkardım ve dantelli şeffaf sütyenimi ortaya çıkardım. Maddy benim için seçmeme yardım etmişti. Ash'e tatile çıktığımızda beni hatırlayabileceği bir şey vermek istemiştin.

"Bu yeni." Bardakları aşağı çekti ve meme ucumu ağzına aldı.

Tek söyleyebildiğim "Mm-hm" oldu. "Uzan."

Bacaklarımı çözdüm ve sırtımı yastıklara yasladım. Sert bir kayanın üzerinde olmamıza rağmen, altımda biraz yastık vardı.

"Sütyenini çıkar." Mecbur kaldım ve yüzüne fırlattım.

"Memelerini tut." Bir eliyle pantolonunun fermuarını açarak inledi. Onları tutarak meme uçlarımı orta ve işaret parmaklarımın arasında yuvarladım.

"Seni becermemi mi istiyorsun, mi sol? Tamam, seni sikeceğim ama sonra konuşacağız," dedi göğsümün üzerinde gezinirken.

Göğsüme tükürdükten sonra sikini memelerimin arasına soktu ve onları sikti.

"Tanrım, altımda kıvrılırken ne kadar güzel görüldüğüne bayılıyorum." İterken inledi. Elim vücutlarımızın arasından klitorisime doğru kayd, zonklayan sikiyle göğsümü sikmeye devam ederken daireler çiziyordu.

Kendime dokunmaya devam ettim, göğüslerime çarptıkça parmak üstüne parmak ekliyordum.

"Sikimi nerede istediğini söyle."

"Amım," dedim ve kot pantolonumu ayak bileklerime kadar indirdiğim anda üzerimden kaydı. Gözleri sanki aramızda söylenmemiş tüm sözleri söylemek istercesine beni büyülüyordu. Buna ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu veriyordum.

Kapüşonlu gözlerle bana bakarken siki giriş yerimde titriyordu.

"Lütfen," dedim. İçime girdi ve ben çılgınca bir ihtiyaç senfonisi içinde hıçkırı hıçkırı ağladım.

Bana doğru hamle yaptı, altından çıkardığım her inilti ve sızlanmayla ivmesi artıyordu. Sabit durabilmek için arkamdaki yastıklara tutundum ama o durmak bilmiyordu.

"Haydi efendim, bana ne kadar kötü bir kız olduğumu gösterin." Kelimeler ağızımdan döküldü ve gözlerim kocaman oldu. "Bu garip miydi?"

Durakladı ve kelimeler dudaklarından dökülmeden önce gözleri bana cevabı söyledi.

"Aşkım, bu bana söylediğin en ateşli şey olmalı, yani kesinlikle hayır." Sıkışmış amımın derinliklerine vurarak içime girmeye devam etti. "Söyle bana, benim küçük pis sürtüğüm başını belaya sokacak ne yaptı?"

Ona baktım, mutluluktan deliye dönmüştüm, sikiğin üzerine boşalmaya çok yakın olduğumu biliyordum.

"Dün seni aramak yerine kendime dokundum," diye mırıldandım.

"Öyle mi, aşkım?" Yüzü benimkinin hemen üzerinde olacak şekilde eğildi. "Kendine dokunduğunda beni mi düşünüyordun?"

Hızını yavaşlattı, orgazmıma yaklaşıyordu. Neredeyse orada olduğumu biliyordu ama ben bu maskaralığı oynayana kadar bana vermiyordu.

"Evet." Başımı salladım.

Durdu, aramızdaki tek hareket kalçalarımın gıcırdamasıydı.

"Aramızdaki bu anı mı düşünüyordun?"

"Y-y-esss ..."

"Seni ben mi getirdim?" Bir baş sallama daha.

İtiş gücü.

"Bir dahaki sefere sikim için yanıp tutuştuğunda bana söyleyeceksin."

"Yemin ederim." Kabul ettim ve girmeden önce güldü. Bir. Son.

Zaman.

Orgazmım vücudumu sarstı ve çadırın içindeki sıcaklık tutuştu. Tüm bildiğim, tropik bir plajda oturduğumuzdu, kışın ortasında bir ormanda bir kayanın üzerinde değil.

"Evet, Ash. Evet, Ash. Evet. Evet. Evet." İçimden çıkarken yastıkların derinliklerine gömüldüm.

Bana bir battaniye verdi ve kot pantolonumu tekrar yukarı çekmeden önce beni temizledi.

Göz göze gelmeden önce bir süre yanımda yattı.

"Seks yapmadan önce bana ne söylemek istediğini söylemeni istiyorum." Daha önce söylediklerimi unutun. Bu kelimeleri onun ağzından duymaya ihtiyacım vardı. Hissettiklerimin, özellikle de şu anda hissettiklerimin onun hissettikleriyle aynı olduğunu bilmem gerekiyordu. Çünkü aramızdaki bu şey düşündüğümünden çok daha büyüktü. Ash'e karşı hissettiklerimi anlatmaya kelimeler yetmiyordu ama sanki ruhum ona aitti.

"Kız arkadaşım olmanı istiyorum, ama ..."

Kahretsin. Ama beklemiyordum. Cümlemin sonunda bir nokta bekliyordum. Kız arkadaşım olmanı istiyorum. Nokta. Seni seviyorum. Nokta. Senin için çok şey hissediyorum, ama bir ama?

"Ne?" , pantolonumun fermuarını , sütyenimi bağladım ve gömleğimi giydim.

"Bu cümlemin sonunda bir ama olmamalıydı." Ceketimi ararken oflayıp pufladım. Buralarda bir yerdeydi. . .

"Sana bir şey söylemem gerek Ember. Oturur musun lan?" diye sordu, sesi soğuktu ve çadırın karşı tarafına bağdaş kurup oturmadan önce ona baktım.

"Çok olgunca," diye cevap verdi, ben de yapılacak tek mantıklı şeyi düşündüm ve dilimi ona doğru uzattım.

"Kız arkadaşım olabilmen için, şey, Den için yapmamız gereken bir şey var."

Güldüm ve ellerimi havaya kaldırdım. "Tabii ki var. Her zaman Den'le ilgilidir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Devam et."

"Tabiri caizse bir ritüel var ..." Den'de tam olarak neye ihtiyaç duyulduğunu açıklamaya devam etti. Cumartesi günleri partiler başlamadan önce, resmi olarak piyasadan çekildiğini ilan eden herkesin bunu yapması gerektiğini, Den üyelerine çıkmadan önce kızın tadına bakmak için son bir şans verdiklerini söyledi.

Ona baktım, hareket etmiyordum. Durdu, benim de bir şeyler söylememi bekledi. Çadırı ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı, dışarıdaki kuş cıvıltıları dışında hiçbir şey yoktu.

Sonra çılgınca güldüm. Bu bir şaka olmalıydı. Bu tür ritüeller gerçek dünyada yoktu, hem de üniversitede.

"Benimle taşak geçiyorsun," dedim kahkaha hıçkırıkları arasında.

"Ember, ben ciddiym." Yaklaştı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Bu yüzden mi Cumartesi günü orada olmamı istemiyorsun? Başka erkeklerin kız arkadaşlarını becerdiğin için mi buna tanık olmamı istemiyorsun?"

"Hayır. ederim. beri hiç-"

"Partiye katılanlar geldiğinde insanlar neden hâlâ sevişiyor?" Bir keresinde köşede sevişen insanları izlediğimi hatırlayarak sordum.

"Kalıntı, sanırım? Bilmiyorum. Bazen partiler daha çok dans havasında geçiyor, bazen de büyük bir seks partisine dönüşüyor." Omuz silkti. Bu bir şakaydı.

"Hayır. Bunu yapmayacağım."

Yaklaştı. "Hadi ama Ember. Seni arabanın yanında becermeme izin verdiğın zamanı hatırlıyor musun, Rain ve Pico da oradaydı-"

"Yani bu bir deneme sürüşü gibi bir şey miydi?"

"Hayır. Öyle bir şey değil."

İfadesine güldüm. "Beni uyurşturan, dvmelerimi yapan ve bunu yapmamda parmağı olan o pisliklerin beni izlemesine izin veren yere kesinlikle gitmeyeceğim." Ayağā kalktım ve çadırdan ıktım. "Başka kimsenin bana dokunmasına kesinlikle izin vermeyeceğim."

Arabasına doğru yürüdüm. "Kapıyı aç Ash. Beni hemen eve götür."

"Ember, molaya çıkmak üzereyiz. Bu şekilde gitmek istemiyorum..."

"Başka bir yolu olmalı Ash. Neden biz de herkes gibi sosyal medyada ilişki durumumuzu değıştirerek çıktığınızı duyuramıyoruz? Bu çok saçma."

"Seni Ale gibi insanlara karşı koruyacak Ember," diye fısıldadı.

"Sen beni korudun." Ben de onun ses tonuna uydum. Koşup ona sarılmak için yanıp tutuşuyordum ama istediği şey parkta yürümekten ibaret değildi. Kendimi adamam gereken bir şeydi.

"Seni daha güvende tutabilirim. Lütfen Ember." Yine yalvarıyordu ama içeri girmesine izin vermedim.

Soğuk hava ciğerlerimdeki oksijeni delerken, "Bu benim için çok fazla Ash," dedim. Bundan sonra ne söylemem gerektiğini biliyordum ama söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim. "Normal olmak istiyorum. Bir üniversite öğrencisi gibi yaşamak istiyorum. Hayatımın sadece korunaklı olduğunu düşündüğüm Temmuz ayına geri dönmek istiyorum. Artık gerçeği bilmek istemiyorum."

Baraj yıkıldı ve aniden yüzüm soğuk, ıslak gözyaşlarıyla ıslandı. "Sana aşık olmamam gerektiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Başını salladı, Gözünün kenarında küçük bir yaş oluştuğuna yemin edebilirdim. "Artık bunu yapamayacağımı sana söylüyorum."

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra "Tamam," diye cevap verdi. Benim için kapıyı açtı ve cipe tırmandım, yüzümü kollarımın arasına sakladım, vücudumun hıçkırıklardan ileri geri sallanmasına izin verdim.

Sürücü tarafındaki kapıya gitti ve içeri atladı.

"O eşyaları burada mı bırakacaksın?" Kurduğu çadırı işaret ettim, bu da gecenin nasıl geçtiği konusunda kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Yola çıkmadan önce "Sonra alırım," diye mırıldandı. "Ben sadece-"

"Yeterince konuştun, Ember." Elleri direksiyonu kavradı. Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük.

Sonunda durduğumuzda, arabayı binamın önündeki kaldırıma park etti.

"Rain sinirlenmeden gitmem gerek," dedi yüzüme bakmadan.
Elleri hâlâ direksiyonun üzerindeydi.

"Başka bir yolu olmalı," diye fısıldadım. Bu benim onun için savaşıma, ona ihtiyacım olduğunu gösterme yolumdu.

"Hayır," diye cevap verdi usulca, ama gözleri ileride kaldı. "Haklısın. Sana aşık olmamalıydım."

Kızarmış ve şişmiş gözlerim tekrar yaşlarla dolmadan önce duyduğum son şey buydu. Kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı ve orta konsolun üzerine eğilip yüzüne dokunmak için elimi kaldırdım ama beni havada yakaladı.

"Hayır," dedi, "git." Gözleri binama doğru kaydı ve o anda ikimizin de verebileceği bir şey kalmadığını anladım.

Bizi birlikte olmaya zorlayan ve ayıran bir dünyaya doğduk. Onun için fedakârlık yapardım, tehlikeye atılırdım ama kendime bir şey kalmadan daha ne kadar verebileceğimi bilmiyordum.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

"Kalk lan yataktan." Yağmur yorganı üzerimden çekti ve ben inledim. Çocukluğumun geçtiği yatak odasından nefret ederdim. Bana şehirde olduğumu hatırlatıyordu ve orada olmaktan nefret ediyordum.

"Hayır." Çarşafı tekrar yüzüme çektim.

"Bütün hafta boyunca surat asıp durdun. Seninle Noel berbat geçti." Rain yatağın kenarına oturdu ve ben de ayağa fırladım.

Abartıyordu. Çoğu zaman üzgün ve yorgundum ama oturup gevşemek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Çünkü babam ve Ember'la yaşadıklarım beni çok yormuştu. Tatilin çoğunu yatağымda geçirmiştım, sadece *Majesteleri* tarafından çağırıldığımda dışarı çıkıyordum.

"Hayır, babamla geçirdiğim Noel en kötüsüydü," diye düzelttim. Rain beni hiç rahatsız etmezdi ve her zaman benimle ilgilenmeye çalıştığını bilirdim. Rain her zaman benim için fedakârlık yapıyordu. Bunu biliyordum ama nasıl hissettiğime de engel olamıyordum ve gerçekten çok yorgundum.

"Geçerli."

"Bana hâlâ mesaj atmadı," diye yorum yaptım ve Rain bana sempatik bir bakış attı.

"Öyle olacak. Isles'a döndüğümüzde eminim ailesi tarafından sıkı bir şekilde izleniyordur."

"Belki . . ." Kapının önünde ayak sesleri duyuldu.

"Ne-" Yağmur ıglık attı.

"Güzel, ikiniz de buradasınız," dedi babam kapıyı açıp sandalyeye otururken.

"Neden herkes benim odamda?" diye sordum. Öğleden önce babamla iş konuşması yapmama gerek yoktu ama işte buradaydık.

"Bir hafta oldu ve ikiniz de Solis konusunda neler olup bittiğini bana anlatmaktan kaçınıyorsunuz," diye söze başladı babam. Çaresizce yatağa gömülmek ve bununla uğraşmamak istiyordum.

Rain, "Biz hallederiz Bay Ortiz," dedi ama babamın parmağıyla susturuldu.

"Ondan." Bana baktı ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

"Kahretsin, tamam. En azından yataktan kalkmama izin ver." Komodinden bir tişört alıp başıma geçirdim, sonra da gri eşofmanımı çekiştirerek sabah odununu kimseye göstermediğimden emin oldum.

Rain'le birlikte yatağın kenarına oturup arkama yaslandım ve dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Tamam, baba. Sorun nedir?" Alay ettim. "Bir güncellemeye ihtiyacım var," diye talep etti.

"Solis kızıyla her şey yolunda gidiyor. Tam ihtiyacım olan yerde." Elimden geldiğince kurnaz olmaya çalıştım çünkü dürüst olmak gerekirse babamın bir bok bilmesine gerek yoktu.

"Herkesin birlikte olduğunuzu bilmesi için onun başlatılmasını istiyorum."

"Garip olan da bu. Alfalardan hiçbir şey duymadık."

"Sanırım bunu saklamakta iyiydik." Rain bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Evet doğru," dedi kıkırdarak.

Ben de ona karşılık verdim. ". Tek cevap bu."

Ellerini havaya kaldırdı. Rain, "Tamam patron," dedi ve ben derin bir iç çektim.

Gerçek bundan daha derindi. Bunu saklamakta çok kötüydüm ama bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlayamayacak kadar yorgundum ve bir plan yapmak için kendime ait bir alana ihtiyacım vardı. Rain kardeşim olsa da, bazı sırların söylenmeden kalması daha iyiydi.

"Onu inisiye ettiğinizde yola gelecekler. O damgalanmış durumda, bu yüzden inisiyasyonun daha erken olması gerekirdi."

"Peki bahar için planın ne o zaman?" Ben talep ettim.

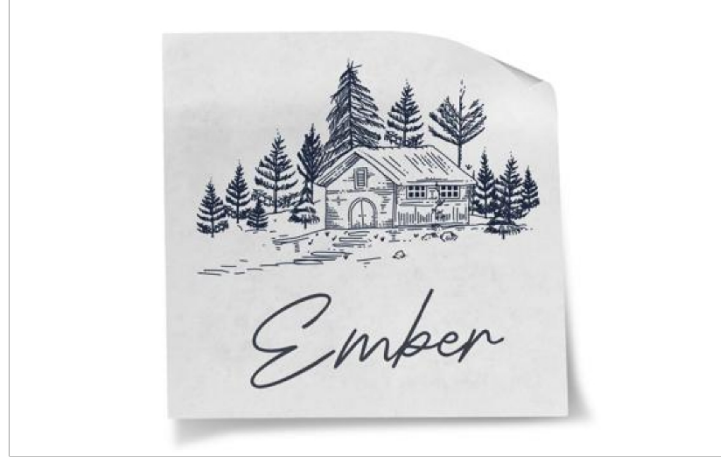
"Onu yem olarak kullanıyoruz evlat. Küçükken seni daha çok balığa götürmeliydim ki bu kavramı anlayabilesin."

"Anladım." Boğazını yumruklamak istedim. "Koşuya çıkmam lazım."

Bu lanet evdeki herkesi aşmıştım ve dışarıda kış olması umurumda bile değildi. Her nasılsa ikisi de biraz yalnız kalmam gerektiği konusunda hemfikir oldular ve üzerimi değiştirebilmem için odadan çıktılar.

Koşu şortumu giymeden önce telefonumu çıkardım. "Siktir et."

Seni gerçekten çok
sevdim

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tatilden sonra kampüse dönmek olaysız olmuştu. Kış tatili hiçbir dram ya da korku olmadan, umduğum kadar sorunsuz geçmişti. Aynı saçma Noel kazağını giymiş olan köpeğim etrafta koşturuyor, babam da eskisi gibi aynı aptal Noel Baba kıyafetini giyiyordu. Walsh'un varlığı bile tolere edilebilirdi ve tatil aslında hayal ettiğim mükemmel üniversiteye dönüş senaryosuydu. Yine de tüm bunların ortasında bir yokluk hissi vardı.

Sıradan ve monoton doğasından nefret ettim. Tüm deneyim sahte, beklentilerimle uyuşmayan bir cephe gibi görünüyordu. Sanki resimde hayati bir şey eksikti, elle tutulamayan bir şey. Babam ve Walsh'un yasadışı bir işle uğraştıklarını her zaman güvenlik görevlisi bulundurmamızdan, üzerlerinde sık sık silah bulundurmalarından biliyordum ama aile işinin beni bu noktaya getireceğini hiç düşünmemiştim.

Kalbimin bir parçası göğsümden kayıptı. Bu dünyada yürüyordu çünkü bir şekilde gitmesine izin vermiştim. Günün sonunda üzgündüm. I

O parçayı elinde tutan tek kişinin gitmesine izin verdiği için çok üzgündü.

Neredeyse beni de paramparça ediyordu. Kış tatili sırasında ondan bir mesaj geldi ve kendimi bir yanıt yazmanın eşiğinde buldum. Parmaklarım tuşların üzerinde tereddüt etti, tanıdık konuşma dansına dalmaya hazırdım ama kararlı bir farkındalık beni durdurdu. Bu benim kararımdı, sakın bir varoluşa doğru bilinçli bir hareket. Sıradanlığı, olaysız rutini arzuluyordum. Yine de, özlemime rağmen, bir şeylerin yanlış olduğunu, parçaların artık sorunsuz bir şekilde birbirine uymadığını hissettim ve nedenini anlamaya çalıştım.

Walsh tatil boyunca beni birkaç kez rahatsız etmiş, Ash'e yaklaşıp yaklaşmadığımı sormuştu ama ben onu kovmuştum çünkü ne onu konuşmanın bir parçası olarak görmek istiyordum ne de taktığım peçenin ardındaki gerçeği ona söylemem gerekiyordu. Tüm tatil boyunca böyleydi ve şimdi Isles'a geri döndüğümde Ash'i, bizim için anılar barındıran yerleri ve ileride gizlenen tehlikeyi görmekten kaçınmak çok daha zor görünüyordu.

"Dünya'dan Ember'a." Maddy parmaklarını yüzümün önünde şıklattı ve ben birkaç kez göz kırptım.

"Ah, özür dilerim. Hayal kuruyordum."

"Açıkça." Ofladı pufladı. "Bu hafta dersler başlamadan önce bizim için pizza sipariş edeceğimi söylüyordum. misin? Beatrice'i de davet ettim."

"Bu harika olur. Sana ne kadar borçlu olduğumu söyle." Başını salladı.

"Garip bir şekilde uzun bir süre ağaçlara bakıyordun," dedi Maddy yanıma gelip otururken.

"Tuhaf bir mola oldu," diye itiraf ettim.

"Ash'ten haber aldın mı?"

"Evet, beni özlediğini söyleyen bir mesaj attı."

"Vay be. Cevap verdin mi?" Başımı salladım. "Aranızdaki her şey gerçekten bitti mi?"

Bir an için bu soruyu düşünmek zorunda kaldım. Bitmesini istiyor muydum? Sanırım mantıklı, rasyonel Ember evet, bitti derdi. Buraya geldiğinde birdenbire çiçek açan Ember ise kesinlikle hayır derdi.

"Sanırım öyle, ama bilmiyorum."

Maddy omzuma dostça bir şaplak attı, sonra kapıdan bir ses geldi ve kapıyı açmak için atladı.

"Sizi özledim çocuklar." Beatrice kapıdan ciyak ciyak bağırdı. Onu selamlamak için ayağa kalktım ve şoför iki ekstra büyük, ekstra peynirli pizzayla geldi.

Hepimiz küçük oturma odasının etrafında toplandık, tabaklarımızda birkaç dilim vardı ve bu dönem hangi dersleri aldığımız hakkında sohbet ettik. Ben hala Dr. Connolly'nin sınıfındaydım çünkü bir yıl süren bir dersti ama bu dönem daha az yüküm vardı çünkü zaten gereksinimlerimin çoğunu halletmiştim.

Maddy, "Ember, bizi bir noktada bir Alfa partisine götürmelisin," diye araya girdi.

"Ama seni bırakmayacağımıza söz veriyoruz. . ." Beatrice ekledi.

Walsh'un bizi içeri almakta hiçbir sorun yaşamayacağından emin bir şekilde, "Kulağa harika geliyor," diye teklif ettim. Ancak Beatrice'in sözlerinin ardındaki gerçeğin tam olarak ne olduğu konusunda içimde bir şüphe vardı. Arkadaşlarımla birlikte olmaktan hoşlansam da, etkileşimlerimizin genellikle parti etrafında döndüğü hissinden kurtulamıyordum. Bazen, pizza gecelerimiz gibi daha sade anları özlüyordum.

Sosyal medyada rastladığım bir paylaşımı hatırlayarak "Bekârlığa Veda gecesi de düşünmeliyiz" dedim. Maddy bunu sorduğunda, "Biliyorsun, her hafta diziyi izlemek için toplanıyoruz ve herkes bir

Bölümün temasına göre özel bir içki." Karşılıklı bakışmaları, akıllarında ne olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Kesinlikle," diye onayladı Beatrice, yumuşak bir şekilde büyükannesinin Noel yemeğinden bahsetmeye geçti. Arkama yaslandım ve iki arkadaşım arasındaki sohbetin kolay akışını gözlemledim. Onların arasına alınmış olmak çok takdir ettiğim bir rahatlıktı. Ash'in aramızdan ayrılmasıyla yalnız kalacağımı tahmin ediyordum. Bu yüzden, bu bağlantıları sürdürmek için onları daha fazla partiye davet etmek gerekiyorsa, bunu yapmaya çok istekliydim.

"Ash'le ayrılmamızın nedeni bana bu ritüelden bahsetmesiydi ve ben buna hazır olup olmadığımdan emin değilim," diye itiraf ettim, gözleri sanki solucan çıkarmışım gibi bana sabitlenmişti. Ayrıntılara girdim, Den'deki parti öncesi olaylara değindim ve aramızdaki aile durumunu bilerek dışarıda bıraktım. Neden onlara itiraf etme dürtüsü hissettiğimden emin değilim ama kelimeler içimi kemiriyordu ve bunu paylaşacak birine ihtiyacım vardı. Ne de olsa bu yüzden ayrılmıştık. Maddy beni tatilden önceki gece bulduğunda, ona tüm hikâyeyi anlatmamıştım - sadece Ash'le ilişkimizi bitirdiğimizi söylemiştim - bu yüzden başlangıcı anlattığımı duymak onu şaşırtmıştı.

"Bunu gerçekten düşünüyor musun?" Beatrice hâlâ şok halindeyken sordu.

"Eğer onu geri istiyorsam, sanırım bunu yapmak zorundayım," diye itiraf ettim. "Bu senin için sorun değil mi?" Maddy dürtükledi.

"Yani, insanların önünde samimi olmak gibi mi?" Başını salladı. "Sanırım bu kesinlikle karşı olduğum bir şey değil. Sadece emin değilim."

"Peki asıl mesele ne?" Şimdi biraz sert konuşmaya başlamıştı.

"Sorun şu ki herkes bana dokunabilir. İzlenmek umurumda değil ama dokunulmak beni rahatsız ediyor."

"Ama Ash'i istiyor musun? Eğer bu ritüel olmasaydı, hala birlikte olur muydunuz?"

"Evet," diye cevapladım tereddüt etmeden. Bu kesindi.

"O zaman bence bu sizden istediği bir fedakârlıksa, bunu düşünmelisiniz. Bize anlattıklarına bakılırsa senin için önemli fedakârlıklarda bulundu," dedi, onun eylemleri hakkındaki bilgisi ancak yüzeyseldi. Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Yapabilirim ..." Belki bunu ona sunabilirdim. Her şey oldukça önemsiz ve aptalca geliyordu ve doğruyu yanlıştan ayırmakta zorlanıyordum.

"İlişkiler vermek ve almakla ilgilidir. Eğer bu konuda rahatsanız, o zaman belki de karşılığında size bir şeyler vereceğini bilerek sizden kabul edeceği bir şeydir," diye önerdi Beatrice. "Bazen eşit bir paylaşım olmaz, bazen altmışa kırk gibi olur. Şu anda senden biraz daha fazlasına ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Ve sen de o sorduğunda çekip gittin," diye araya girdi Maddy.

Dürüst bir yerden konuşuyorlardı. Bakış açıları göz açıcıydı. Daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim. Belki de burada benim anlık rahatsızlığımdan daha fazla düşünülmesi gereken şeyler vardı.

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum, ikiniz de," dedim, tavsiyelerini düşünerek. "Bunu düşüneceğim."

Maddy'nin tavrı, açık sözlülüğünün canını yakmış olabileceğini fark etmesiyle yumuşadı. "Çok sert konuştuksam özür dilerim," dedi, "ama Ash'in senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

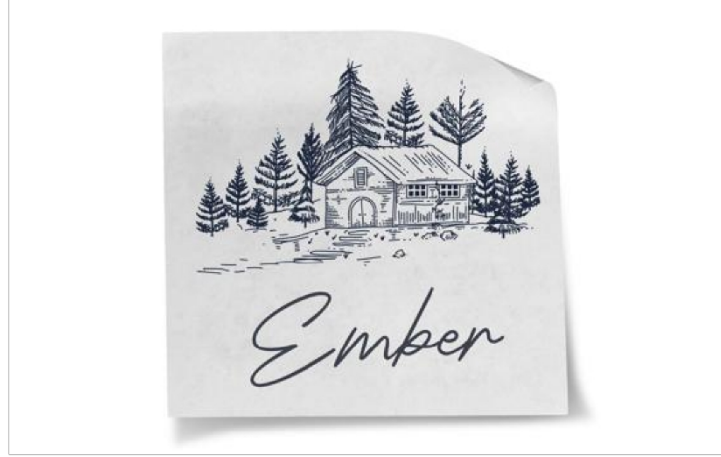
"Hayır, siz haklısınız," diye cevap verdim. "Sözlerinizi dikkate alacağım. Bana ne düşündüğünüzü söyleyecek kadar değer verdiğiniz için teşekkür ederim."

Konuşmaya devam ettik, sohbetimiz daha hafif konulara kaydı, ama aklım önüme koydukları ikilemele meşgul olmaya devam etti.

Beatrice gittiğinde ve Maddy yattığında, karışık duygular içindeydim. Beatrice ve Maddy'nin içgörüleri bana düşünecek çok şey vermişti. Odamda, yatağımda uzanmı  tavana bakarken, bir dizi hata yaptığım hissinden kurtulamıyordum. Ash ile geçirdiğim zamanı, aramızdaki bağı ve paylaştığımız tutkuyu düşündüm. Ama  imdi, bu bağ kopmuş, sürekli yanlış anlamalarla karma ıkla mı  görünüyordu.

Uyku beni ele geçirdikçe, Beatrice'in sözlerine dönüp durdum. *"İlişkiler her zaman dengeli değildi, bazen bir kişi daha fazlasını vermek zorundaydı."* Bunu Ash'e verebilir miydim? Bu soru kemiriyor, sonuçları üzerinde düşünürken kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Gecenin sessizliğinde d   ncelerim dönüp dola ıp aynı acı gerçeğe geldi: Bir zamanlar çok umut verici olan bir şeyi mahvetmi tim. Ash'in yüzü aklımdan çıkmıyordu ve içimde ağır bir pişmanlık sızısı hissetmekten kendimi alamıyordum. Her şey nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti?

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Bütün haftayı Ash'ten tek bir kelime bile duymadan ders çalışarak ve işe giderek geçirdim. Ritüel konusunda ne yapacağıma dair içsel savaşım ona mesaj atmamı engelledi. Ayrıca okul da canıma okuyordu. Günler birbiri içinde eriyip gidiyordu, sonra aniden Cuma günü geldi ve Ash'i sınıfta göreceğimi biliyordum.

Dersten neredeyse bir saat önce Dr. Connolly bana ders verdi. Bugün benimle bir roman yayınlamanın daha çok pazarlama yönü üzerinde duracaktı. Yine giyinmişim ama Isles'ta hava soğuk olduğu için kahverengi bir kazak, kot pantolon ve kahverengi deri binici çizmelerimi tercih ettim. Ash'i ilk kez göreceğim için ona iyi görünmek istiyordum. Ne kaçırdığını görmesini ve belki de biraz daha fazla yalvarmasını istiyordum.

Dr. Connolly'nin en son birlikte olduğumuzda beni ne kadar rahatsız ettiğini hatırladıkça, bu özel dersin yeniden başlaması konusunda geriliyordum. İçimden bir ses Ash'i kontrol etmemi söyledi.

Sınıfa doğru yürürken, kısmen sınıfta yapacağı utanç verici bir yorumdan kaçınmak için, ama çoğunlukla onu özlediğim ve onu tekrar göreceğime gerçekten çok sevindiğim için ona mesaj atmaya karar verdim.

Bu çok aptalca. En azından arkadaş olalım. Şimdi derse gidiyorum
Görüşürüz

Bu mesajı göndermenin sonuçları, eninde sonunda olanlar hakkında konuşmamız gerektiği anlamına , ancak hafta hızla geçerken, tamamlamamız gereken inisiyasyonda nerede durduğumu biliyordum. Tanıdık İngilizce binasına girmeden önce telefonumu sırt çantama yerleştirdim.

Dr. Connolly'nin özel ders seansları her geçen gün daha da tuhaflaşıyordu ama ilk kez bu kadar erken gelmemi istemişti. Normalde ders başlamadan sadece otuz dakika önce buluşurduk. Ondan bu tavsiyeyi almayı gerçekten istiyordum. Bu, beni ortaya çıkardığım bu yaşam tarzından, Isles'tan uzaklaştıracak yol olabilirdi.

Bir gün hayalim kırsalda yaşamak, yazmak ve günleri sevdiğim insanla yavaş ve tembel bir şekilde geçirmek olurdu.

Ash.

Başımı salladım ve hayali zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. iyi bile değildi, bu yüzden geleceğim -geleceğimiz- hakkında böyle çılgınca bir rüya görmek saçma geliyordu.

Sınıfa girdiğimde tepedeki ışıklar kapalıydı ve sadece masasının yanındaki küçük bir lamba yanıyordu.

"Merhaba? Burada kimse var mı?" E-postadaki saati yanlış okumuş olabileceğimi düşünerek seslendim.

"Aşağıdayım, Ember," diye ve ilk adımın dudaklarından dökülüşünü duyunca irkildim. Çok gayri resmi hissettiriyordu.

Merdivenlerden aşağıya, karanlığın içinden geçerek masasının olduğu yere doğru tereddütle yürüdüm. masaya oturmadan önce "Lütfen oturun," diye teşvik etti. O kadar

Nefesinin kokusunu alabilecek kadar yakındım.

"Peki, nereden başlamalıyız? Öz ve geleneksel yayıncılık arasındaki farkları tartışarak başlayalım mı?" Sırt çantama uzanıp bana e-posta ile gönderdiği ve benim de notlar aldığım makaleyi çıkararak sordum.

Kıkırdadı. "Hayır, Ember. Bugün yayıncılığın farklı alanlarını tartışmayacağız. Birlikte geçireceğimiz bu zamanı seni tanımak için kullanmak istiyorum."

Sonra eğildi ve yüzümden bir tutam saç çekerek kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Tanrım, sana hiç kimse ne kadar nefes kesici olduğunu söyledi mi?"

. "Özür dilerim, ne dedin?" Ne dediğini anladığımdan emin olmak için başımı yana eğerek sordum.

"Utanma. Ne kadar büyüleyici olduğunuzu biliyor olmalısınız."

"*Profesör*" -belki de bir tür psikotik kriz geçiriyordu, çünkü bunu bana gerçekten söylemesinin hiçbir yolu yoktu- "Bence bana e-posta ile gönderdiğiniz makaleye odaklanmalıyız."

"Sana ne e-posta gönderdiğimi biliyorum. Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, her dönem özel ders vermem için bir öğrenci seçtiğimde, ilerlemek için ne gerekiyorsa yapıyorlar." Oturduğu yerden eğilirken gözlerini benimkilere .

"Tamam mı?" Neye işaret etmeye çalıştığını anlamadan sordum. "Bir şey yapmak istiyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel. Ayağa kalk." Saati kontrol ederek etrafıma bakındım. Dersin başlamasına daha yarım saat vardı. Teorik olarak, erkencilerden bazıları on dakika erken gelecekti, bu da bunu atlatmak için yirmi dakikam olduğu anlamına geliyordu. Sadece oyalanmam gerekiyordu.

"Ayağa kalk," diye bağırdı, bu kez çok daha yüksek sesle ve sesi duvarlarda yankılandı. Mecburen ayağa kalktım, böylece onun önünde duruyordum.

"Geçen gün bağımsız yazarların geleneksel sektördeki yükselişiyle ilgili bir makale okudum.

."

"Kapa çeneni, Ember." Ağzımı kapattım. Bunun imkân yoktu. Elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyordu ama ben kaskatı kesilmiştim.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadım, elleri omzuma indi ve beni yere diz çökecek şekilde itti.

"Dr. Connolly, benden bir yapmamı istediğinizde bunu kastettiğinizi düşünmemiştim. Ekstra ödevleri kastettiğinizi düşünmüştüm. Sanmıyorum.

."

"Küçük erkek arkadaşın seni kurtarmak için burada değil, mi Ember?" Kavrayışı ensemde sıkılaşıırken başımı salladım.

"Bütün sömestr boyunca dudaklarını büzerek bana nasıl baktığını görüyorum. Dilinin alt dudağının etrafında yuvarlanışını izledim ve tek yapabildiğim, sikimi emerken ne kadar tatlı görüneceğini düşünmekti." Boştaki eliyle pantolonunun fermuarını açtı ve gözlerimde yaşlar oluştu.

Kendi kendime söyleyebildiğim tek şey *lütfe ağlama* oldu. Ale'den sağ çıkabilirsem, bundan kurtulmanın da bir yolunu bulabilirdim. Gözlerimi çıkışlara doğru çevirip herhangi bir acil durum molası aradım. Dr. Connolly'nin pantolonunu karıştırırken çıkardığı sinir bozucu seslerden başka hiçbir şey yoktu.

Onunla kelimelerle savaşıacaktım, gücünün beni çabucak alt edeceğini biliyordum.

"Bunu yapmak istemiyorsun," dedim titreyen sesimi bastırmaya çalışarak. Bir zamanlar olduğum küçük Ember değildim. Güçlüydüm ve kısa sürede çok şey atlatmışım.

"Oh, ama işte burada yanılıyorsunuz, bunu yapmak istiyorum."

"Bu sınıfta kameralar olduğunu biliyorsunuz. Herkes bakabilir ve burada neler olduğunu görebilir, Dr. Connolly." Gerçek kameralar olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama okul arazisinde olduğumuz için olduğunu varsaymışım.

"Kimseye söylemeye cesaret edemezsin. Sen çok masumsun."

"Şimdi öyle miyim?" diye sordum.

"Evet. Gelecekteki kariyerini asla riske atmazsın." Altı ay önceki Ember Solis'le konuşuyor olsaydı haklı olurdu. Bugün, bir mafya babasının kızı olarak nasıl bir kariyerim olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bugün tüm hayatım, kendimi savunmayı da içeren yeni bir anlatıyla yazılıyordu.

"İşte burada yanılıyorsunuz, Dr. Connolly. Benim saygınlığım, kariyerimin beni içine sokacağı kutudan çok daha ." Boştaki elimi sikine götürdüm ve onu kavradım. Sanki içimdeki savaşı kazandığını düşünmüş gibi gülüyordu.

Ne kadar da yanılıyordu. Sonra tüm gücümle şaftını sıktım.

"Siktir, Ember." Sıkmaya devam ettim ama başımı sikinin ucuna yaklaştırdı.

"Şimdi, tatlı Ember. Hepiniz olduğunuzda ne yaptığınızı gösterin bana-"

Başını ısırdım, dişlerimi ona geçirdim. Çığlık attı ve beni bıraktı, sonra yere yığıldım.

"Profesör Connolly." Sınıftan gür bir ses yükseldi ve arkamı döndüm.

"Ash . . ." Endişelenmek için çok aptalca görünen bu tavsiyeyi gerçekten tutmak istiyordum ama o benim buradan çıkış biletimdi. İşte yine başladık ama bu sefer farklıydı. Geçen sefer hissettiğim kadar çaresiz değildim. Daha güçlüydim.

"Geri çekil. Şimdi," diye emretti ve aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Dr. Connolly'den uzaklaştım ve Ash beni koruyucu bir sarımayla sardı, beni bundan uzak tuttu.

Arkamdan gelen birkaç ayak sesi daha duydum, sonra Rain ve Pico merdivenlerden aşağı uçarak indiler.

"Geçen yıl tekrar denemeye karar verirsen ne olacağını sana söylemiştim. Bu sefer gerçekten sıçtın çünkü *benim* olana zarar vermeye çalıştın."

"Geçen yıl ne oldu?" Beni hâlâ göğsüne bastıran Ash'e , "Geçen yıl ne oldu?" dedim. Bakışlarımı etrafımda gezdirirken Ash'in Dr. Connolly'ye doğru bir silah tuttuğunu fark ettim.

"Bu herif bir kıza tecavüz etmeye çalıştı. Bir gün ödevimi erken teslim etmeye çalışırken dersten önce yakaladık onu."

"Bu yüzden mi tekrar kayıt yaptırdın?" Parçaları birleştirerek ona sordum. "Evet, burada olacağını öğrendiğimde kayıt yaptırmam gerektiğini biliyordum. Connolly'nin en sevdiği öğrencilere özel dersler verdiğini biliyordum. Bu yıl onun listesinde olduğunuzu duydum."

"Aletini pantolonunun içinde kontrol edebileceğini düşündük. Çok iyi gidiyordun, koca bir sömestr boyunca dayandın ama sapkın benliğin ortaya çıkmak zorunda kaldı." Rain ona doğru bir silah doğrulttu. Dr. Connolly'nin nutku tutulmuştu, çenesi aralıktı.

"Kendi rızamızla oldu. Söyle onlara, Ember?" Gözlerimi ona diktim ve Ash'ten uzaklaştım.

"Bunu neden yapayım ki?" Ash'in araya girmesini engellemek için elimi kaldırdım.

"Çünkü ilerlemek için mümkün olan her şeyi yapmak istiyorsun, değil mi?" O sinsî piç, daha birkaç dakika önce onun saçmalıklarıyla uğraşmaktansa haysiyetimi korumayı tercih edeceğimi söylememe rağmen hâlâ bunu bana karşı kullanmaya çalışıyordu.

"Ember, yazarlar için vücudun hangi kısmı önemli?" Yağmur elinde bir bıçakla araya girdi.

"Eller." Kül, Yağmur'a yaklaştı.

Çılgılık atan Dr. Connolly'yi yakaladılar. Ash onun ellerini tuttu.

"Arkanı dön," dedi Pico omuzlarımdan tutarak.

Ash'in zümrüt gözlerine bakarak, "Hayır," dedim. "Yap zaman."

Rain'in bıçağı havayı yararak Dr. Connolly'nin serçe parmağına saplandı ve ardından Dr. Connolly bir dizi küfür savurdu.

"Sizi lanet olası pislikler. Hepinizi dekana şikayet edeceğim."

Rain, Ash onu durdurmadan önce bıçağını bir sonrakinin üzerine getirdi.

"Hayır, söylemeyeceksin. İstifa edeceksin, izne ayrılacaksın ya da her ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın ama daha kötüsünü istemediğin sürece kimseye söylemeyeceksin," dedi Ash.

"Biz sizin yaşıyan, yürüyen kabusunuz olacağız."

"Peki." Dr. Connolly yenilmiş görünüyordu ve bir an için onun adına üzüldüm, ama sadece kısa bir an için.

Pico, Dr. Connolly'ye biraz bant ve bandaj attı masasının üzerindeki kanı temizlemeye başladı.

"Dekana gidip ailemle ilgili acil bir durum olduğunu açıklamam gerekiyor. Gitmeliyim." Bir havlu ve evrak çantasını aldı, sonra başını öne eğerek çıkışa doğru yürüdü.

Dr. Connolly sınıfın üstündeki kapıya yaklaşırken Ash, "Bekle," diye bağırdı. "Ember'a söylemen gereken bir şey var."

"Ah, doğru-" Dr. Connolly öksürdü. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ben sadece ... lanet olsun .

. . Çok özür dilerim."

"Birine görünmelisin. Yardım almalısın" diyebilirdim. Zihinsel olarak donup kalmıştım. Fiziksel olarak ayağa kalkıp bundan biliyordum ama iyi olmak farklı bir hikâyeydi. Ürkütücü biri olduğunu biliyordum ama bundan ibaret olduğunu düşünecek kadar saf olduğumu sanıyordum. Sadece garip şeyler söyleyeceğini, beni aşağılık bir şey yapmaya zorlamayacağını düşünmüştüm.

Onu.

Ash'e , "Sadece eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım.

Ash yanıma gelirken Pico ve Rain ortalığı temizlemek için acele ettiler.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum.

"Metin." Doğru ya. Dersten önce ona mesaj attığımı unutmuşum. Aslında, patlamamızdan bu yana onu ilk kez gördüğümü de unutmuşum.

"Gel, gidelim." Başımı ve hâlâ sarsılmış bir halde sırt çantamı aldım. Ash, Rain ve Pico'ya veda etti, ben de sınıftan çıkmadan önce onlara teşekkürlerimi sundum.

Yağmur yağmaya başladığında otoparka doğru yürüyorduk. "Sence sınıfta ne olacak?" diye sordum.

"Yeni bir öğretmen bulacaklar."

"Sanırım bu, senin paçayı kurtardığın anlamına geliyor ve bu kapatabilirsin," dedim.

"Evet . . . Sanırım öyle." Ash bana yarım bir gülümseme sundu. "Aç mısın?"

Durakladım, yağmur ceketimi ıslatıyordu.

"Ash Yapmalı mıyız bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Lütfen." Elleri yanaklarımı kavradı ve beni kendisine yaklaştırdı. "Connolly'ye ne yaptığını gördüm. Seninle gurur duyuyorum, mi sol."

O tanıdık lakap dudaklarından döküldüğü anda işim bitmişti. Kader gibiydi, neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Tek arzuladığım, ilginç bir tanışma macerasında sevimli bir adama rastladığım o pitoresk hayattı. Ancak bunların hiçbirisi benim gerçekliğim değildi. Bunun yerine, kendimi kampüste uzak durmam için açıkça uyarıldığım tek kişiye doğru çekilirken buldum. Hayatım mantıksız senaryolardan oluşan bir kasırga gibi görünüyordu ve bu kaosun içinde bir yerlerde aşk gizlice içeri sızmıştı. Aşkla ilgili komik olan da budur. Bazen en iyi aşk en beklenmedik yollardan gelir. Bugün sınıfa gitmeden önce Ash'e ne söyleyeceğimi biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bugünden sonra, birlikte olabilmemiz için ona her şeyimi vermem gerektiği bir kez daha ortaya çıkmıştı. Çocukça ve bencilce davranmıştım.

Yağmur üzerimize yağıyor, bizi iliklerimize kadar ıslatıyordu. Ash'in parmakları ıslak saç tellerini yüzümden uzaklaştırdı, dokunuşu şefkatli ama acildi. Çenemi yukarı kaldırdı, bakışlarımda cevaplar arıyordu.

Rahatlama ve endişe karışımı bir nefes vererek parmak uçlarımda yükseldim ve yüzlerimiz arasındaki boşluğu kapattım. "Yapacağım. Yarın. Partide," diye ilan ettim, dudaklarımız tehlikeli bir şekilde yakındı. Daha önce olanlardan sonra, bunun cinselliğimin kontrolünü geri almam için bir fırsat olduğunu, bunu kendi seçimim haline getirdiğimi ve Ash için yapmak istediğim bir şey olduğunu hissettim ... Ash ile.

"zorunda değilsin," diye fısıldadı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

"Ama resmi olmamızın tek yolu bu mu?" Başını neredeyse belli belirsiz salladı. "Senin için bu adımı atıyorsam, karşılığında bir şeye ihtiyacım var."

"Her şeyi yaparım," diye söz verdi.

"Artık yalan yok." Benden hafifçe uzaklaştı, çenesi titriyordu ve söylediklerimi düzelttim çünkü aramızda her zaman bir miktar sır olacağını biliyordum.

Biz.

"Beni ilgilendiren şeyler hakkında yalan söylemek yok."

"Tamam." Birkaç dakikalık sessizlikten sonra konuştu. "Yine de yemeğe gidebilir miyiz?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sadece o sürüngenin bana yapmaya çalıştığı şeyi silersen." Bektan bir durumu hafifletmeye çalışarak göz kırptım. Tereddüt etmeden dudakları dudaklarıma çarptı ve şiddetli bir özlemi yeniden alevlendirdi. Onu, dokunuşunu, tadını özlemiştim; onun her yönü benim önemli bir parçamış gibi geliyordu.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceğine söz ver, Ember." Sesi neredeyse çaresiz bir ton taşıyordu, sanki bunun gerçekleşeceği düşüncesine katlanamıyormuş gibiydi.

"Söz veriyorum," diye cevap verdim, sözlerimdeki samimiyet aramızdaki havada yankılanıyordu. Ash'siz bir hayat akıl almaz bir şeydi ve bu boşluğu deneyimlemeye hiç niyetim yoktu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Çıldırmaq üzereydi. Bütün sabah bana mesaj atmış, ne giymesi gerektiğini, ne kadar içmesi gerektiğini sormuş ve tekrar uyuşturulmasına izin vermemem için yalvarmıştı.

Ondan istediğim şey küçük bir şey değildi. Başka bir partiye gelmekten çok korkuyordu. Bunu yaptığım için bir pisliktim ama babamı yatıştırmak ve Ale gibi durumların tekrar yaşanmasını önlemek için aklıma gelen tek çözüm buydu.

"Babanı dinlemeyebilirdin," dedi Rain odama girerken.

"Ve ne? Onu daha fazla kızdırmak mı?"

"Bunu yapmayabilirdin. Burada sahip olduğumuz bu tuhaf geleneği bozabilirdin." Rain gözlerini ovuşturdu. Bunlar hakkında ne hissettiğini biliyordum. Onu rahatsız ederlerdi ve asla katılmazdı.

"Endişelendiğim asıl şey kabul töreni değil. Sadece son seferden sonra partiye gelmesi konusunda endişeliyim. Çok korkuyor."

"Evet, ama bunu yapanın biz olduğumuzu bilmiyor, değil mi?"

"Hayır. Dernekten birinin yaptığını düşünüyor. Tekrar olacağından endişeleniyor."

Yağmur içini çekti ve derin bir nefes aldı.

"Biraz boyundan büyük işlere kalkıştığını mı düşünüyorsun? Babanın nefesi ensendeyken, okuldayken, Den'deyken ve bir de bu şenlik ateşi için hazırlanırken çok şey idare ediyorsun?" Bunu yüksek sesle söylediğinde ...

"Her şey kontrolüm altında." Rain bana sıkı bir gülümseme sundu ve sonra gitmeye karar verdi. "Sonra görüşürüz."

Evin arka girişinde volta atıyordum, ayaklarımın altındaki yaprakların çıtırtısı endişemi yankılıyordu. Tepemizde tek başına bir ışık ve kamera uğursuzca tünemişti, ancak doğrudan görüş alanlarından kaçınmak için yerimizi değiştirdim.

Sert bir esinti havayı hışırdatıyor, bu buluşmanın hikmetini sorgulamama neden olan bir serinlik yayıyordu. Evin koyu renkli, yıpranmış panellerine yaslandım ve gece gökyüzüne baktım. Berrak gece, Ember'ın hayatıma getirdiği ışığı yansıtan bir dizi yıldızı ortaya çıkardı.

"Selam," dedi köşeyi dönerken. Her kıvrımı saran dar bir elbise giymiş, üstüne de bir jean ceket giymişti. Saçları arkaya doğru dalgalı bir örgüyle toplanmıştı.

"Yürüdün mü?"

"Evet."

"Seni alabilirdim," dedim ve başını salladı. "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Hadi şu bitirelim. Bir shot tekilaya ihtiyacım var." Güldüm ve elini tutarak onu odama götürdüm, orada ona iki shot doldurdum.

"Bundan sonra ne olacak?" diye fısıldadı.

"Bundan sonra, ne bileyim, bunu resmileştirebilir miyiz?" Omuzlarımı silkerek teklif ettim.

"Bunu resmileştirmek istiyor musun?" Gözlerini bana doğru çevirdi.

"Ember" -sesim kısık bir fısıltı gibiydi- "İlk tanıştığımızda bana aşık olmaman gerektiğini söylediğimi biliyorum ama ..." Onunla birlikte olamayacağımı düşündükçe bile tıkanıyordum.

Bir şekilde ailelerimiz bizi ayırmaya çalışacaktı.

"Biliyorum Ash. Tüm bunları birlikte çözeceğiz." Ona onu sevdiğimi söyleyecektim ama şu anda bile duygularım hakkında konuşmanın benim için ne kadar zor olduğunu bildiğimden, bunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Aramızdaki boşluğu kapattı ve parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Odanın etrafına bakındı. "Bu gece bunu bizim için yapıyorum."

Rain gelip kapıyı çalmadan önce başımı salladım ve aşağı inme vaktinin geldiğini işaret ettim. Tekila şişesini kaptıktan sonra birkaç yudum aldım. Son birkaç yıldır bunlardan birkaçına katılmışım, ara sıra iştirak ediyordum ama şimdi liderleri olarak risklerin yüksek olduğunu biliyordum. Bu bir gösteriydi ve Ember'ın yıldız olmasına ihtiyacım vardı.

"Hazır mısın, mi sol?" Elini tuttum ve onu merdivenlerden aşağı, partiler için çoktan hazırlanmış olan ana odaya götürdüm. Mobilyalar

Odanın ortasındaki daire şeklindeki birkaç kanepenin dışında duvarlara yaslanmıştı.

Işıklar karartılmıştı ve her zaman çaldığımız müziğin tanıdık basları hoparlörlerden pompalanıyordu. Eğer biri buraya gelseydi, benim eski bir söz söylememi beklerdi ama her şeyin başlama şekli basitti. Çocuklardan birkaçına başımı sallardım, sonra o ve ben dairenin ortasına yürür ve kıyafetlerimizi çıkarırdık. Genellikle diğerlerinin de katılması ya da mastürbasyon yapıp izlemesi birkaç dakika sürerdi.

Her şey tamamlandıktan sonra herkes çiftten ayrılır ve kapılar açılıp parti başlamadan önce temizlenirdi. Odada genellikle çok fazla cinsel gerilim vardı, bu yüzden bazıları, özellikle de katılmayanlar yanlarda sevişmeye devam etti.

Diğer tek kural, sadece üyelerin ve kabul töreninden geçmiş çiftlerin izleyebilmesi ve katılabilesiydi. Kabul törenine katılan herkes katılmayı tercih etmiyordu, ancak geceye bağlı olarak birkaç kız erkek arkadaşlarıyla birlikte etrafa dağılıyordu.

Ember'ı kızlarla öpüşen birkaç erkeğin arasından geçirdim. Serbestçe akan likör vardı ve Ember, Pico'dan bir şişe kaptı ve odanın ortasına gelmeden önce içti.

"Bu iş boka sardı Ash," diye fısıldadı.

"Hemen şimdi gidebiliriz." Durdum. "Eğer herhangi bir noktada durmak istersen, bana söylemen gerekir." Başını salladı ve babamın istediği, kulübün istediği ve planın gerektirdiği tek şeyin bu olmasından nefret ettim.

"Kelimelerini kullan, Ember."

"Söz veriyorum, sana anlatacağım." Bana bakan Rain'le göz göze geldi. İkimiz de birbirimize anlayışlı bir şekilde başımızı salladık.

", aşkım." Eli benim elimde titredi.

Yerde otururken, birkaç adam bize baktı, gözleri varlığımızı yutuyordu. Kulübün lideri olarak bu önemli bir andı, ancak bunu Ember'a açıklamayacaktım. Bir kızı ayine götürmek daha önce hiç yapmadığım bir şeydi, genellikle sadece canım katılırdım. Ayrıca Ember'ın olağanüstü güzelliğinin de farkındaydım ve bir yanım birlikte yaydığımız güce herkesin tanıklık edebilmesinden memnundu.

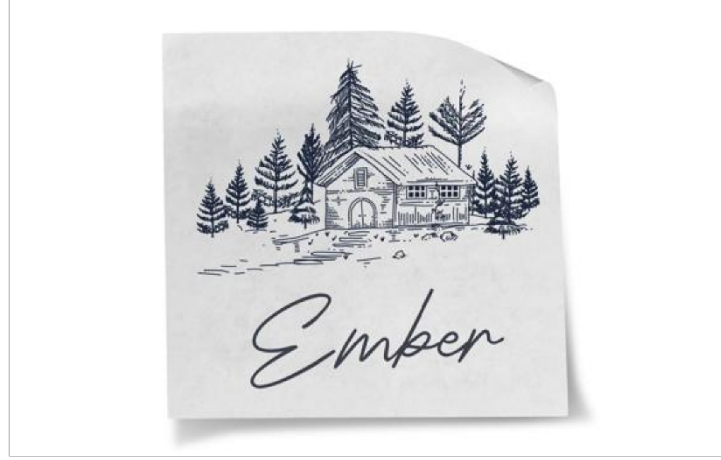
"Otur," dedim ve Pico ona şişeyi tekrar uzattı, o da sevinçle alıp bir yudum içtikten sonra yanımıza koydu.

Karşıma oturmaya başladı ama ben ona kucağıma oturmasını işaret ettim. Bacaklarını sırtımın arkasına doladı. Nerede olursak olalım, birlikte olduğumuzda dünya durmuş gibi hissediyordum.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım. Milyonlarca gerçeği taşıyan bir ağırlıktı bu. Tatil boyunca onunla ilgili her şeyi özlemiştim. Bana yaptığı fedakârlığın farkındaydım ve babamın planında hâlâ bir piyon olduğu için duyduğum suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyordum.

"Seni özledim," diye mırıldandı ve alkol ile birlikte olduğumuzda sahip olduğumuz elektriğin birleşimiyle iyi olacağını biliyordum.

Elimi çenesine götürdüm ve dudaklarını kendime çektim, sonra mırıldandım, "İyi bir gösteri yapalım." Başını salladı, sonra dudaklarım onunkileri yuttu. Sadece ikimizin arasında var olan bir dünyada birlikteydik ve eğer ileride onu koruyabilmem için bunun olması gerekiyorsa, ikimizin de fedakârlık yapması gerekecekti.

BÖLÜM OTUZ BİR

Sinirlerim yatıştığında, tüm bunların bende yarattığı bir heyecan vardı. Her şeyden korunarak büyümüş olmam ve şimdi herkesin görmesi için kendimi tam anlamıyla açıyor olmam oldukça sembolikti. Uzun zamandır tutunduğum deriyi döküyordum. Her şeyi bir arada tutan tek şey güvendi. Ash'in beni koruyacağına, bana değer vereceğine ve beni seveceğine olan güvenim.

Dudaklarımız buluştuğunda, gidici olduğumu biliyordum. İlişkilerin bir al-ver süreci olduğuna dair aptalca bir yanlış anlamadan sonra, bunu ona vermeyi çok istiyordum. Sınırlarıma ve isteklerime saygı duyacağını biliyordum ve eğer birlikte olabilmemizin tek yolu buysa, onun için fedakârlık yaptığımdan emin olmak istedim.

Etrafımızda gösteri için bekleyen onca insanı görmenin beni tahrik ettiğini itiraf etmekten nefret ediyordum. Sanki karanlığın gölgesinde boyanmış bir kadın olarak dünyaya açılıyordum ve Ash de beni buraya getiren taşıyıcıydı.

Ağzımı onunkine bastırarak dilinin beni keşfetmesine izin verdim, elleri ceketimi çıkarırken ileri geri gidip geliyordu. Dantelli bir sütyen ve tanga giymiştim.

"Ne olur ne olmaz" diye bir iç çamaşırı mağazasından satın almıştım. Küçük kumaş parçaları, öpüşmemizi derinleştirerek ona sürtünmeye başladığımda titreyen ıslaklığımı gizleyemedi.

"Seni özledim." Ash öpüşmemiz sırasında hava almak için ayağa kalktığında bu sözleri defalarca tekrarladı.

Ereksiyonu benim için yalvarıyordu ve ben de onun için çaresizdim. Bu cinsel ihtiyaç, sahip olduğum tüm güvensizlikleri yıkadı ve ellerimi boynuna daha sıkı sardım ve dilimi boğazından aşağı iterek, ağzını benimkiyle becerdim.

Hava almak için ayağa kalktığımda "Gömleğini çıkar," dedim.

Sonra odanın ortasında oturduğumuzu hatırladım ve yanımda birbirini beceren bir çifte baktım. Ash gömleğini vücudundan sıyırırken bir süre onları izledim.

Mürekkep girdapları olan altın rengi teni nefes kesiciydi, özellikle de göğsündeki mağaradan çıkan yarasa. Karın kasları kusursuzdu, teni bana karşı sıcaktı. Beni birbirlerine sürtünen çifte bakarken yakaladı.

Eğildi ve fısıldadı, "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım çünkü gerçek buydu. Erotik, hayvani bir şeydi.

Ash adamın adını fısıldadı ve o da yaptığı işe ara verdi. Ash sonra iki parmağıyla bize katılmasını işaret etti. Kız adamın üzerinden atladı. Uzun sarı saçları sallanırken bize baktı ve bana hızlıca göz kırptı.

Ash benimle göz göze gelirken o da arkamdan gelip dudaklarını boynuma bastırdı. Bir an için tereddüt ettiğini görebiliyordum, sanki bunu kabul ettiğimi onaylamamı istiyordu.

Dudaklarımın kenarlarını çok hafifçe eğdim, sadece onun devam etme izni olarak anlayacağı bir jestti bu.

Narin dudaklar boynumda bir iz oluştururken kadın örgümü kavradı ve tutundu. Omzumun üzerinden baktım, ağzı sırtımda ve omuzlarımda öpücükler bırakırken zevkle eğiliyordu. Arkasında, dört ayak üzerinde olduğu için adamı onu beceriyordu. Dişleri kürek kemiklerimde gezinirken vücudu benimkine çarpıyordu.

Ash'in bakışları yoğun ve yeni keşfedilmiş bir tutkuyla doluydu. Eğilerek onu tekrar öptüm, o da elbisemin eteğiyle oynuyordu. Hafifçe geri çekilerek, "Bu kadar nazik olma" diye fısıldadım. Dudaklarımdan dökülen bu talep beni şaşırttı.

"Nasıl istersen, aşkım," diye karşılık verdi. Etek ucunu kavradı. Arkamızdaki çift sevişirken bir inleme senfonisi yarattı.

Ash elbisemi çıkardığında yerde bize başka bir adam daha katıldı. Karşılıklı başımızı salladık ve elbiseyi başımın üzerinden kaldırmak için birlikte çalıştılar. Diğer adamların elleri Ash'inkileri taklit ederek kıvrımlarımın üzerinde gezindi ve sütyenimin narin dantellerini okşadı.

"Çok güzel," diye mırıldandı adam. Ash'in ağzından sıcak bir açlık salyası akıyordu.

"O tam bir mükemmellik abidesi. Onun için her şeyi yakıp yıkabilirim." Sonra amımı vücudundan uzak tutan küçük kumaşı kenara itti ve iki parmağını içime soktu. İnleyerek parmaklarını daha derine sokmak için geriye doğru eğildim. Sert elleri sütyenimi çözüp göğüslerimi serbest bırakana kadar adamın hâlâ arkamda olduğunu fark etmemiştim bile.

Bu ana ne kadar teslim olduğuma şaşırmıştım. El üstünde tutulmanın ve istenmenin ezici hissi, Ash'in

sarsılmaz ilgisi, sanki odadaki tek ruh bizmişiz gibi hissettirdi.

Adam göğüslerimi avuçladı ve yabancı beni okşarken sikini sırtıma bastırınca Ash erotik bir inilti çıkardı. Adam amcığma doğru uzanırken Ash bir parmağını daha sırlsıklam ısımin içine soktu, kendini yeniden konumlandırarak bir eliyle meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken diğer eliyle klitorisimi okşadı ve Ash'inki içimde derinlere daldı.

Beni memnun eden ellerin sayısı neredeyse anında patlamak istememe neden oldu. Hassas meme uçlarım yok edilirken ve amıma sanki herkesin gördüğü en güzel şeymiş gibi davranılırken sırtımı eğerken gözlerim geri yuvarlandı.

Başka bir adam bize katıldı, pantolonunun fermuarını açtı ve prekum ile ıslatılmış sert horozunu çıkardı. Ash tangamı yırttı.

"Siktir, Ember," diye homurdandı ve Ash ile ilk yabancı amımı açtılar, böylece ikinci adam sikini içime sokabildi.

Ash'in parmaklarını ikinci yabancıyla birlikte içeri soktuğunu ve eşzamanlı olarak ittiklerini fark ettiğimde "Kahretsin," diye bağırdım.

Acı ve zevk içimde parçalanırken amım gerildi ve sırlsıklam oldu. Ash parmaklarını çekti ve ben ilk yabancıнын kucağında gevşedim. Elleri göğüslerimde gezinmeye ve meme uçlarımı çekmeye devam etti.

İkinci adam içime girip beni agresif bir şekilde sikerken inledim. Benim için çaresizdi ve ben de bunu yalayıp yutan muhtaç küçük bir fahişeydim. İlgi odağı olmayı ne kadar sevdiğimi ya da bundan ne kadar zevk alacağımı fark etmemiştim ve bu fark ediş bana hızlı ve güçlü bir şekilde geldi.

Ash kot pantolonunu çıkardı ve çıkarır çıkarmaz kalçalarımı kaldırarak beni Ash'le göğüs göğüse yatacak şekilde yeniden konumlandırdı. Ash'in sikinin ıslak amıma girdiğini hissedebiliyordum, ikinci bir adam arkamda durmuş, sikini daracık kıcıma bastırıyordu.

"Yavaş gideceğiz, aşkım. Kelimelerini kullan ve durman gerekirse bana söyle." Başımı salladım ama durmak istemeyeceğimi biliyordum.

Vay anasını.

Çok yavaşça, Ash'in amıma bastırıldığı gibi, ikinci adam kıcımın içine girdi. İkisi de yavaşlayarak pozisyonumu almama izin verdiler. Her iki yarak da deliklerimin derinliklerine doğru ilerleyip beni yavaşça doldururken kendimi dengelemek için dizlerimi kullandım. Zevkten başımı arkaya atarak inledim. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar şımartılmış hissetmemiştim. Sanki bu ses her iki adamın da içinde bir şeyleri koparmış gibi, deliklerimin içine senkronize bir şekilde daldılar.

Vay canına. Lanet olsun.

Ölebilir ve cennete gidebilirdim. Beni beceren iki devasa zonklayan siki baskısını yaşamak, herkesin hayatında en az bir kez yaşamasını dilediğim bir deneyimdi.

"Mmm," diye inledim, klitorisimi ovma için bir şeye ya da birine ihtiyaç duyuyordum çünkü boşalmak için çok çaresizdim. Gözlerim o kadar muhtaç bir iştahla bulutlanmıştı ki, serbest kalmak için çaresizdim. Asıl yabancı bana doğru geri geldi, siki şişmiş ağzımın hemen yanında hazır bekliyordu.

"Aç ağzını," dedi orijinal yabancı Ash'in üzerine diz çökerken, sikinin ucu vücudumda doldurulmayan son deliğe gelmişti. Ben de memnuniyetle ağzımı açtım ve sikini boğazıma kadar sokmasına izin verdim. Ash'in göğsünü kavradığımda, orijinal yabancı boğazımın arkasına saldırdı.

Her bir deliğim sikiliyordu. Üniversitede kendimi bu pozisyona sokacağımı hiç düşünmemiştim ama her saniyesine de bayılmışım. Vanilya seks benim için asla yeterli olmazdı. Bu sikicilerin hayatlarında sahip olabilecekleri en iyi tatlıymışım gibi davranılmasını seviyordum.

Köşedeki birkaç adam bizi izlerken kendilerini okşuyordu. Yerde bize başka bir çift daha katılmıştı ve Pico'nun kız arkadaşının eşlik ettiği adam olduğunu fark ettim - günlerce uzayan bacakları olan esmer bir adam.

Ash ile göz göze geldi ve kız arkadaşına bir şeyler fısıldadı. Yabancı elleriyle çenemi kapalı tutarken ağızma ılık bir sıvı sıçradı.

"Yut," dedi ve ben de başımı sallayarak tuzlu sıvıyı boğazımdan aşağı indirdim. Ayağa kalktı ve gitti.

Diğer yabancı kıcımdan çekildi ve prezervatifini köşeye bıraktı. Ash aklımdan çekildi, prezervatifini yabancınının yanına attı ve ben yorulmuştum ama hemen dizlerimin üzerine çöktüm.

Ash zonklayan sikini eline aldı, başının etrafı dölle doluydu. Dudaklarıma bulaşan dölleri ağızma almak ve onun kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyordum.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun, mi sol," diye övdü Ash, sonra eğildi ve sikini bana saplamadan önce ağızımı onu içine alacak kadar açmaya teşvik etti. Ağızım zaten acıyordu ama onun için olabildiğince geniş açtım. Bunu onun için ne kadar çok yaptığımı göstermek istiyordum. Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Tam ucu boğazımın arkasına çarptığında, biri kalçalarımı araladı.

Pico arkamdaydı, elleri kıcımda geziniyordu. Ama ben olanlara dikkat ettikçe, Ash'in elleri

Elleri beni ona bakmaya devam etmem için cesaretlendirdi ve boğazımın der doğru itti, böylece onu öğürüyordum.

"Ona ne kadar pis bir küçük kız olduğunu göster Ember," diye söylendi Ash ve aniden, giriş yerimde tanımadığım bir siki ucunu hissettim.

"Göğüslerinin bu kadar büyük ve diri olmasına bayılıyorum, keşke benim de seninkiler gibi olsa," diye fısıldadı kulağıma yumuşak kadınsı bir ses ve tanıdık esmer, erkek arkadaşının aleti içime kayarken klitorisini ovuşturdu. Alışık olmadığım bir şeydi ve Ash'inki kadar kalın ya da büyük değildi ama herkesin bizi izliyor olması bugüne kadar var olduğunu bilmediğim bir cinsel zevkle ıslanmama neden oldu.

Pico şimdi kalçalarımı tutarken arkamdan itiyordu ve ben Ash'e odaklanmaya devam ettim, o beni ne kadar iyi yaptığımla tekrar tekrar överken onu emdim. Bu ilk adamdan biraz daha kişisel hissettirdi çünkü Pico'yu isimsiz bir yabancından farklı bir seviyede tanıyordum. Ayrıca kız arkadaşı da buradaydı ve bizi izliyordu.

Onu olabildiğince derine çekerken Ash, "Çok güzelsin," diye bağırdı.

"Onu çok iyi karşılıyorsun," diye fısıldadı yanımdaki esmer kadın kendini ovmaya devam ederken.

"Siktir," diye inledi Pico.

Sanki birdenbire etrafımdaki odada olup bitenlere uyum sağlamışım gibi, müziğin artık çalmadığını ve bunun yerine tüm odada erotik seslerden oluşan bir senfoninin yankılandığını fark ettim. Bu hayatımda yapabileceğim en ateşli şeydi.

Pico hızla çekildi, prezervatifini attı ve kendi parmaklarını klitorisinden çekerken yanımda kıkırdayan esmeri yakaladı. Pico yanıma uzanırken o da onun üstüne çıktı. Elini uzattı, ben onu kavradım, o da onun altında orgazm olana kadar ona bindi.

Sonra eğildi ve ikisi odadan çıkmadan önce şehvet dolu bir sesle "İlk seferin için çok iyi yaptın kızım" diye fısıldadı.

Biraz daha emse oyunun biteceği Ash'i çekip çıkardım ve bakışlarıyla karşılaştım.

"Becer beni," diye yalvardım, onu altımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Bir şekilde herkesi ihtiyacım olan tek kişiyle değiştirmek istiyordum. Tekrar boşalmaya, onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Nasıl emrederseniz," diye karşılık verdi ve beni birinin yere serdiği battaniyelerin üzerine yatırdı. Yüzüme doğru sürünerek yaklaştı.

"Bu tarafını seviyorum," diye fısıldadı, göbeğimden aşağı ve muhtaç amcığım kadar öpücükler bırakarak.

"Bahse girerim buna bayılacaksın, mi sol. Bahse girerim çaresiz amın daha fazlası için yalvarıyordur." Başımı salladım ve dili bastırırken ağzı üzerimdeydi.

"Siktir," diye bağırdım ve başka bir adam yanımda diz çöktü. Aleti neredeyse yüzümdeydi ve kendi prekumuyla sızıyordu. Çok azmıştım. Tüm bu olanlar beni bedenimin dışında bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissettirdi. Bir tanrıça gibi bana tapılıyordu; bu dünya dışı bir deneyimdi.

Ash'in dili klitorisimde dönüp dururken, yeni adamın sikini kavradım ve benimle konuşma şekliyle, varlığı odaya girdiğinde vücudunun benimkine yaptığı şeylerle isterse bana dokunmadan bile boşalmamı sağlayabilecek bir adamın ağzının altında kıvranırken onu okşadım. Haç çıkarıyor gibi görünmemizdeki ironi, her iki diğer iki adama otuz bir çekmeye odaklanmadan önce içimden küçük bir kıkırdama gönderdi.

Adamım her bir damlanın tadına bakmak için yanıp tutuşuyormuşçasına beni emerken ben de iki siki birden okşuyordum.

Tanrım, eğer son sınıftaki kendime üniversitenin ilk yılında bir seks partisinde olacağımı ve bir kardeşliğe kabul törenine katılacağımı söyleseydim, yalan söylediğimi ve evde kalıp ders çalışmam gerektiğini düşünürdüm.

Kollarıma kramp girdi, ben de sikleri bıraktım ve Ash üzerime süründü.

"Çok iyi bir gösteri sergiliyorsun, aşkım." Başımı salladım ama umurumda değildi çünkü tek bir şeye ihtiyacım vardı.

"Becer beni, *lütfe*." Çünkü hiçbir şey beni onun zonklayan aletinin verdiği his kadar tatmin etmiyordu.

Alçak ve karanlık bir zevkle dolu bir ses çıkardı. Nefesim kesildi çünkü beni doldururken ne kadar büyük hissettiğini unutmuştum.

"Derin nefes al," dedi ve çenemi yukarı kaldırarak gözlerimizin kilitlenmesini sağladı. O kadar yakışıklı ve mükemmeldi ki. Bunu yapmakta neden tereddüt ettiğimi bilmiyordum. Bugün bir şeyi kanıtladıysa, o da onun benim çapam olduğu ve beni aşağı çekerek yüzeyin altında var olabileceğini bile bilmediğim yeni ve heyecan verici bir dünya olduğunu gösterdiğiydi.

Tam o sırada sikini daha derine soktu ve ben tam bir coşku halindeydim. Beni becerdi -sert, şehvetli ve çaresizce- ve ben onun altında kıvranarak hıçkırık üstüne hıçkırık döktüm.

Sadece kısa bir an birinin bakışlarının başımın yanını yaktığını hissettim, bu yüzden boynumu çevirdim ve Rain'in sahip olduğu tanıdık koyu mavi gözleri gördüm.

"Yapacak mı?" Mırıldandım ve Ash en iyi arkadaşıyla bağlantı kurmak için ona baktı. Ash ona başını sallayarak gelip bize katılması için sessizce izin verdi ama Rain dudağını büktü ve sonra uzaklaştı.

"Neden benden bu nefret ediyor?" Kendimi bütün gece olduğundan daha mahcup hissederek sordum.

Ash aşağı baktı ve sanki o güvensizlikleri siliyormuş gibi ağzını benimkinin üzerine bastırdı.

"O böyle şeylere hiç katılmaz," diye fısıldadı Ash. "Sadece sen değilsin, mi sol."

Ve sonra meme uçlarımı ağzına alıp dişlerini üzerlerinde gezdirirken içime devam etti.

Çok yaklaşmıştım.

"Ben gidiyorum-" Ağzı göğüslerimin etrafındaki esnek deriyi çekiştirirken cümlemi bile tamamlayamadım.

"Sikime gel, aşkım," derin bir ses tonuyla ve bana en az benim kadar yakın olduğunu söyledi.

Aramızda titreşen yakıcı açlık o kadar ki, vücudumun her yerinde sıcaklığı hissettim. Etrafımızda başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Sadece Ash ve ben vardık ya da en azından o an öyle hissediyordum.

Sikini içime sokarken kalçalarımın tutarak bana sürtündü ve sıcak, ıslak sıvı içime boşaldığında haykırdım. Beni çılgın bir zevk durumuna sokan bir patlamayla onu karşılamadan önce amıma son bir saldırı yaptı.

Ash yuvarlandı ve ben de birkaç dakika öylece uzandım, sadece etrafımdaki ayak seslerini duyuyordum ama gözlerimi açacak kadar umursamıyordum. Kendimi sarhoş hissediyordum ama alkolden değil. Hayır, olanlardan dolayı duygularıma yenik düşmüştüm.

Birden oda sessizleşti ve Ash beni kollarına alıp gömleğini üzerime attı. Beni sadece üst kattaki odası olduğunu tahmin ettiğim yere taşıırken gözlerimi açmaya zahmet etmedim.

Beni yatağına yatırdığında ev tanıdık bir müzikle çınlamaya başladı ve partinin başladığını anladım.

"Sen iyi misin?" Ash sordu. Bir ara üzerine gri bir eşofman giymiş ve odanın köşesinde duruyordu. Çok endişeli görünüyordu ve yataktan fırlayıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Neden endişeleniyorsun?" Ellerimi beline sararken ona sordum.

Kucağıma gömüldü.

"Sadece çok fazla olduğundan ya da birinin yanlış bir şey yaptığından endişelendim." "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hissettim ki

Tüm o insanların bana ... bize tapması beklenmedik bir heyecan." Ash kıkırdadı. "Hepsi sendin, mi sol."

"Yani bu resmi olarak çıkabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Başını salladı ve ben de başımı göğsüne yasladım.

"Peki ya ailelerimiz?" Mırıldandım.

"Birlikte olduğumuz eninde sonunda duyulacaktır, özellikle de bu gecedен sonra."

"Peki ne yapmamız gerekiyor?"

"Seni koruyacağım ama belki de sen haklıydın Ember. Belki de sen bir şekilde iki aile arasındaki köprüsün ..." Başını salladı ve beni kendisinden uzaklaştırdı. "Daha fazla konuşma. Sadece sana sarılmak istiyorum."

"Oh," diye fısıldadım, gömleğimi aşağı doğru çekerek. "Partiye gitmek istersin diye düşünmüştüm."

Durakladım. Böyle düşünmem aptalcaydı. Şu anda herkesin etrafında olmanın rahatsız edici olacağından emindim.

Ash sanki aklımdan geçen çılgınca dnceleri okuyabiliyormu gibi beni tekrar kendine çekti. "Buna hazır olup olmadığını bilmiyordum. Artık tamamen benim olan şeyi göstermeyi çok isterim." Alnımın st kısmını öptü.

Keşke bu duyguyu zetleyebilseydim. Vücudunun sıcaklığını. Taze am kokusu. Onun kollarındayken evimde ve güvende olduğumu hissetmek. Bunun hiç bitmesini istemedim.

"Gidelim," diye mırıldandım göğüsüne. Elbisemi, ceketimi ve bir şekilde yukarı çıkan i çamaşırlarımı almak için geri çekildi.

Hepsini giydim, sonra aynaya baktım, örgümü yeniden yaptım ve dağılan makyajımı düzelttim.

"Garip olacak mı?" Yatağın üzerinde oturmuş bana şiddetle bakan Ash'e sordum.

"Hayır." Cevabı keskindi.

"Tamam," dedim ve ona inandım çünkü bu gece bana bir şey ğrettiyse o da ona aklım, ruhum ve bedenimle gvendiğimdi.

Ellerimi tuttu ve beni bir kez daha kendine çekti.

"Ember." Yemin ederim sesi çatallaştı ve sorunun ne olduğunu görmek için arkamı dönmeye çalıştığımda beni göğüsüne daha sıkı bastırdı. "Lütfen beni bir daha terk etme. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum." Başıımı salladım.

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

"Bana yemin et. Bizi ayırmaya çalışan her ne olursa olsun, her şeyi senin için yaptığımı anlayacaksın. Sen benimsin ve senin güvenliğin benim için her zaman en önemli şeydir." Bu da nereden çıkmıştı? Bu, bu gecenin etkilerinin bir parçası olamazdı.

"Evet Ash," dedim, sonra çenemi yukarı çekti ve alnını benimkinin üzerine gelecek şekilde indirdi.

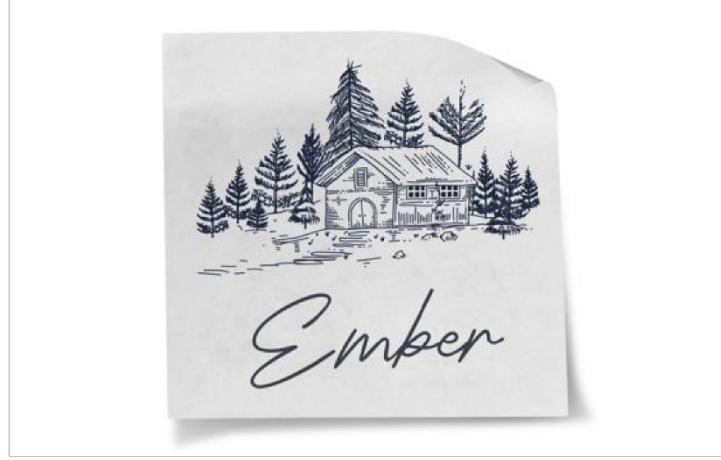
"Ember?" diye fısıldadı. Sesi iğ ve duygu doluydu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ve tam nefes alamadığımı hissediyordum.

"Öyle mi?" Kelimelerim içimde sıkışıp kalmış bir halde sordum. "Yalan söyledim..."

"Ne hakkında?"

"Seni seviyorum."

OceanofPDF.com

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Ben de seni seviyorum," dedim ve öpüştük, ama bu sefer narindi, sanki her an ağızlarımız ayrılacak ve kelimeler aynı anlamı taşımayacakmış gibi, sanki aşkımız bir anlamda geçiciymiş gibi.

"Seni çok seviyorum. Sen her zaman önce geleceksin," diye söz verdi.

Başını sallayıp buklelerinin yüzünün önüne düşmesine izin vererek uzaklaşmadan önce tek söylediğim "Biliyorum, yapacağım" oldu. Bana yalan söylediğini söylemeden önce bile böyle hissettiğini biliyordum, çünkü aramızda onun duygularını daha o hissetmeden benim hissetmemi sağlayan kozmik bir güç vardı.

"Pekâlâ, hadi aşağı inelim. Bu sefer giriş için kapıcımla öpüşmene gerek yok." Kıkırdadı. Onu dışarı kadar takip ettim ama sözleri kulağımın arkasındaki dövmenin etrafında bir karıncalanma hissi uyandırdı. Oraya kazınmış olan 'O' harfinin öneminden habersizdim ve o gece yaşananlar bir bilmece olarak kaldı. Ash güvenliğim için bazı ayrıntıları açıklamaktan kaçındı, ancak dövmenin arkasındaki kişinin bu gece erken saatlerde burada olabileceğini düşünmek rahatsız ediciydi. Bir şekilde ritüele katılmışlardı.

Bu olaya karışan kişinin Ale gibi bana zarar verme arzusuyla hareket eden biri olması mümkündü. Ash'in gizliliği, şimdi anladığım bir ifadeyle, durumun "icabına bakmış" olmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Başımı sallayarak zihnimi bulandıran düşünceleri dağıtmaya çalıştım.

Aşağıya indiğimizde herkes bizi birkaç birayla karşıladı ama ben yine de içmeyi reddettim çünkü ... ew.

"Teneke kutuda bir şey var mı?" Şişelerden dolduran birine bakarak sordum. Bu kadar çok insanın olduğu bir yerde geçen seferkinin tekrarlanmasından korkmaya başlamıştım. İnternette konserve açmanın en güvenli seçenek olduğunu okudum.

Ash yine tereddütlerimi anlamış gibi köşedeki büyük soğutucuya gitti ve bana bir maden suyu getirdi.

Açtım ve bir yudum aldım. "Ah, neden kimse bana bunların var olduğunu söylemedi? Bunların tadı gerçekten güzel." Ash güldü ve parmaklarımızı birleştirerek beni Rain, Pico ve kız arkadaşının olduğu yere götürdü.

Müziğin sesi yükseldi ve mekân cinsel ritüellerin yapıldığı bir indenden çok gerçek bir kardeşlik evine dönüşmüştü. Pico'nun kız arkadaşının normal davranmasına ve Rain'le devam etmesine hayran olmamak elde değildi. Sonra Pico ve Ash el sıkışıp sarıldılar.

"Hey, Ember," dedi Pico, yanıma doğru kayarak ve bana yandan sarıldı. "Selam." Durumu nasıl değerlendireceğimden emin olamadığım için sıkı bir gülümseme sundum.

Bakışlarım Rain'e kilitlendi. Bana çok farklı bir şekilde bakıyordu. Ne düşündüğünü ya da ona neler olduğunu tam olarak anlayamıyordum ama erkek arkadaşımın en yakın arkadaşının ve üvey kardeşinin benden nefret etmesini sevmiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Pico'nun kız arkadaşı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Sonrasında partiye gitmemiz biraz garip oldu, o yüzden sadece kontrol ediyordum." Bana tatlı bir gülümseme sundu.

"Oh, teşekkürler. Evet, hayır, düşündüğüm kadar garip hissetmiyorum?" İkimiz de güldük.

"Benim adım Marissa." Elini uzattı, ben de sıktım. "Ember."

"Senin için garip mi?" Ash ve benim başka birinin kabul törenine katılmamız konusunda ne hissettiğimden emin olamadığım için sordum.

"Bunu seviyoruz. Bu bizim olayımız haline geldi. Pico'yla liseden beri çıkıyoruz, bu yüzden üniversiteye zaten çıkmaya başladığımız için ilk başlatanlardan biri biz olduk." Gözlerimi ona diktim. "İşleri renklendiriyor."

"Bunu görebiliyorum." Elini benimkine bağladı.

"Çok fazla kız arkadaşım yok. Çok fazla insan bizim yaşam tarzımızı anlamıyor, bu yüzden eğer bir çalışma arkadaşı ya da başka bir şey istersen, takılmak isterim."

Başımı salladım. "Evet, çok isterim." Erkek arkadaşıyla seks yapmayı aklımın bir köşesindeki kutuya atacağım.

"Sikerim böyle işi." Rain bira kutusunu yere fırlattı ve her yere sıçradı.

"Bu da ne?!" Ash ona bağırdı, üzerine sıçradı.

"Ben çıkıyorum." Rain beni iterek geçti ve Ash özür dileyerek bana baktı, gözleri benimkilere dikilirken dudaklarının kenarları çekildi.

"teki." Ash omzunun üzerinden Rain'e baktı. "Amor, gidip onu kontrol etmem gerek."

Onu uzaklaştırdım ve "İşine bak" dedim. Başını salladı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bana ihtiyacınız olursa, adamlarımdan herhangi biri gelip beni alır. Sadece Pico'ya ya da her kimse ona söyleyin."

İsles'taki küçük baloncuğumuzun içindeydik, ancak tüm baloncuklar eninde sonunda patlamak zorundadır ve bizimki patladığında, bu hiç de hoş olmayacaktır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

"Dur. Derhal," diye talep ettim.

"Baban gibi konuşuyorsun." Rain yatak odasının kapısını arkamızdan çarparken oflayıp pufladı.

"Senin derdin ne lan?" diye sordum.

"Tüm bunlardan bıkmadın mı Ash?" Kollarını iki yana salladı. "Bu maskaralık seni yormuyor mu?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben sorguladım.

"Bunların hepsi." Yatağın üzerine oturdu. "Ember'ı korumak istediğin için onu bu işe dahil etmek zorundasın ama birkaç ay içinde kardeşini öldüreceğini de biliyorsun."

"Yani?" Ben sordum.

"Yani?" Bana bağırarak karşılık verdi. "Belli ki bunu yapmanızı istemeyecek. Plan gerçekleşirse çok kızacak-"

"Ki öyle olacak."

"Eğer bu kızı önemsiyorsan ve sırf onunla birlikte olmak için tüm bu zorluklara katlanıyorsan, ne kadar yaman bir çelişki içinde olduğunun farkında mısın?"

"Anlayacaktır. Onu seviyorum. Onu her zaman sevdim. Onu her zaman seveceğim."

"Babanla yaptığınız bu planı öğrenirse-"

"Yapmayacak." Çok kızmıştım. Ember beni terk etmeyecekti. Şenlik ateşinin bir kaza gibi görünmesini sağlayacak bir plan yapacaktım. Babam, kartel ve İn kimin işin içinde olduğunu bilecekti, hepsi bu. Tıpkı dövmede olduğu gibi yas tutacaktı ama ben onu koruyacaktım çünkü o sahip olduğum her şeydi. Mantıklı olan her şey oydu.

"Eve gelen herkesin bizim için önemliyse dövme yaptırmak zorunda olduğunu biliyorsunuz. Bu bizim onları koruma yöntemimiz. Sen gerçekten de onu koruyacak bir şey yaptın," dedi Rain, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Ya da bir şekilde sırtına bir hedef tahtası koydu." İnledim.

"Onu kaybedemem, Rain. Büyürken hiç annem olmadı. Bana Ember'ın baktığı gibi bakan biri hiç olmadı. Babam her zaman çok sert ve soğuktu, ama onunla tanıştığımda, bana var olduğunu bilmediğim bir ışık getirdi - mümkün olabileceğini bilmediğim bir sevgi."

Yağmur ellerini saçlarında gezdirdi. "Yani bunu tesadüf gibi mi göstereceksin? Koşarak sana gelecek, sonra mezun olacak ve hayat mükemmel mi olacak?"

"Yani..."

Başka seçeneğim yoktu. Hayır, lanet olası babamın istedikleri dışında benim için tek bir seçenek bile yoktu.

"Yapılması gereken bu."

Ofladı pufladı. "Tamam Ash."

Ona doğru yaklaştım. "Neyin var senin? Benden, liderinizden şüphe mi ediyorsunuz?" Kükredim.

"Hayır, efendim." Alay etti. "Sadece yorgun ve stresliyim."

Durakladım ve soğuk tavrımın vücudumdan kaybolmasına izin vererek daha yumuşak bir yanıma ortaya çıkardım. Ember'ın bana sahip olmayı öğrettiği savunmasız yanıma.

"Onu seviyorum Rain," diye mırıldandım.

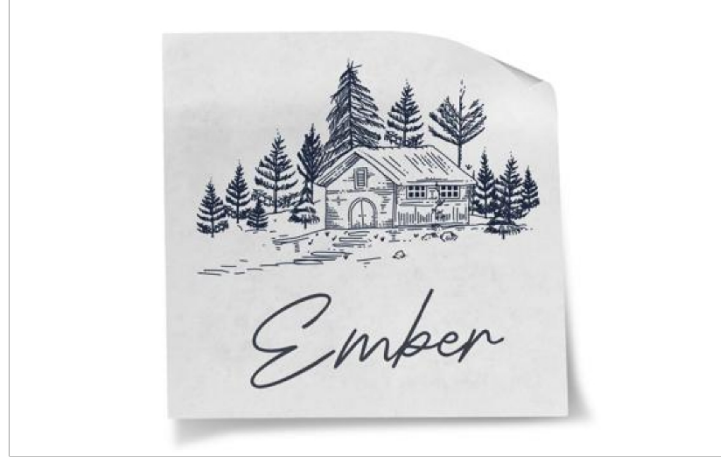
"Biliyorum" diye basit bir yanıt verdi.

"Ember ve benim birlikte olmadığımız bir dünya hayal edemiyorum. Biliyorum, hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve ilerledikçe saçmalıyorum ama o artık benim bir parçam ve eğer ona sahip olamazsam parçalanırım." Gerçekler içimden dökülürken sesim titredi.

"Tamam." Rain gözlerini benden kaçırdı ve başını salladı. "Siktir. Tamam. Benden ne istiyorsun?"

Ona küçük bir gülümseme verdim, sonra sırtını sıvazladım. "Teşekkür ederim, kardeşim."

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dört Ay Sonra

Sonraki birkaç ay boyunca hayat sakin bir ritme oturdu. Ash ve ben boş zamanlarımızın çoğunu dersler, kütüphanedeki işim ve çalışma seansları arasında hokkabazlık yaparak birlikte geçiriyorduk. İstikrar hissi veren bir rutine yerleşmiştik. İn'deki ritüel üzerimizde bir koruma kalkanı oluşturmuş gibiydi ve kendimi daha güvende hissediyordum.

Boş zamanlarımızın çoğunu evde geçiriyorduk. Artık resmen bir çift olduğumuzdan ve kampüsteki diğer kişilere yasaklandığımızdan, oraya daha sık gidiyorduk. Çocuklar kabullenmiş görünüyordu, hatta Rain bazı Xbox zaferlerini paylaşmama izin vererek yumuşamıştı. Ash ve ben kendi küçük geleneklerimizi oluşturduk: Cuma günleri ders sonrası akşam yemeği ziyaretleri ve Pazar öğleden sonraları onun özel kayasında. Ara sıra Pico ve Marissa da çifte randevular için bize katılıyordu ve Marissa ile arkadaşlığım derinleşerek haftalık kahve randevularımın ve kütüphanedeki çalışma seanslarımın düzenli bir özelliği haline geldi.

Bu arada, Maddy ve Beatrice ile etkileşimlerim seyrekleşti, çoğunlukla kısa sınırlı kaldı. Kulağa garip gelebilir ama

Bu sessizlikte teselli buluyor, hayatımı süsleyen sakinliğı bozmaktan çekiniyordum.

Babam ve Walsh beni birkaç kez ziyaret etmişti ve ben de birkaç kez Alfa evine yalnız gitme cesaretini göstermişim. Muhtemelen ilişki durumumun farkında olan bazı ev üyelerinin onaylamayan birkaç bakışını fark etsem de, Walsh bu konuyu hiç açmadı ve beni yeni keşfettiğim normallik duygusunun tadını çıkarmaya bıraktı.

Artık takip edilmiyor olmam garip miydi? Kesinlikle. Hissettiğim aşkla sarmalanarak kendi mutlu dünyamda mı yaşayacaktım? Ayrıca, evet.

Hayatımda ilk kez bencil olabildim. Tamamen, bütünüyle ve delicesine aşık olmanın nasıl bir his olduğunu öğrendim.

Ancak şenlik ateşi yaklaşıyordu ve Alfalar ile İn'in bu Cumartesi, yani sadece birkaç gün sonra birbirlerine zarar vereceklerini biliyordum. Ayrıca bazı üyelere kulak misafiri olduğumdan, çoğunlukla iki liderin birbiriyle uğraştığının farkındaydım, bu da Ash ve kardeşimin birbirlerine girdikleri anlamına geliyordu.

Çalışma odasına girdim ve doğruca merdivenlerden yukarı çıktım, Marissa'nın beni sorduğunu söyleyen Pico'ya selam verdim. Ona mesaj atacağımı söyledim, sonra da hızla çatı katına çıktım.

"Merhaba." Kapıyı iterek açtım ve Ash'i telefonda buldum.

"Evet, baba. Şimdi gitmem gerek. Evet, sonra konuşuruz." Telefonu kapattı ve beni derin bir kucaklamanın içine çekti. Son zamanlarda çok daha sevecen davranıyordu ama ben bunu yaklaşan şenlik ateşinin yarattığı strese bağlıyordum.

"Her şey yolunda mı?"

"Tamam." çekildi, sonra beni alnımdan öptü.

"Ember . . . Hadi gidelim. Bu lanet evde olmaktan bıktım." Başımı salladım ve ceketimi aldım. Artık ilkbahara girmiş olmamıza rağmen hava hâlâ

Geceleri serin.

Evin girişine doğru yürürken Rain bizi durdurdu. "Onunla konuştun mu?" diye mırıldanarak Ash'i kenara çekti. "Benimle ne hakkında konuştun?" Onlara yaklaşıp sözlerini kestim.

"Hayır," dedi, sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Gidelim, mi sol."

İstemeye istemeye onu arabaya kadar takip ettim ve nereye gittiğimizi bildiğim için yolcu tarafına atladım. Ash'in şehir dışına çıkarken aynalara bakmamı istemesi dışında arabayı sessizce sürdük. Şenlik ateşine bu kadar yaklaşmışken, yüksek alarmdaydı.

Toprak alana park edip kayaya giden küçük patikada yürürken, el ele olsak bile Ash'in hayal kırıklığı içinde olduğu belliydi.

"Tamam, dökül bakalım," dedim bizim için serdiğim battaniyenin üzerine oturduğumuzda. "Bu şenlik ateşine gelmen gerekiyor." Çok garip davranıyordu. Ben yapmadım.

ama tipik Ash davranışı olarak, her zaman çok zordu.

"Neden? Bunun bir tür eskiz olması gerekmiyor ?" diye sordum. "Marissa bana hiç gitmediğini söyledi. Kaotik bir geceymiş ve Pico ona uzak durmasını söylemiş."

"Ama eğer orada değilsen, seni korumam gerek Ember. Lütfen." Başını eğdi ve ben de sırtını kaşıdım. "Senden buna ihtiyacım var."

"Seni rahatsız eden bu mu?" Yanağına öpücükler kondururken ensesini kavrayarak sordum.

"Evet." Başını salladı ve diğer yöne bakmak için benden uzaklaştı. Acı çekiyordu.

"Tamam, o zaman geleceğim," diye fısıldadım. Onun için her şeyi yapardım ve bu, kendisinin de inandığından emin olmadığım bir gerçektir.

"Ama Walsh'un da orada olacağını bilmeniz gerekiyor," diye ekledi Ash. "İkiniz de lider olduğunuz için öyle düşünmüştüm," dedim.

"Bekle, nereden biliyorsun?"

"Neyi, aptal?" Ben sordum.

"İn'in lideri olduğumu mu?" Bir an duraksadım ve gözlerimi ona doğru çevirdim. Ciddi değildi, değil mi?

"Bekle, çok açık değil mi? En iyi oda senin, eve adımını attığın andan itibaren herkes seni dinliyor, baban lanet olası kartelin başı ...?"

"Ember," diye rahat bir nefes aldı. "Vay ."

"Rain'in evde söylediği bu muydu?" Başını salladı. Tekrar güldüm. "Ash, daha güvenli olduğunu söylediğin için şenlik ateşinde olmamı istiyorsan o zaman orada olacağım." Ona hafif bir gülümseme sundum, sonra elleri yüzümü kavradı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve ellerim doğruca pantolonuna gitti, fermuarını karıştırmaya başladı.

Üzerinden sıyrıldı ve ben de kot pantolonumu çıkardım. Ceketini çıkardım ve meme uçlarım sertleşti.

"Mi sol, sütyen giymiyor musun?" Kıkırdadı ve cevabı bulmak için gömleğimi kaldırdı. Meme uçlarım orada duruyordu, ağzını istiyordu.

"Eve gelip sikilmeyi mi bekliyordun?" diye sordu. Battaniyenin üzerine uzandım ve başımı salladım.

"Tanrım, Ember." Bir an durakladı ve ben de iç çamaşırlarımı çıkarıp kot pantolonumun olduğu yere attım. Bacaklarım açılmıştı ve çaresizlik şu anki halim için yeterince güçlü bir kelime değildi.

Ash hareketlerinde normalden daha hassas davranıyordu. Sanki her bir parçamın nasıl hissettirdiğini ezberlemeye çalışıyormuş gibi parmakları yanaklarımdan aşağı kayıyordu. Gömleğimi başımın üzerine çekerken ağzı vücudumdan göbeğime doğru öpücükler bıraktı.

"Ash, sana ihtiyacım var," diye yalvardım ve amım çaresizce onun sikine sürtünmeye başladı.

"Bunu hatırlamam gerekiyor," diye fısıldadı. Nefesim bir an için kesildi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Doğrulmaya çalıştım ama ağzı her santimimi öpmeye çalışırken beni tuttu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ve o da kapüşonlu gözlerle bana baktı.

"Evet, elbette, mi sol. şu anda sadece buna ihtiyacım var." Yavaşça başımı salladım ve

Bana değer vermesini.

"Sen benimsin." Her zaman söylediği cümleyi fısıldadım ve o da bu sözleri duyunca durakladı, sikini damlayan amıma götürmek için uzanmadan önce dudaklarını hafifçe eğdi.

"Al beni." Onu ıslak amımın içine yönlendirirken, sikinin başını istekli gbeğimin derinliklerine doğru iterken inledim. Onun durgun temposuna uyma çabam sabırsızlaşıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ağzı benimkini bulduğunda. O uzaklaşırken, kayamızın etrafına, doğanın huzuruna baktım. Sessizdi, yalnızlıktı, sadece onun ve benim var olduğumuz bir yerdi. Bu şenlik ateşinden sonra her şey değişecekti ama Ash'in benim için kalbimin bir parçasına sahip olabilecek tek kişi olacağını biliyordum. "Seni çok seviyorum."

Ben inlerken içime girmeye devam etti, hissettiklerine takıntılıydı.

şimdi beni beceriyordu, yüzüne bir karanlık yayılmıştı ve onun da benim kadar muhtaç olduğunu biliyordum. Ben battaniyeye tutunurken o da kalçalarını tutuyordu. Aleti içime girip çıkıyordu. Zevk içimizde yuvarlanırken ikimiz de inliyorduk.

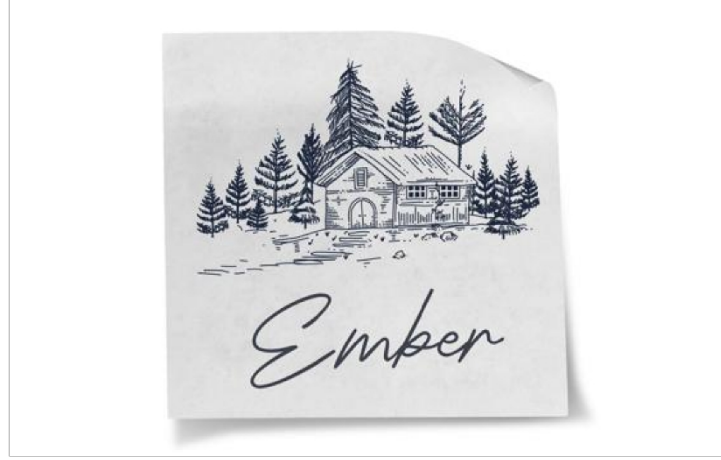
Birikimin patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum ve bu deneyimin her bir zevkli anını hissetmek için kendime izin vererek unutulmaya doğru yuvarlandım

yaşıyorduk.

İçime boşaldı, biz son bir inilti çıkarırken sıvı kalçamdan aşağı damlıyordu. Çekilmeden önce üzerime yığıldı ve yüzünü bana dönerek battaniyenin üzerine yuvarlandı.

Sise bakmadan önce başını salladı. "Her zaman sen olacaksın, Ember." Sesi çok sessizdi ve ona karşı bir şeyler hissetmekten kendimi alamıyordum. Bir şeyler bana doğru gelmiyordu ve bu şenlik ateşi hakkında daha fazla cevap almam gerekiyordu, bu yüzden Walsh'u görmeye gitmeliydim. Walsh bana söyleyecekti ... en azından ben öyle umuyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Eve vardığımızda Ash kıpır kıpırdı ve bana sürekli beni sevdiğini söylüyordu. Yapması gereken işleri olduğunu söyledi ve ben de ona Walsh ile akşam yemeği yemem gerektiğini söyledim. Beni Alfa evinin yakınına bıraktı ama güvenlik nedeniyle yakın değildi. Tabii ki sağanak yağmur yağıyordu, ben de sıırıslıklam olmamak için saçlarımı topuz yaptım ve Alfa evine doğru koşarken ceketimi başıma geçirdim.

Genelde buluştuğumuz yemek odasına doğru eve girdim ve Walsh'u ön odada otururken buldum.

"Selam kardeşim." Yanına oturmamı işaret etti ve yakındaki beyaz deri koltuğa oturmadan önce ona kocaman sarıldım.

"Neden burada buluşuyoruz?" Ben sordum.

"Bazı çocuklar yemek odasında ders çalışıyor. Daha yeni bitiriyorlar."

"Oh evet, sorun değil." İçimi çektim, ıslak ceketimi çıkardım ve sandalyenin arkasına astım. Ağır olduğu için yere düştü ve ben de eğilip onu tuttum.

onu. Yukarı çıkarken Walsh elimi havada yakaladı ve lanet şeyi tekrar düşürmeme neden oldu.

"Ne-"

"Kulağının arkasındaki de ne?" Walsh sordu. Ses tonu artık tanıdık değildi.

"Ne?" İçgüdüsel olarak elimi tuttuğu yerden çektim ve kulağıma götürdüm, belki de ormandan bir yaprak yapışmıştır diye düşündüm.

"Dövme, Ember." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Oh, doğru. *Bu.* Çoğu gün var olduğunu bile unutuyordum ama ne zaman Walsh'un evine gelsem saçımı örtecek şekilde açmayı unutmuyordum. *Kahretsin.*

"Buraya geldiğim ilk hafta aldım."

"Den'den mi?"

Başımı salladım.

"Orospu çocuğu!" Walsh bağırdı ve koridorda ağır ayak sesleri duyuldu. Yönümü çevirdiğimde babam oturma odasında duruyordu.

"Baba?" diye sordum. Bu bir sürprizdi. Walsh'a geri döndüm.

Ellerini göğsünde kavuşturarak, "Buraya sana akşam yemeği sürprizi yapmaya geldi," diye karşılık verdi.

"Sorun nedir?" diye sordu babam.

Walsh beni çevirdi ve ben itiraz edemeden babam Walsh'un neyi işaret ettiğini gördü.

"Bu ne zaman oldu?" Babamın sesini tanıyamamıştım. Genelde tatlı ve sakindi. İkisi de farklı adamlar gibi davranıyordu.

"Buradaki ilk gecelerimden biriydi. Uyandım ve ne olduğunu hatırlamıyordum. Ash'e sordum ama bana her şeyin halledildiğini söyledi."

Walsh histerik bir şekilde gülmeden önce hamile bir duraklama oldu. Şakanın komik olduğu bir gülüş değil, hayır, bu şeytani ve kindardı.

"Bu lanet bir şaka, Ember."

Babam dövmeyle daha yakından baktı. "Ama bu farklı. Normalde Den için bir 'D' vardır ama 'O'?" Bir an sessiz kaldılar.

"Onu damgaladı. Onu şimdi istediğimden de fazla öldüreceğim."

Başımı o yöne çevirdim. "Ne?!" Çığlık attım. "Ash'i öldürmüyorsun."

Ağabeyim arkasını döndü ve babam beni döndürdü, böylece onun önündeydim. "Ember, Ash tarafından damgalandın. 'O' Ortiz Karteli için. Onun soyadı."

"Bu bir yalan," dedim.

"Hayır, tatlı kız. Burada Den'de bulunmuş kişilerin vücutlarının bir yerine D dövmesi yaptırmaları yaygındır. Bu, diğer herkese Den'in onlara, vücutlarına ve nihayetinde hayatlarına sahip olduğunu göstermek içindir." Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu.

"Çok üzgünüm Ember," dedi babam ve sanki dünya üzerime yıkılıyormuş gibi hissettim. Ash bunu yapmazdı. Her zaman sarhoş bir pislik olduğunu düşünmüştüm.

Yine de mantıklı gelmeyen bir şey vardı.

"Dövme yapılması için genellikle kim onay verir?" Sordum ama cevabı zaten biliyordum. Sanırım bunu yüksek sesle duymaya ihtiyacım vardı.

"Lider," diye fısıldadı Walsh ve içimdeki baraj yıkıldı. Gözlerimden yaşlar döküldü ve bedenim titremeye devam etti. Bunu bana o mu yapmıştı? Beni ne kadar üzdüğünü bilmesine rağmen mi? Bana ne kadar utanç verdiğini bildiği halde mi? Beni uyuşturduktan sonra soyadının baş harfini üzerime dövme yaptırmayı kabul edecek miydi?

"Neden D ? Neden O?" diye sordum. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Nefes alamıyorum," dedim, göğsümde bir duygu kabarması hissettim. İçlerinden biri beni kanepeye doğru yönlendirdi. "Beni damgaladı. Ash beni damgaladı."

"Ember," diye devam etti babam Walsh'la birlikte önümde diz çökerken. "Bilmen gereken başka bir şey daha var."

Durakladım.

"Baba, sence şu an gerçekten iyi bir zaman mı?" Walsh sordu.

"Evet" diye yanıt verdi. "Ember artık gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Ne gerçeği?" Walsh ellerini bastırıp yanıma otururken ellerim titriyordu. Konuşurken babama baktım.

"Bay Ortiz, Ash'in babası, anneni öldüren kişiydi, Ember." "Ama . . . Franco mu?" Tereddüt ettim.

"Evde beraberdiler. Franco da oradaydı," dedi Walsh. Duraklama.

Tüm dünya durdu. Babamın kelimeleri işleliyordu. Beynimin tutarlı cümleleri nasıl bir araya getirdiğinden bile emin değildim çünkü düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

"Ember, nefes almalısın." "Hayır," diye mırıldandım.

"Franco adında bir adam hatırlıyorum." Ona baktığımda kardeşim başını öne eğdi. Babamın gözlerinde yaşlar vardı. "Bana doğruyu söyle."

"Annenin Franco ile bir ilişkisi vardı. En iyi arkadaşı Ash'in babasıydı. Meğer annen, büyükbabanın yerine geçme sırasının bende olduğunu bildiği için beni öldürmeye yönelik daha büyük bir planın piyonuymuş. Sonunda babam, Bay Ortiz ve Franco arasındaki çapraz ateşe yakalandı."

"Ne? Annem hile mi yapıyordu?" diye sordum. Bu neden daha da kötüye gidiyordu? Neden böyle oluyordu?

Ayaklarımı erişte gibi hissetmeme rağmen koltuktan kalktım ve onlara baktım. Babam diz çöktüğü yerden kalktı ve bana doğru yürümeye çalıştı ama ben geri çekildim, onunla Walsh'un arasına baktım.

"Ben de bilmiyordum. Dedemin o zamanki ortaklarından biri sayesinde öğrendim." Babamın sesi sessiz ve titrekti ve bunun onu hâlâ etkilediğini biliyordum.

"Onu sen mi öldürdün?" Cevabını bildiğim halde sordum ama babamın başını sallaması beni doğruladı.

"Ash'le bu yüzden mi düşmansınız? Çünkü bunca zamandır biliyordun." Walsh'a baktım.

"Sana söylemek istedim ama babam bunun seni üzeceğini söyledi."

"Ash'le çıktığımı biliyordunuz!" Onunla çıktığımı ilk öğrendiklerinde bunu bana neden söylemediler? Kardeşim biliyordu. Bu neden oluyordu? Üzüntüm öfkeye dönüşüyordu.

"Evet." Başını öne eğdi.

"Onu dışarı çekip çekemeyeceğinizi görmek istedik. Onu dışarı çıkarabiliriz-" "Ash'i öldürecek misiniz?" Kalbim küt küt atarken sordum.

"Yapmak zorundayız. Ash'in babası benden özel bir şey aldı, bu yüzden onu geri alıyoruz."

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Yok artık," dedim. "Ash'in bununla hiçbir ilgisi yok." Kalbim iki parçaya ayrılıyormuş gibi hissediyordum. Ash'i kaybedersem, kendimden bir parçayı kaybedecektim. Nefesim kesildi ve ayak bileğimin arkası sert bir şeye çarpmadan önce birkaç kez geri adım attım. Doğruca bir sandalyenin üzerine düştüm.

"Baba," diye yalvardım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Onu seviyorum."

"İşte bu yüzden sana şimdi söylemek zorundaydık. İlk başta durumu yakından izliyorduk, bunu kardeşinle yakınlaşmak için yaptığını düşünüyorduk," diye açıkladı babam.

"Ama sizin aslında bir çift olduğunuzu gördüğümüzde, babama şenlik ateşinden önce size haber vermemiz gerektiğini söyledim," diye söze girdi Walsh.

"Sence şenlik ateşinde bir şeyler yapmayı mı planlıyordu?" Ben sordum.

"Bence seni bir kalkan olarak kullanmayı , böylece Ona yakın ol. Sen bizim koltuk değneğimizsin, tatlı kızım," dedi babam ve ellerimi tutmak için bana doğru yürüdü. Sertçe yutkundum.

"Ona zarar veremezsiniz," diye

yalvardım. "Biz-"

"Hayır, yapamazsın. Yemin ederim her şeyi yaparım ama ona zarar veremezsin baba." Ayağa kalktım. "Başka bir yolu olmalı."

"İntikam almamızın tek yolu bu."

"Hayır!" Odanın içinde volta atarken bağırdım. Korkunç bir cinayetten başka olabilecek bir şey olmalıydı.

"Hangi lanet evde büyüdüm ben? Nerede babasının yaptığı bir şey yüzünden birini öldürmekten bahsediyoruz?" Çılgılık attım ve Walsh'un elindeki bira şişesini sıktım, camı yere saçıldı.

"Bunu normal olarak kabul etmeyeceğim!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, sesim odanın içinde yankılandı. Bir sonraki hareketim, tüm kasabada yankılanmış olması gereken, tüyler ürpertici, ilkel bir çığlık oldu.

"Ember, cidden, sakın ol." Bana yaklaşan Walsh'un sesi kargaşamı yarıp geçti. Yere baktım, elim kan içindeydi.

"Hayır," dedim, ses tonum içimde mayalanmakta olduğunu fark etmediğim bir karanlıkla damlıyordu. "Otur," diye emrettim, bakışlarım Walsh'a kaydı, o da hemen oturdu. Sonra gözlerim babama kilitlendi, niyetim değişmemişti. "Sen de otur."

Muhtemelen durumun ciddiyetinin farkına vararak itaat etti.

"Bu doğru değil. Bu şekilde yaşamaya devam etmeyi reddediyorum. Kurmayı planladığın hayat bu değildi baba. Tüm bunların altında senin hala hassas olan bir tarafın olduğunu biliyorum." Halının üzerinde kan bıraktığımı umursamadan onu işaret ettim.

O anda odaya beklenmedik bir varlık girdi, bakışları tertemiz beyaz zemini boyayan kana takıldı. Bana bir havlu uzattılar ama ben gırtlaktan gelen bir hırıltıyla karşılık vererek onları uzaklaştırdım.

"Çık dışarı. Hemen şimdi." Emrim vahşetle doluydu ve kişiyi odadan dışarı fırlattı.

"Annem kaltağın tekiydi," dedim. Annemi severdim ama onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçen babamı aldatmak? Hiç hoş değildi.

"Ne?" Walsh araya girdi.

"Annem sana karşı bir pislikti, baba. Onu öldüren adamı öldürdük. Her şeyin intikamı alındı. Onların seviyesine inmek yerine, farklı bir yol bulmalıyız."

"Annem seni öldürmeyi mi planlıyordu?" Ben de ekledim.

"Hayır." İç çekti. "Aşık oldu, her şeyi tüketen bir aşk. O gece eve girdiğimde onları birlikte gördüm. Onlarla yüzleştiğimde Franco Bay Ortiz'i aradı ve bu da durumu daha da kızıştırdı."

"Neden?" İnledim.

"Anneni seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Ama o Franco'dan aldığı yüksek hazzın peşindeydi. Yine de o kötü bir adamdı. Anneni sevmek istemiyordu, annen onların planında sadece bir piyundu ve bu da tüm bunların çöküşü oldu."

"Tanrı'ya yemin ederim ki, eğer ikinizden birinin Ash'i öldürdüğünü öğrenirsem, onun intikamını bizzat alacağım."

Tehdit gerçektir. Onsuz yaşayamazdım. Elbette şu anda ondan iğreniyordum ama içten içe onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

"Büyükbabam istedi-"

"Siktir et dedemi, o öldü." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Walsh homurdanarak küçük bir kahkaha attı.

"Kahretsin kardeşim, böyle bir yönün olduğunu fark etmemiştim." Başını onaylarcasına salladı ve bu konuşma başladığından beri ilk kez dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kalktı.

"Bay Ortiz'le hiç konuştunuz mu?" diye sordum. "Cinayet tehditleri olmadan gerçek bir yetişkin sohbeti gibi mi?" Belki bu dünyada yaşamak için fazla idealisttim ama Ash'i korumak için mümkün olan her şeyi yapardım. Her şeyi.

"Ember ..." Babam sözünü yarıda kesti.

"Peki, sen?" Tekrarladım ve o da başını salladı.

"Bir toplantı ayarla," diye ısrar ettim. Babamın yüz ifadesi değişti ve derin bir nefes alıp bana yaklaşmadan önce yutkundu.

"Ember, onunla olan ilişkini bitirmen gerekiyor. Buluşmayı ayarlayacağım ama o şenlik ateşine katılmayacağına söz vermelisin ve onunla çıkmaya devam edemezsin," dedi ölçülü bir tonda.

"Neden?" diye sordum. Etrafımızdaki onca karmaşa içinde, bir ultiatom ihtiyacım olan son şey gibi görünüyordu.

"Çünkü zararsız olduğuna inansanız bile güvenli değil. Bu onlarca yıllık bir karmaşa. Babasını konuşmaya ikna edebilsem bile, çözmemiz gereken katmanlarca sorun var," diye açıkladı, ciddiyeti bende yankı uyandırarak.

Bakış açısını öğrenmek için Walsh'a döndüm.

"Katılıyorum," diye söze karıştı, varlığı babamın duruşunu pekiştiriyordu. Üçümüz o odada, tertemiz evlerinde yarattığım düzensizliğin ortasında duruyorduk; bu da mükemmelliğin her şey olmadığını hatırlatıyordu.

"Ve eğer bu hafta sonu ona zarar verirsen ..." Başladım, sesim alçak bir uyarı gibiydi. "Babamın tavsiyesine kulak verirsen incitmem. Ash ile olan ilişkini bitir, Ember." "Ash'le ilişkini bitir, Ember.

Sözlerindeki kesinlik bana bir darbe gibi çarptı. Konuşma, yüzleşmeye hazır olmadığım bir sonuca doğru ilerliyor gibiydi. Ash'ten ayrılma ihtimali, güvence altına almak için çaresizce çabaladığım bir geleceğin kapısını çarpmak gibi geliyordu.

"Neden?" Sesim çatallaştı, suçluluk ve üzüntünün ağırlığı yeniden üzerime çöktü.

"Ember, seni dünyamızdan uzak tutmak için kalkan olarak kullandığımızı düşünmeni anlıyorum ama gerçek bu değil. Hayatım boyunca tek amacım seni korumak oldu." Babamın sözlerinde derin bir samimiyet, bakış açısına bir bakış vardı ve bu da onun burada düşman olmadığını anlamama yardımcı oldu. Derinlerde bir yerde, özellikle annem öldükten sonra elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını anladım.

"Tamam, sanırım artık eve gitmek istiyorum."

Walsh, "Seni ben götürürüm," diye teklif etti ve ben de elimi kaldırdım.

"Hayır. Bir dakikaya, biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedim, bunun sadece yarı gerçek olduğunu bilerek. Ash'le bu konuyu konuşmak için cesaretimi toplayıp şehrin öbür ucuna gitmem gerekiyordu çünkü beklemiyordum.

"Bana söz ver" -aralarına baktım- "kimse ona zarar vermeyecek."

"Yemin ederim." Walsh haç çıkardı ve babam bana sarılmak için yanıma geldi.

"Kötü adam ben değilim prenses. Gidip Bay'la oturmanın bir yolunu bulacağım. Ortiz."

Tekrar başımı salladım, çantamı aldım ve dışarı çıktım. Babamın öksürdüğünü ve tekrar konuştuğunu duyunca durakladım.

"Hey, Ember?"

"Öyle mi?"

"Annen sana Ember adını verdi çünkü senin her zaman ailemizin ışığı olacağını düşündü. Hayata dönmek için ihtiyacımız olan son küçük kıvılcım." Tekrar tılandım, uyuşukluk tekrar gözeneklerime sızmaya başladı.

Walsh ve babam bunun doğru olmadığını ve benim abarttığımı konuşurken arkamı dönüp, "Her şeyi berbat etmesi çok kötü oldu," dedim.

Gerçek buydu. Annemin yaptıklarının gerçekliği kara bir bulut gibi üzerime çökmüştü. Rakip gruptan biriyle ilişkiye girme yönündeki pervasız kararı, bu karmaşık karmaşanın temel nedeniydi. Dikkatsiz ve bencil davranmıştı ve şimdi seçimleri tahmin edemeyeceğim şekillerde bana musallat oluyordu. Daha da kötüsü, sevgilisini korumaya çalışırken çapraz ateşin ortasında kalmıştı.

Onun lanet sevgilisi.

"Lanet olsun!" Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura doğru bağırdım, kargaşamın fiziksel tezahürü içimdeki kaosu yansıtıyordu. Her bir damlacık öfke, üzüntü ve uyuşturan umutsuzluktan bir parça taşıyor gibiydi. Adımlarım beni İn'e doğru götürüyordu ve her adımda kızgınlığım daha da artıyordu.

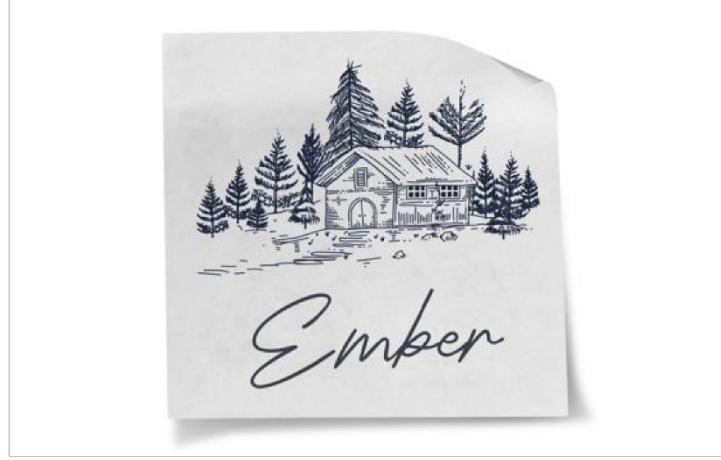
Yağmur kıyafetlerimi ıslatıyordu ve Den'e yaklaştıkça içimdeki öfke daha da kaynıyordu. Sürekli korunmaktan, benim için alınan kararlardan, kendi hayatımın kontrolünü elime almaktan aciz olduğum düşüncesinden bıkmıştım.

Walsh, babam ve Ash kim oluyordu da benim seçimlerimi dikte ediyorlardı? Beni gerçeklerden korumak için mi? Herkes bozuk bir plak gibi "koruma" diye fısıldıyor gibiydi, beni çıldırtan bir mantra. Ve Ash tüm gerçeği benden saklıyordu.

. yine. Güvenebileceğimi düşündüğüm kişi, hayatımı hayal bile edemeyeceğim şekilde etkileyen çok önemli bilgileri saklamıştı.

Yağmurun ıslattığı sokaklarda ilerlerken zihnim, tıpkı annem gibi benim de daha büyük bir planın piyonu olabileceğim gerçeğiyle boğuşuyordu. İki yeraltı grubu arasındaki bu kini çözmek için kullanılıyordum. Bunun ortasına yerleştirilmiştim ve sonum annem gibi ölüm olacaktı.

Bir anlık teslimiyetle ceketimi kenara fırlattım ve yağmurun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Artık umurumda değildi. Dış görünüşle, numara yapmakla işim bitmişti. Her damlacık, bastırılmış hayal kırıklığını ve kalp ağrısını yıkayan katartik bir salınımdı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Soğuk ve ıslak, Den'in girişinde durdum. Çılgılığım evin sessizliğini yırttı, bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Ne kadar dengesiz görüldüğüm umurumda değildi; içimdeki kargaşa bir çıkış yolu arıyordu.

Adamlar merdivenlerden aşağı akın ederken ev hareketlendi, bazıları bıçakları tutuyordu, duruşları gergin atmosferin bir kanıtı gibiydi. Onların tepkilerini umursamanın ötesindeydim. Sesim duvarlarda yankılanıyor, acımasız bir hayal kırıklığı korusu oluşturuyordu.

Boğazım düğümlenene kadar defalarca çılgılık attım, çılgılıklarım içimde bastırılmış fırtınayı dindiriyordu. Rain'in kasıtlı bir şekilde merdivenlerden inişi herkesin dikkatini çekti; varlığı anlayışlı olduğunu gösteren bir ağırlık taşıyordu. Yine de kendi çalkantılarım yüzünden görünüşe aldırış edemeyecek kadar tükenmişim.

"Onu hemen buraya getirin," dedim, sesim kısıktı. "Evde değil."

Rain temkinli bir şekilde bana yaklaştı.

"Ara onu." Rain, Pico'ya başıyla onay verdi. Pico cebinden telefonunu çıkardı.

Yağmur kollarını uzattı ve ben de hıçkırıklar içinde kollarına atıldım. Ben ağlarken bana sarıldı, hiçbirimiz tek kelime etmedik. Arkamızdan ayak sesleri geliyordu ama nerede olduğumuz ya da kimin gördüğü umurumda değildi. Kırılmıştım.

Geri çekildim ve hâlâ evin karanlık fuayesinde duruyorduk. Sadece ikimiz vardık. Rain'in derin mavi gözleri anlatıyordu.

"Ayrılmak zorundayım..." Cümlemi bitiremedim ve Rain anlamış gibi bana doğru başını salladı.

"Yere damlıyorsun ve titriyorsun," diye fısıldadı. "Peki bu kan mı?"

Ellerime baktım, çoğu yağmurla yıkanmış olsa da hâlâ kurumuş kanım olduğunu fark ettim.

"Evet."

"Hadi gel." Elimden tuttu ve beni doğruca duşa götürdüğü üst kata çıkardı. İçimde dolaşan adrenalinin etkisiyle ve soğuk ve ıslak olduğum için hâlâ titriyordum.

"Duş almama gerek yok," dedim ve Rain başını salladı.

"Sanki yokmuş gibi. Bin hadi." Ben de başımı salladım.

"İçeri gir Ember, yoksa seni kendim soyar ve orada tutarım ama Ash'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Güldü ama ses tonunun altında yatan ciddi bir mesaj olduğunu anlayabiliyordum.

Başımı salladım, sonra Rain'in kaybolduğu duşa girdim. Hiçbir şey hissetmiyordum. O kadar üzölmüş, hayal kırıklığına uğramış ve tiksinimişti ki ondan ayrılmak zorunda kalmıştım. Her konuda güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişi bana yalan söylüyordu. Babası annemi öldürmüştü.

Tanrım, ne kadar aptal görüldüğümü düşünüp duruyordum. Tıpkı annem gibiydim, biriyle körü körüne ilişkiye girmiştim.

Çünkü bana birkaç tatlı söz söylediler ama o kişinin kim olduğunu anlamak için hiç zaman ayırmadılar.

Derin bir nefes aldım, perdeyi açtım ve bir çift eşofman ve bir tişört ile bir havlu vardı.

Biri kapıyı çaldı.

"Benim."

"İçeri gel," dedim. Boğazım gerçekten acıyordu.

Beni çıplak görmesini umursamadan tişörtümü ve eşofmanımı giyerken Yağmur karşımdaydı. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu ama ben giyindikten sonra arkamı dönüp aynada kendime şöyle bir bakana kadar hiçbir şey söylemedi.

Gözlerim şişmiş ve kızarmıştı, avuç içlerimin her yerinde çizikler vardı, saçlarım nemli ve geriye doğru toplanmıştı. Aynaya bakarak başımı salladım ve kıpırdamayan Rain'e baktım.

"O burada," diye mırıldandı.

Başımı salladım. Rain her an biri içeri dalacakmış gibi omzunun üzerinden kontrol etti.

"Kapının dışında mı?" Fısıldadım. Başını salladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra Rain bana özür dileyen gözlerle bakmaya devam etti. "Ona bana bir dakika vermesini söyle," dedim ve Rain başını salladı.

Kapının dışında iki ses mırıldandı, sonra Ash "Siktir!" dedi. Aynada kendime "Bunu sen halledersin," dedim.

"Ember?" Kapıdan gelen küçük bir ses beni düşüncelerimden kopardı. Tanıdık ses rahatlatıcı geldi ve bana ne yaptığını bilmek bile kalbimden bir parça daha kopardı.

Ash'in kapının dışındaki sesi acı ve endişenin bir karışımıydı, aylardır tesellim olan bu ses şimdi bir ihanet ağına dolanmıştı.

Söylediği her kelime içimde yankılanıyor, her hece bana paylaştığımız bağı ve kopmakta olan bağı hatırlatıyordu. Sonun kaçınılmaz olduğunu, bana çok fazla neşe veren bir şeyi parçalamak üzere olduğumu bilmek kalbimi acıtıyordu.

"Buradayım Ash," diye fısıldadım, daha çok kendime, sesim kırılğan bir iplik gibiydi. "Ama artık senin olamam." Kapıyı açıp kalbimi çalan kişiyle yüz yüze geldiğimde, tuttuğum gözyaşları yanaklarımdaki duş suyuna karışarak döküldü.

"Ember, ben çok-"

"Bu cümleyi bitirme. Üzgünüm deme çünkü üzgün olmak hissettiğim derin kalp kırıklığını özetlemeye yetmez bile." Az önce azarlanmış bir köpek gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, sessizce duruyordu.

"Yukarı çık," diye emrettim. Güçlü Ember olmalıydım, kendinden emin Ember. Ben annem değildim ve tehlikeli bir oyunda piyon olmama izin veremezdim. Bu dünyada başkaları beni hafife alıyordu ama kimse beynimin onların silahlarından ya da kas gücünden daha güçlü bir silah olduğunu fark etmemişti.

Onu odasına kadar takip ettim ve yatağı işaret ettim, sonra Ash oturdu. "Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"Ne kadarını biliyorsun, mi sol?"

"Bana öyle deme." Bu tanıdık lakap neredeyse takınmaya çalıştığım maskeyi düşürecekti ama gözyaşlarımı tuttum ve devam ettim. "Her şeyi biliyorum ama bunun hiç önemi olmamalıydı. Benimle ilk tanıştığında babanın annemi öldürdüğünü söylemeliydin. Gerçeği saklayarak yalan söyledin."

Kelimeler buzdan daha soğuk çıktı. Ash'in yüzündeki irkilmeden bunu söylememi beklemediğini anladım.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf etti ve ben orada öylece durup yıkılmamak için kendimi zor tuttum. "Babam aileden intikam almak için seninle birlikte olmam gerektiğini söyledi."

"Siktir. Defol," diye tükürdüm ona, sonra da duvarı yumruklarken çığlık attım. Belli ki bu savaşı duvar kazanmıştı ve parmak eklemlerim şimdi kızarmış ve acı içinde bağıırıyordu.

"Neden? Franco hayatta değilse ve annem öldüyse, skor eşit değil mi?" Ben de ekledim.

"Evet, ama babam bu şekilde düşünmüyor. O, babanın yaptıkları yüzünden tüm ailenin yok edilmesi gerektiğini düşünen açgözlü bir pislik."

Ash bana yardım etmek için koştu ama ona ters bir bakış attım ve o da yerine oturdu. "Üzgün olduğunu biliyorum. Bunu öğreniyor olsaydım ben de üzülürdüm."

"Yani aramızdaki her şey ailelerimiz arasındaki bu saçma çekişmenin intikamını almak için miydi?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Anlamıyorum bile. Baban annemi öldürdü. O kazandı."

"Onlar bu şekilde görmüyorlar. Baban annenin ilişki yaşadığı adamı öldürdü-"

"Güzel, yani ."

Ash başını salladı. "Amor, işler o şekilde yürümüyor."

"Bunu söyleyip durduğunu biliyorum ama bu doğru."

"Rain'in annesinin ölümünden büyükbaban sorumluydu. En iyi arkadaşı öldü, kız arkadaşının eski kocası öldü."

"Ne-ne?" Ağladım.

"Evet, yani bundan daha fazlası var. Babam tüm aileni haritadan silmek istiyor. Sonunda büyükbabanın işiyle kurduğu şeyi devralmak istiyor. Hepsini istiyor."

"Yağmur mu?" Ben sordum ve Ash başını salladı.

Tanrım, bu çok boktan bir durumdu. Herkes bana yalan söylüyordu ve her şey ortaya çıkıyordu ama her şey için çok geç olduğunu hissediyordum.

Babamın yorumları aklımda dönüp duruyordu. Yara bandını yırtar gibi bunu yapmam gerekiyordu. Kollarına atlayıp ona her şeyin yolunda olduğunu ve onu affettiğimi, bu kinin ailelerimiz arasında olduğunu ve bizim bir ilgimiz olmadığını, söylediği her kelimeye inandığımı söylemek istesem de yapamayacağımı biliyordum.

Küçük pencereye doğru döndüm ve yağmurun camlara vuruşunu dinledim.
Tap-tap-tap.

Arkamı dönmeden, içimde bulabildiğim tüm cesareti ve güveni toplamaya çalıştım. "Ayrılmamız gerek Ash."

Ayağa fırladı ve kollarını bana doladı, ama ben onu silkeledim ve ondan uzaklaştım.

"Yapamam," diye fısıldadım ve o da belimden tutup beni kendine çekti, böylece birbirimize bakıyorduk. Bunu onun gözlerinin içine bakarak yapmak çok daha zordu, bunun son kez yapacağımı biliyordum.

"Bir keresinde bir yanlış anlaşılmayı atlatmıştık-"

Güldüm. "Bu iki insan arasındaki iletişimsizlikten biraz daha fazlası, öyle değil mi?" Başını sallamadan önce ellerini saçlarında gezdirdi. "Ash, sen beni soyadının 'O' damgaladın. Beni damgalayan *sendin*."

Ona dövmeyi bildiğimi söylemeyi planlamıyordum ama bu işin geri dönüşü olmadığını anlamam gerekiyordu ve bu iş buraya kadardı. Artık aramızda hiçbir şey kalmamıştı.

"Bunun başıma geldiği gece orada mıydın?" Kulağımı işaret ederek sordum ve parmak eklemlerini kırmadan önce sadece başını salladı.

"Onlara yapmamalarını söyledim ama babam ısrar etti ve size geldiğimde zaten yapıyorlardı. Onlara Den için D koymamalarını söyledim. Eğer bir gün seni benim yaparsam, 'O' daha iyi olur diye düşündüm..." Kulağa saçma geldiğini onun da bildiğini biliyordum.

"Yani hayatımın geri kalanında seni hatırlatan bu şeyi taşıyacağım," diye ısırdım.

"Bu şimdiye kadarki en kötü şey mi?" Yarı gülmeye çalıştı ama ben ona sadece bakmakla yetindim.

Yavaşça tişörtünü yukarı çekti ve ben şaşkına döndüm. "Ne yapıyorsun sen? Beni sikmek üzere misin?"

"Hayır, Ember." Gömleğini geri çekti ve bana doğru yürüdü. "Bak."

Göğsündeki mağaradan çıkan yarasanın olduğu yeri işaret etti. Yatakta her oturduğumuzda dalgınlıkla çizdiğim tanıdık dövme. Yarasanın hemen altında altın ve turuncu girdaplardan oluşan çizgiler vardı.

Yaklaştım ve alevlerin içine baktım. İçinde dövmemle aynı yazı tipinde ince bir 'E' harfi vardı.

"Ash," diye fısıldadım. Şok, o anda hissettiklerimi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değildi.

"Neden?" Ben sordum.

"Yalnız kalmanı istemedim."

Başımı salladım, gömleğini geri giyerken gözyaşlarım tehdit ediyordu. Benimkine uygun bir dövme yaptırmıştı. Kendini benimle damgalamıştı, böylece kendimi asla hissetmeyecektim. İkimiz de bir damga taşıyorduk. Fedakârlığının ağırlığı göğsümü çökertecekmiş gibi hissediyordum.

"Ember, sensiz yaşayamam. Ne olduğunu bilmiyorum ama düşüncelerim seninle dolup taşıyor ve kalbimin her atışında senin adın yankılanıyor. Sen en karanlık gecelerde bana yol gösteren ışıksın. Her

Paylaştığımız her an, her dokunuş, her gülümseme, hepsi ruhuma kazındı. Sana olan aşkım, bildiğim her şeyden daha parlak yanan bir ateş, mantığa ve akla meydan okuyan bir güç."

Sertçe yutkundum. *Lütfen güçlü ol.* Kafamın içinde defalarca tekrarladım.

Alt dudağım titriyordu ve yutkunarak onları bastırdığımda su kanalları patlamak üzereydi. Yerimde kalmam gerekiyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak konuşmak için yeterli cesareti toplamayı başardım - içimi yakıp kavuran acıyı bastırmak için.

"Sensiz devam etmek zorundayım Ash. Bana söylediğin yalanlar, yaşattığın acılar, artık katlanılamayacak kadar çok. Pek çok acının üstesinden geldim, pek çok şeyi affettim ama bu farklı. Öz baban annemin ölümünden sorumluydu ve sen bunu biliyordun ama benden sakladın." Bu sözler nihayet ağzımdan çıktığında, uzaklaşmak ne kadar acı verici olursa olsun, gerçeği söylediğimi biliyordum.

"Bunu seni incitmek için asla yapmam. Seni bana aşık olmaman konusunda uyarmıştım ama önce ben sana aşık oldum. Bunu beklemiyordum ama seni asla incitmeyeceğimi bilmelisin." Bunu biliyordum. Bunu içimde hissediyordum ama onu güvende tutmak için ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Ash beni zarardan uzak tutmak için her şeyi yapardı ve benim de buna karşılık vermem gerekiyordu. İşler daha da zorlaşmadan buradan gitmeliydim.

"Gitmem gerek," dedim ve Ash kolumu tuttu. Göz göze gelerek durakladık. Bu Ash'in güvenliği içindi. Bunu onun için yapıyordum ve belki bir gün şenlik ateşi sona erdiğinde bunu hep onun için yaptığımı anlayacaktı.

"Mi sol . . ." Elini üzerimden çektim. Bu iş bittiğinde, gelecek yıl, yeni bir başlangıç yapabilirdik. düzeltebilirdik. Ash güvende olur. Biz

konusurduk.

"Yapamam," dedim ve alt dudağı titredi. Kırılıyordu. Uğruna her şeyi yapabileceğim adamı kırıyordum. Sadece korumaya çalıştığım adamı.

"Tamam," dedi sonunda ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Eşyalarımı aldım ve kapıya doğru yöneldim. Merdivenlerden aşağı indik ama tam kapıyı açtığım sırada kolumu tuttu.

"Siktir et," diye fısıldadı, sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Beni öpmesine izin verdim çünkü bunu hafızama kazımak istiyordum. Ağzındaki her oluğu, gözyaşlarımla karışan dudaklarının hafif tuzlu tadını ve en önemlisi, çok tanıdık ve sıcak kokusunu bildiğimden emin olmak istedim.

Çam.

Ayrıldım ve o da bana baktı. "Bu hafta sonu dışarı çıkma. Tartışmaya açık değil, birlikte olsak da olmasak da biri seni izliyor olacak."

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Şenlik ateşi birkaç gün içindeydi ve babamın sözünde durduğundan emin olmak dışında bir şey yapmayı planlamıyordum, bu yüzden başımı salladım.

"Lütfen Walsh'a zarar vermeyecek misin?" Ash gözlerini yere dikmişti ve içinde derinlerde bir şeylerle boğuştuğunu biliyordum.

"Bu kalmanı sağlayacak mı?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Ama... lütfen," diye yalvardım.

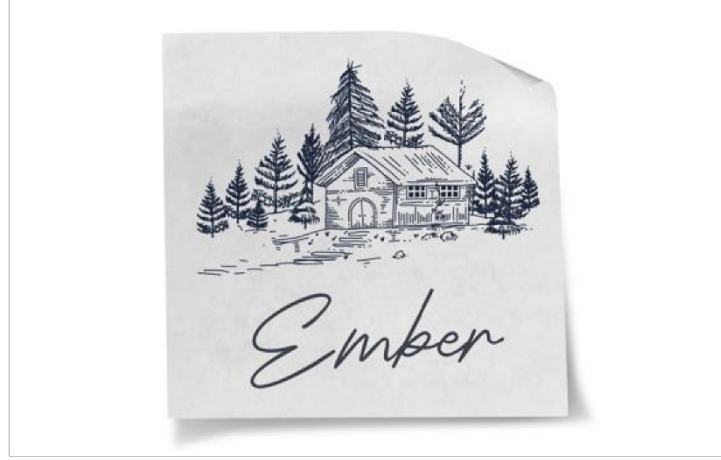
"Ona zarar vermeyeceğim." Ash durakladı. "Senin için. Yaptığım her şey senin için." "Teşekkür ederim." Ciğerlerimden derin bir nefes kaçtı.

"Mi sol?" Gözlerimin içine bakarken elleri çene çizgimi izlemek için yukarı kalktı.

"Öyle mi?"

Gözlerinin nasıl derin bir hüznle dolduğunu asla unutmayacağım. "Seni seviyorum."

OceanofPDF.com

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün yatağımdan çıkmadım. Marissa iyi olup olmadığını öğrenmek için mesaj attı, kardeşim takip etti ve Maddy'den bu hafta sonu bir partiye gitmek isteyip istemediğimi soran bir mesaj geldi.

Biri dairemin kapısını çalana kadar yirmi dört saatin geçtiğinin farkında bile değildim.

"Maddy, burada biri var" diye bağırdım ama bugünün Cuma olduğunu ve onun dersi olduğunu fark ettim, bu yüzden istemeye istemeye yataktan kalktım ve gözetleme deliğinden baktım.

"Walsh?" Kapıyı açarken sordum. Kardeşim elinde bir düzine çöreklerle duruyordu.

"Sırlı, tam sevdiğin gibi mi?" Kapıyı biraz daha açtım ve o da içeri girdi.

"Hayatımı mahvettiğin için bu bir barış teklifi mi?" Dedim, kutuyu açıp bir çörek aldım.

"Annemin Noel'de tarçınlı çöreğin malzemelerini unuttuğu için babama çok kızdığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Bir düzine sırlı çörekle geri geldi." Babamın Noel'i mahvettiğini düşünerek ne kadar telaşlandığını hatırlayarak gülümsedim.

Walsh deri koltuğa otururken, "Sana söylemek istediğim bir şey var, Ember," dedi. Ben de onu takip ettim ve bacak bacak üstüne attım.

"Neden bu kadar uzun süre onunla çıkmama izin verdin? Hâlâ anlamıyorum."

"Sadece babamın emin olmam gerekiyordu ve onu şenlik ateşi için dışarı çektik . ." dedi, ses tonuna utanç karışmıştı.

"Aramayı babam mı yaptı?" Çılgınca sordum.

"Evet."

"Ve?"

"Sanırım şenlik ateşinden sonra oturacaklar ..." Dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Biz mi yaptık?" Tekrar sordum, neredeyse olan bitenin gerçekliğini sorguluyordum.

"Eh. Bizimle oturacak mı? Evet. Bu bir şey ifade ediyor mu?" Verdiği yanıtta sanki kaydettiğimiz ilerlemenin öneminden şüphe ediyormuş gibi alaycılık vardı.

"Ama bu doğru yönde atılmış bir adım." Bu umuda sarıldım ve onu beni tüketmekle tehdit eden acıya karşı kırılğan bir kalkan olarak kullandım. Ash ve benim aramdaki tüm bu kargaşanın ardında bir neden olmalıydı.

"Yarın onunla yüzleşmeyeceksin, değil mi?" diye sordum. Walsh koltuktan kalktı ve geniş pencereye doğru yürüdü, dışarıdaki sık ormana baktı. Dikkatini tekrar bana vermeden önce derin bir nefes verdi.

"Sana bir söz verdim Ember." İç çekişinde teslimiyetin ağırlığı vardı. "Burada kötü adam gibi görünebilirim ama çocukluğumuzdan beri tek istediğim senin güvenliğini sağlamaktı."

Gözleri ağaçlara döndü. "Annemin öldüğü gece ben de daha çocuktum. Seni dolaba saklamıştım ve seni korumak için her şeyi yapardım. Seni korumak ve sana zarar gelmediğinden emin olmak için aşağıya inmek konusunda kendimi sorumlu hissettim."

Gözyaşlarım yeniden kabarıyor, beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Kardeşimin sözleri derinden yankılanmıştı; kendince haklıydı.

"Seni korumanın benim görevim olduğuna inandım." İç çekişi duygularının ağırlığıyla doluydu. Sonra kapıya doğru ilerledi, gitmek üzereydi ki onu durdurdum ve kollarımı beline dolayarak sıkıca sarıldım.

Walsh önce şok oldu ama sonra kucaklaşmaya karşılık verdi. Ayrıldık ve o çıkışa doğru yürüdü.

"Sana söz veriyorum Ember. Ona zarar vermeyeceğim." Başımı salladım, verdiği güvence için minnettar oldum.

"En azından görüşme gerçekleşene kadar ondan uzak dur." Koridora adımını attığında, yüzünde düşünceli bir ifadeyle arkasına döndü.

"Karanlıktan korktuğunda annemin sana söylediği o cümleyi hatırlıyor musun?" Ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdim.

"Karanlığa gideceğim ve aydınlığa çıkacağım."

"Sen hepimiz için bir ışıksın, Ember." Koridorda yürüdü, sonra kapımı kapattım.

Gözlerimden yaşlar süzülürken "Bunu yapabilirim," diye fısıldadım ve ormana doğru döndüm. Bunu başarabilirdim.

Dairede birkaç saat somurtuktan sonra Maddy eve geldi.

"Hâlâ daha önceki pijamalarını giyeceğini fark etmemiştim."

Ona bakarken göğsüme çörek kırıntıları döküldü. "Evet."

"Neden kapıda biri duruyor?" O daha sözünü bitiremeden koltuktan fırladım ve kim olduğunu görmek için kapıyı açtım. Ash dairemin önünde oturması için birini göndermişti ama içten içe onun olmasını umuyordum.

"Hey," dedim tanımadığım adama.

"Berbat, bu gece ve yarın bana bakıcılık yapacaksın." Adam başını salladı ve ben de eve geri dönerken gözlerimi devirdim.

"Ash'in kardeşliği her yıl büyük bir şenlik ateşi yakıyor ve bazen işler çığırından çıkıyor. . ." Bir çörek daha almadan önce dışarıdaki adamı işaret ettim. Şu anda onun sinir bozucu yüzünden nefret ediyordum.

"Ayrıldığınızı sanıyordum." Çantasını odasına bıraktı ve oturma odasının köşesindeki sandalyeye oturdu.

"Yaptık." Omuz silktim. "Bu bir güvenlik meselesi." Babam ve Walsh tarafından korunmaya alışmışım ve savaştan çok yorulmuştum, bu konuyu açmak istemediğim bir savaştı. Sürekli izlenmekten nefret ediyordum ama bu da olağan bir durumdu.

"Prensesin kalede sıkışıp kaldığı an gibi bir şey o zaman." Güldüm çünkü haklıydı. Kesinlikle öyleydi. "Her neyse, yarın gelmek ister misin?"

Tekrar kapıya doğru başımı salladım. "Hayır. Gidemem."

"Bu oda arkadaşının kaybolduğu zaman değil mi?" diye sordum.

"Evet." Bahse girmem gerekirse, eski oda arkadaşının bir şekilde geçen yıl Walsh ve Ash arasındaki çatışmaya karışmış olduğunu söyleyebilirim.

Kahretsin, bu şenlik ateşi ortalığı kasıp kavuracak kadar büyük bir güce sahipti ve bu beni daha da çileden çıkarıyordu. Tüm bu durum, bu adamlar arasında oynanan zehirli bir tek kale oyununa benziyordu ve çapraz ateşe yakalanan, acı ve ölümle karşı karşıya kalan tüm masum insanları düşünmek mide bulandırıcıydı. Her şey temelden yanlıştı.

"Ama eminim artık bir koruman falan olduğuna göre senin için güvenlidir. Hadi dışarı çıkalım." Yalvardı.

"Hayır. Gerçekten yapamam. Yine de evde benimle kalman sorun olmaz. Film izleyebilir miyiz?" Ben teklif ettim.

"Can sıkıcı. Benim için fazla depresifsin." Omuz silkti. "Üniversitenin tadını bile çıkaramaman berbat bir şey."

Tanrım, şimdi çok kızmıştım. Üzüntüm aniden taşacak gibi oldu. Çünkü yanılıyordu ... çok yanılıyordu ve hiçbir fikri yoktu.

"Biliyor musun, Maddy?" Omzunun üzerinden baktı. "Katılmıyorum."

Ayağa kalktım.

"Aslında harika bir yıl geçirdim, peki ya burası?" Etrafımızı işaret ettim. "Isles? Burası gerçek dünya değil."

"Ve . . .?" Bana gözlerini devirdi.

"Ve bazen insanlar bir şeyler yaşarken, özellikle de bu küçük kasabadan daha büyük şeyler yaşarken, onlarla bulundukları yerde buluşmayı denemekten zarar gelmez. Biraz empati falan yapın." Kapıma doğru yürüdüm.

"Bana ihtiyacın olursa, lanet olası kulemde olacağım." Kapıyı çarptım ve kendimi yatağa attım.

Kabul ediyorum, Maddy'nin önceki naif bakış açısını yankılayarak bir sürtük gibi davranıyordum. Hayatın üniversite deneyimini yakalamak ve ihtişamının tadını çıkarmaktan ibaret olması gerekiyordu ama acı gerçekler bu idealden fersah fersah uzaktaydı. İhtiyacım olan tek şey yatağında bana eşlik edecek ve bu kargaşada benimle birlikte yol alacak gerçek bir arkadaştı. Marissa'ya mesaj atabilirdim ama özlemini çektiğim kişi o değildi. Çaresizlik ağır basıyordu, bu kaotik karmaşayı çözmeme yardım edecek birine ihtiyaç duyuyordum.

"Lanet olsun." Hıçkırarak ağladım, cevap belliydi. Ash'e ihtiyacım vardı. Bu rolleri zahmetsizce yerine getirebilecek tek kişi oydu. Enkazımı süpürür, gece boyunca kulağıma fısıldadığı şefkatli sözlerle beni kucaklardı. O eksik parçaydı, arzuladığım ama sahip olamadığım teselli idi.

Ön kapının çarpması fiziksel bir darbe gibi yankılandı ve içimde mide bulantısı uyandırdı. Belki de o çörekler bir hataydı. Kontrolsüz ve bunaltıcı bir şekilde öğürerek banyoya koştum. İşimi bitirdikten sonra yüzümü yıkadım ve bana bakan yansımayı inceledim. Aynadaki kız bir yabancı gibiydi, değişmiş ve karanlığa gömülmüştü. Bir silüete dönüşmüştü. . . kendi gölgelerinde kaybolmuştu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Son kırk sekiz saat hayatımın en uzun saatleriydi. İlk birkaç saat boyunca kendimi tatil bitmiş gibi olacağına ikna etmişim. Sonunda bana büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyecek ve geri dönecekti.

Ama bu ondan daha büyük bir şeydi. Ondaki bir sır saklamıştım ve geçen yıl boyunca ona defalarca her şeyin yoluna gireceğini söylememe rağmen incinmişti. Bir planım vardı ama o bunu duymak istemiyordu. Ona hikâyenin tamamını hiç anlatamadım ve anlatmayı planlıyordum ama doğru zamanı bulmaya çalışıyordum.

Ancak zaman geçtikçe duygularım kaosa sürüklendi. Bağırardım, ağladım ve üzüntülerimi alkol sisinde boğdum. Gerçek inkar edilemezdi: Ember'sız bir dünya düşünemiyordum. Onun yokluğu kemiren bir boşluk, başka hiçbir şeyle doldurulamayacak bir boşluk bırakmıştı.

Belki dramatik davranıyordum ama her şey aynı anda kabarıyor gibiydi. Babamın bitmek tükenmek bilmeyen beklentileri yüzünden tüm okul ödevlerimde geri kalmıştım. Öğretmenler yaklaşan final sınavlarında başarılı olamazsam başarısız olacağım konusunda beni uyarıyorlardı. Bu dönem Ember'ın güvenliğine öncelik verdim, Den'in sorunsuz çalışmasını sağladım ve olası tehditlerden kaçınmak için şenlik ateşini titizlikle planladım. Oh, ve öldürülmekten kaçındım.

Tüm bunların üstüne, bu hafta sonu lanet olası şenlik ateşi vardı ve yapmak istediğim son şey Ember'ı daha fazla incitmektir. Kardeşini öldürmek onu paramparça ederdi.

Yeni bir plan yapmam gerekiyordu ama zihnim bomboştu. Tek düşünebildiğim Ember'dı.

"Siktir," diye bağırdım ve kitaplıktaki kitaplarımdan bazıları gürültüyle yere düştü.

Ayak sesleri merdivenleri tırmandı, sonra Rain kapıyı açtı. "Sorun ne?" diye sordu, sanki burada benimle birlikte olacak başka birini arıyormuş gibi odayı araştırıyordu.

"Bu lanet olası şenlik ateşinin istiyorum," dedim. Her şeyin güvende olduğundan emin olmak için sağlam bir planım vardı ama eğer biri Walsh'u yakalarsa, onun zarar görmeden gittiğinden emin olmam gerekiyordu.

Alfa evi şenlik ateşine erken gittiğimden şüphelenecekti, bu yüzden aslında ateş başladıktan sonra yanaşacaktım. Ormanın arka tarafındaki küçük av evimize sadece ATV ile ulaşılabilirdi. Ember'ı tekrar görmek istediğim için aptalı kendimi öldürtmeyecektim.

Ev üyelerimin çoğunun yaklaşımından dolayı hayal kırıklığına uğradığını anlasam da - acımasız bir makine gibi oraya yürüyüp can alacağımı beklerken - sadece geceyi atlatmayı hedefledim. Pico ve Raul'un özel emirleri vardı: Walsh'u bulmak ve gözlerini ondan ayırmamak. Rain'e gelince, o beni henüz ele geçirilmediğine inandığımız güvenli eve götürecekti.

Den'deki herkes, babam ve iş arkadaşları bu planın üzerinden yüzlerce kez geçmişti. Şenlik ateşine erken gitmek yerine geç giderek geçen seneki hatayı düzeltmiştik ve bu bize kusursuz hissettirmişti. Babamın adamları bize ihtiyaç duyabileceğimiz her türlü silahı , bu yüzden kendimi güvende hissediyordum.

Günün sonunda, Ember'a ulaşmak için geceyi atlatmam gerekiyordu. O her zaman benim nihai hedefim olacaktı. Şenlik ateşi için plan aylar önce yapılmıştı ama şimdi değersizmiş gibi geliyordu. Ona yaptıklarımın sonra bana asla geri dönmeyecekti. Ona yalan söyledikten sonra olmaz.

Yeni keşfedilen sorun şuydu: Kardeşliğimden biri Walsh'u bulup yakalarsa ne olacaktı? Özel bir emir almadıkları sürece onun işini bitiremezlerdi.

ama ben ona ulaşana kadar işkence görmesini ve dövülmesini de istemiyordum. Tüm bunlar Ember'ın hayatımdan ayrılmasından bu yana yaşanan yeni gelişmelerdi.

"Ne ?" Rain, Ember gittiğinden beri başımın etini yiyordu.

"Sana söyledim. Bilmiyorum lan!" Arkamı dönüp yaptıklarımın pişmanlık duymadan önce yüzüne doğru bağırdım.

"Biraz ara ver Ash. Şenlik ateşine gitme, şehre geri dön," diye teşvik etti Rain ama bu bir seçenek değildi - en azından babam için.

Bağırdığım için özür dilemeden önce ona sert bir bakış attım. Ona doğru bakmadan önce yüzümdeki bukleleri temizledim.

"Bunu babam için yapmalıyım ama ona dokunmayacağım." Rain *kimi* kastettiğimi çok iyi bildiği için başını salladı.

"Diğerleri bunu kabul etmeyecektir."

"Biliyorum. Her şeyi izlemeni istiyorum. Her şeyi çöz Rain." Ellerimi cebime soktum, sonra başımı kaldırıp gergin bir kardeşle göz göze geldim.

"Neden izlemeyeceksin?" diye sordu. Sadece başımı salladım.

"Acil durumlar için - eğer beni yakalamayı başarırlarsa." Rain ne dediğimi anlamış gibi başını salladı.

"Onsuz yıkıldım." Kelimeler boğazımda çakıl taşı gibi hissediyordum, itirafım ağır ve çiğdi. Kendimi alkole boğulmaktan ya da Rain'in önünde dağınık bir şekilde çökmekten alıkoymak muazzam bir çabaydı.

Bana temkinli bir adımla yaklaşırken başını yavaşça ve düşünceli bir şekilde salladı. Tek kelime etmeden gömleğime uzandı, beni sıkı ve sıcak bir kucaklamanın içine çekti. Bu sarılma bir can simidiydi ve ben de ona teslim oldum, hıçkırıklarım içime dolduğunda bastırılmış ıstırabın nihayet serbest kaldığını hissettim. Acımın ağırlığı elle tutulur gibiydi ama yine de Rain onu benimle birlikte tutuyor, bana arkadaşlık ederek teselli veriyordu. Aramızdaki sessizliği nihayet bozduğunda saatlerce onun kollarında durduğumu hissettim.

"Sen benim kardeşimsin Ash. En çok ihtiyacım olduğunda yanımda oldun ve şimdi ben de senin için buradayım." Rain'in sözleri tereddütsüz bir samimiyet taşıyordu.

içimde derin bir yankı uyandırdı. Onun vaadi yaralı ruhuma bir merhem, dünyamı sarmış gibi görünen kargaşanın ortasında tutunacak bir can simidiydi.

Duygularımın fırtınası dindiğinde, yavaşça Yağmur'dan uzaklaştım ve gözyaşlarımın kalıntılarını aceleyle sildim. Sanki savunmasızlığımın kanıtlarını silerek, onun kollarında yıkıldığım anıyı bir şekilde silebileceğimi düşünmüştüm. Ama soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken bile içimi bir minnettarlık duygusu kapladı; bu çetin sınavda yalnız olmadığımın, tıpkı benim onun için yaptığım gibi, yanımda durmaya istekli birinin varlığının güvencesi.

Yanaklarımdaki son ıslaklık kalıntılarını da silerek, "Sanırım biraz dolaşmam gerekiyor," dedim.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" Yağmur işaret .

"Yarın şenlik ateşi var. Bu gece hepimiz iyiyiz."

"Gerçekten mi?" Yağmur işaret etti.

"Beni hiç bu kadar erken yakalamaya çalışmamışlardı." Yarın gece yarısına kadar hala tarafsız bölge olarak kabul ediliyordu, bu yüzden endişelenmedim.

Rain gitmek için arkasını dönerken, "Evet... sadece dikkatli ol," diye fısıldadı. Sesinde bir inançsızlık tonu vardı ama umurumda bile değildi. Burası boğucu ve her şeyi tüketen bir yerdi. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu.

"Hey, Rain?" Merdivenlerden inmek üzereyken seslendim. "Evet?"

"Ona iyi bak." Rain bana şaşkın şaşkın baktı, ben de ekledim: "Eğer bir şey olursa, ona göz kulak olacağına söz vermeni istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Yarın görüşürüz." Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Ah evet, bunu unutmuştum." Dalgın dalgın güldüm.

"Onu seviyorsun, değil mi?" Rain sordu, ben de başımı salladım.

"Geri dönecek," diye fısıldadı. Öfkelandim çünkü giderken bana nasıl baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu evden çıkarken ne kadar kırgın ve üzgün olduğunu.

Sesindeki kesinliği bilmiyordu. İlişkimiz hakkındaki geręeęi öğrendikten sonra bana nasıl tiksintiyle baktığını. Rain koridordan aşağı indiğinde çantamı aldım, içine bir şişe votka koydum, sonra anahtarları alıp dışarı çıktım ve garaj yoluna park edilmiş karartılmış cipin yanına gittim.

Doyurucu bir yudum aldıktan sonra, yaklaşan yolculuk umurumda bile değildi. İhtiyacım olan tek şey yalnız kalmaktı. Araba görüş alanıma girdiğinde dudaklarımdan manyakça bir kahkaha kaçtı.

Ember ile her şeyi başlatan arabaydı. Bana onu o kadar çok hatırlatıyordu ki hala onun güzel ve saf kokusu gibi kokuyordu. Onu lekelediğim için tam bir pisliktim. Onu karanlığa gömdüm ve kendi baloncugunda yaşamakta gayet iyiirken onu geręeęe maruz bıraktım.

"Neden sana aşık olmak zorundaydım ki Ember?" Arabaya atlayıp garaj yolundan çıkarken söyledim.

Nereye gittiğimi tam olarak biliyordum, sayısız kez yürüdüğüm tanıdık bir yol. Yine de bu yolculuk Ember yanımda olmadan farklı hissettiriyordu. O benim dengemdi, dayanağımdı ve onun yokluğu içimi kemiren acılı bir boşluk bırakmıştı.

Pişmanlığın ağırlığı üzerime çöktü, geleceğimin Isles'ın ötesinde bir imparatorluğa, karteile bağlı olduğunu bilmenin ağırlığı. Bana ne zaman yemek yiyebileceğimi, kiminle arkadaş olabileceğimi, işimin ne olacağını ve en önemlisi, kiminle ortak olmam gerektiğini söyleyen bir dünya. Bu kesinlikle Ember olmayacaktı. Aileler arasında siyasi çıkar sağlamak için kızla evlenmeye zorlanacaktım. İnsanlar ondan çocuk yapmamı isteyecekti ama dışında başka bir kadına dokunmayı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Başka kimse yoktu ve asla da olmayacaktı.

Ember'ın hayatımda somutlaştırdığı mutluluğu sağlayamadıktan sonra güç ve kontrolün ne anlamı vardı? Liderlik ihtimali, onun yokluğunun akıldan çıkmayan boşluğuyla ölçüldüğünde parlaklığını kaybetti.

Son birkaç yıldır sayısız kez gittiğim kayaya doğru ilerlemeye devam ettim. Özgürlüğün küçük bir anını hissettiğim tek yere.

Yolcu tarafına uzandığımda, aklım Ember'ın araba kullanırken tutunduğum bacaklarının yerleşti, ama gerçek battı. Orada bir şişe içkiden başka bir şey yoktu. Isles'tan çıkar çıkmaz şişeyi kaptım ve dudaklarıma götürdüm.

Yarını sikeyim. Bu şenlik ateşini siktir et. Ailemizin geleneklerini sikeyim.

Gaza bastım ve şişe arka koltuğa uçtu.

"Kahretsin," diye mırıldandım, daha çok kolumun erişebileceği bir yerde olmamasına üzül müştüm. Sorun değil, kayaya vardığımda alırım. Rüzgârlı yollarda daha da hızlandım. Sadece birkaç mil daha vardı.

Ember'i buraya ilk getirdiğim zamanı ve piknik yaparken ne kadar aşık bir aptala benzediğimi düşünüp duruyordum ki bu aklıma gelen en iyi fikirdi. Kışın ortasında buraya nasıl geldiğimi, lanet bir kayanın üzerine nasıl çadır kurduğumu ve onun için içini nasıl süslediğimi hatırladım.

Dudaklarının benimkilere verdiği tadı düşünmeden edemiyordum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yerken tatlı amcığının verdiği his. Ağzının sikimin başının etrafında nasıl kıvrıldığını. Beni o güzel küçük amcığına alırken sırtının nasıl kamburlaştığını. Yine de seksten çok daha fazlası vardı.

Kıkırdamala

rı.

Gülümseme

si.

Utangaç olmaya çalışırken dudaklarının dönüşü. Zekası.

Ağzı. Tatlı melodik sesi. "Siktir!" Direksiyona vururken çığlık attım.

Ve tam tekrar Ember'ın düşüncelerinde boğulmak üzereyken, arabanın ışıkları dikiz aynasını aydınlattı. Dışarısı karanlıktı ve şenlik ateşinden önceki gece araba kullanırken çok dikkatsiz davranıyordum ama burada kimseyi görmeyi beklemiyordum.

Kayanın olduğu yere doğru dönen toprak patikadan sadece bir mil uzaktaydık. Zifiri karanlıkta bile bu rotayı avucumun içi gibi biliyordum.

Gaza biraz daha sert bastım ve rüzgârlı yollarda direksiyona sıkıca tutundum.

Bir şeyler görüyordum. Kimse beni burada takip etmedi, Isles'tan ayrılmadan önce takip edilmediğimden emin olmak için tüm kontrollerimi yaptım, değil mi?

"Allah kahretsin!" Kasabadan çıkarken arkamı kontrol etmeyi unutmuştum. Ember'a kendimi çok kaptırmıştım.

Derin nefes al. Bunu yapabiliirdim. Toprak yola girecektim, sonra karanlık beni örtecekti. Bir milden biraz daha az yolum vardı.

Ama arkamdaki ışıklar yaklaştı.

Hızla geri döndüm ve bu iki yönlü yolda bundan kaçınmanın bir yolu olmadığını fark ettim.

Bu bir polis ya da öyle bir şeydi. Şenlik ateşi için çok erkendi. Gerçi teknik olarak şehir sınırları dışındaydım ve hangi gün olduğu önemli değildi.

Hayır. Bu kadar dikkatsiz olamazdım.

Telefonumu elime aldım ve sadece bir çubuğum olduğunu fark ettim, ancak bunun onunla son kez konuşabileceğim bir şey olması ihtimaline karşı Ember'a bir mesaj attım.

Mi Sol, seni
seviyorum

Direksiyonu kırdım, böylece arabamın burnu dağın kenarından sıyrıldı.

"Kahretsin," diye bağırdım arkamdaki arabanın beni dürtecek kadar yakın olduğunu fark ettiğimde. Bu hiç iyi değildi.

Hızımı artırdım ve karanlık patıkaya girdim, sonra gecenin örtüsünün beni saklayacağını umarak arabadan atladım.

Beni takip eden kişi de aynı şeyi yaptı. Kahretsin.

"Ash Ortiz." Ses çamların sessizliğinde yankılandı. Patikadan aşağı koştum ve her zaman kullandığım el fenerini alacak zamanım olmadı.

Botlarımın toprağa vuruşları çam ormanının içinde gümbürdüyordu, bu yüzden ayağım yere her bastığında hem sesi hem de topraktaki izleri silmek için ayağımı sürüyerek yürümeye çalıştım.

"Dur," diye bağırdı ses ve benden çok daha geride olduklarını fark ettim. Neredeyse açıklığa kadar, normalde durduğu kaya, devrilmiş bir ağa   vdesi tarafından hafifçe gizlenmişti - saklanmak için mükemmel bir yer.

Nefesimi tutmuş, birinin arkamdan gelmesini bekliyordum ama hiçbir şey duymadım. Ayrıca hiçbir şey görmedim, ama burada hiç ışık olmadığı için bu bir sürpriz değildi. Sis yoğundu, bu yüzden yıldızlar bile gece gökyüzünü aydınlatmıyordu.

On beş dakika kadar sonra ayağa kalkmanın yeterince güvenli olduğuunu düşündüm ve kayama yürüyüp ellerimi saçlarımın arasına koydum.

"Bu mükemmel değil mi?" Kıkırdarken yüksek sesle söyledim. Daha kötüsü olamazdı.

Karanlığa baktım ve üzerimdeki baskı çok yoğundu. Babamın, kardeşlerimin, Rain'in, hatta Ember'ın baskısı. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve bu geceki küçük randevu tüm bunları daha da arttırdı.

Arkama baktığımda dikkatimi çekecek hiçbir görüntü ya da ses yoktu. Kıl payı kurtulmuştum ama bu şenlik ateşi tam bir çılgınlıktan başka bir şey değildi. Aşırı adrenalin ve testosteronla beslenmiş, saldırganlıklarına bir çıkış arayan, eli silahlı, aşırı hevesli çocukların bir araya gelmesi gibiydi. Bu yıllık etkinlik ürkütücü bir geleneğe .

Ember'ın bakış açısı, kan dökmenin ötesinde, anlaşmazlıkları çözmenin alternatif yollarına gözlerini açmıştı. Ne yazık ki bu kişileri farklı bir yaklaşım benimsemeye ikna etmek tuğladan bir duvarla konuşmak gibiydi. İnatla bu şiddet içeren ritüele saplanıp kaldılar ve alternatif bir yol olasılığına karşı k r oldular.

Kayanın kenarına yaklaştım ve derin, uçsuz bucaksız karanlığa baktım. Acıyordu. Her şey acıtıyor.

Ve çok yorgundum.

Daha fazla dayanamadım.

"Seni seviyorum Ember Solis," diye fısıldadım rüzgâra. Sonra dünyayı Ember'ın gözlerinden gördüm.

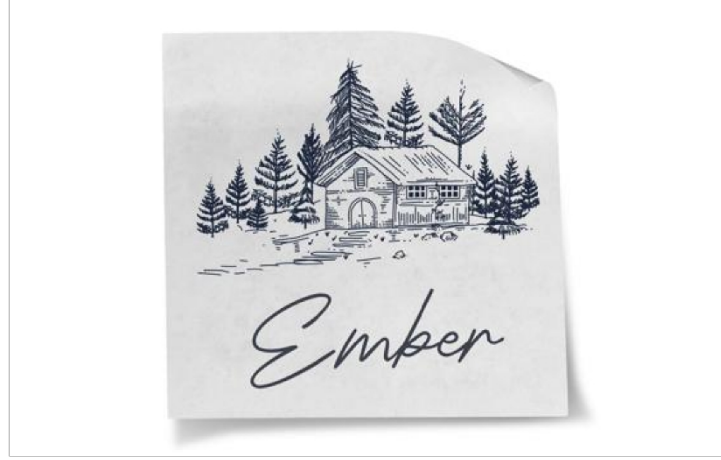
Annesinin karanlıktan korktuğunda ona fısıldadığı söz aklıma geldi. İçgüdüsel olarak, dövmemin kalbimin üzerinde olduğu yere uzandım.

"Karanlığın içine ..."

"Ash," diye duydum tam arkamı döndüğümde.

"Noooooooo" Düşmeden önce duyduğum son şey, Ember ve benim sonsuza dek var olabileceğimiz bir yere yuvarlanmaktı ve bu dünyayı onun için daha iyi bir yer olarak bırakmayı umuyordum.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ember, ."

"Ha?" Mırıldandım ve sabahın dördünü gösteren saatime baktım. Beni bu kadar erken kim uyandırıyor?

"Ember. Kalk artık." Maddy'nin tanıdık sesi karanlık odada yankılandı ve ben yorganı indirip gözlerimi ovuşturarak ona baktım. Hâlâ dışarı çıkarken giydiği kıyafeti üzerindeydi.

"Sen iyi misin?" diye sordum, o da başını salladı.

"Dışarıdaki adam son otuz dakikadır kapıyı yumrukluyor ve acil bir durum olduğunu söylüyor." Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Den'de bana göz kulak olması için görevlendirilen adam mı? Bahsettiği kişi o olmalıydı.

Ama bekle, şenlik ateşi. . . Yatağımdan fırladım, sütyenimin üzerine kapüşonlu bir tişört geçirdim. Zaten gri olan eşofmanlarımı giyip kapıya doğru koştum.

Bekle, şenlik ateşi bu gece yarısına kadar planlanmamıştı, yani bu onunla ilgili olamaz. Ve Walsh Ash'e zarar vermeyeceğine dair bana güvence vermişti.

Kapıyı açtım ve adam hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Yarım saattir vuruyorum. Telefonun nerede?" diye sordu yabancı.

"Uyuyordum. Yatağa girdiğimde kap."

Adam ellerini saçlarında gezdirdi, sonra tuttu. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Derhal Den'e gitmemiz gerekiyor."

Durakladım. "Hayır. Burada tehlikede değilim. Sadece yalnız uyuyordum." Maddy bana omuz silkti. Ash'in güvende olmamı istemesine saygı ama sırf gecenin bir yarısı bir tür seks çağrısı istedi diye atlamayacaktım.

"Kalk, Ember. Bu ciddi bir şey. Gitmemiz gerek." Adam kolumdan çekiştirerek beni öne doğru çekmeye çalıştı ama ben topuklarımı halıya gömdüm.

"Ayakkabılarımı alayım... kahretsin," dedim ve o koridorda volta atarken yağmur botlarımı aldım.

Sonra telefonumu şarj cihazından aldım ve botlarımı giyerken açtım. Yağmur'un bütün gece beni aradığını fark ettim.

Ne haltlar dönüyordu? Ondan ne bir mesaj ne de cevapsız aramalar dışında hiçbir şey almadım.

Boğazımda safra birikti ve banyoya koştum, daireme yayılan uğursuz his yüzünden kustum. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir sorun olmasaydı Rain beni aramazdı.

Yüzümü yıkarken Walsh'a seslendim ama cevap gelmedi. Ash'i aramayı düşündüm ama kapıdaki adam tekrar adımı seslendi, ben de en iyisinin Den'e gidip neler olduğuna kendim bakmak olduğuna karar verdim.

Ben kapıdan çıkarken Maddy oturma odasının ortasında hareketsiz duruyordu.

"Ember, umarım bu senin hatan değildir," diye seslendi ben endişeli yabancıyı dışarı kadar takip ederken. Gözlerimi ona diktim çünkü onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

Yorumunu silkeledim çünkü çok acımasızdı ve bu gece zaten çok tuhaftı. Bu noktada Ash'e ne kadar kızgın olduğum umurumda değildi, neler olduğuna dair cevaplara ihtiyacım vardı.

"Acele et," diye fısıldadı adam ve yağmur yağdığını fark ettiğimde arkasına baktı. "Koşmamız gerek."

"Arabamı alabiliriz, gidip kendiminkini alabilirim-"

"Vakit yok." Bileğimi tekrar kavradı ve beni koşarak caddeden aşağı indirdi. Egzersizden, egzersizle ilgili her şeyden nefret ederdim, bu yüzden bu çok yorucuydu ve Den'e vardığımızda nefes nefese kalmış ve bitkin düşmüştüm.

Ayrıca sıırıslık olmuştum ve iliklerime kadar üşüyordum. Yanımdaki yabancı, ki Ale'nin durumunu göz önünde bulundurduğumda muhtemelen bu kadar güvenmemem gerektiğini şimdi anlıyorum, içeri koştu. Artık verandada yalnızdım ve cevabını bilmediğim bir şakanın dışında bırakılmış gibi hissediyordum.

Tek bildiğim, tüm bu yabancılara çok fazla güvendiğimdi, özellikle de yarın geceki şenlik ateşine bu kadar yakinken ... aslında, bu gece, sanırım. Ama Ash bana her şeyi açıklayacaktı. Açıklayacağını biliyordum çünkü bunların hiçbiri doğru gelmiyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde üyeler oturma odasında bir araya toplanmıştı ama hiçbir şey konuşulmuyordu. Gözlerim odada dolaşarak herkesin yüzünü taradı ve hepsi bana aynı hüznü bakışlarla bakıyordu.

"Biri bana neler olduğunu açıklasa iyi olur," dedim ellerim titreyerek. "Şimdi."

Pico merdivenlerden yukarı seslenmeden önce bana doğru koştu, "Rain. O burada."

Pico daha sonra bana sarıldı ve beni bıraktığında bir şeylerin ters anladım... hem de çok ama çok ters gittiğini. Pico bana bir kez daha sarılmak için yaklaştığında ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı, sesim kesilmek üzereydi.

"Lütfen, söyle bana." Sadece başını salladı.

Odaya baktı ve herkese gitmelerini söyledi. Merdivenlerden yukarı doğru dağıldılar ve ben de son birkaç aydır evim dediğim evin girişinde öylece kalakaldım. Ash ve benim aramda pek çok anıyı paylaşan ev.

Ama Ash burada değildi. Bu sadece şu anlama gelebilirdi.

Hayır. Oraya gitmeyecektim. Olabilecekleri düşünürsem çok kırılırdım.

"Ember," diye seslendi yatıştırıcı bir ses ve derin bir kayıpla dolu masmavi gözbebekleriyle göz göze geldim. Gözleri sanki ağlıyormuş gibi kırmızıydı. Merdivenlerden aşağı süzülerek aramızdaki mesafeyi kapattı.

Bir şeyler ters gitti.

"Ash . . ." Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve yüzümden aşağı aktı. Rain beni kollarına çekti ve gömleğinin üzerinde bir su birikintisi oluşana kadar gömleğine ağladım.

Rain çenesini saçlarıma gömdü ve ben kollarında titrerken başımın arkasını tuttu. Her şeyin ters gittiğini anlamak için cümlenin sonunu getirmesine bile gerek yoktu. Her şey ters gitti.

Rain başını benimkinden çekti ama ben kollarımı onun beline doladım.

"Ormanda gezintiye çıktı ..." Kayasına gitti. Aman Tanrım.

Kampüs dışındaydı. Şenlik ateşinden önceki gece neden kampüs dışındaydı?

Ama Walsh ... söz vermişti. Ona zarar gelmeyeceğine yemin etmişti.

"Arabasını Isles'ın dışındaki küçük bir toprak patikaya kadar takip ettik." Cümlesini bitirdikten sonra hıçkırdım çünkü hıçkırıklarım tüm gücüyle gelmeye başlamıştı.

"Kayalığındaydı," diye söze girdim ve Yağmur başımın arkasını okşadı.

"Onu bulduğumuzda ..." Rain'in sesi çatladı ve ne olduğunu anladım. oldu. Biliyordum ama kalbim buna inanamıyordu.

"Orada değildi. Onu bulmak için el fenerlerimiz, farlarımız, elimizden geldiğince çok ışığımız vardı. O ... biz ... sadece aşağı baktık ve ..."

"Hayır." Kalbim binlerce küçük parçaya ayrılıyordu ve onları tekrar yerlerine koymak için toplayamıyor gibiydim. Soğuk fuayede, Ash'in en yakın arkadaşının kollarına sarılmış, sıırsıklam bir halde duruyordum. Etrafım bir oda dolusu insanla, beni sıkıca tutan biriyle çevriliydi. Yine de çok yalnızdım.

Rain kulağıma, "Kendini öldürdü, Ember," diye fısıldayınca dizlerimin bağı çözüldü ve yere düşüp çığlık attım. Ellerimle kulaklarımı kapattım ve gerçek olamayacak bu sözlerle arama mesafe koydum.

Bu bir kâbustu ve yarın sanki bugün hiç olmamış gibi uyanacaktım. Çalışma odasının soğuk ve ıslak zemininde diz çökmüş, sıırsıklam ve kırık dökük bir haldeyken, içime dolan sonsuz bir acı denizinin kabı gibi hissediyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce akıyor, tenime yapışan yağmur damllarına karışıyordu.

Sanki kalbimin paramparça olmuş parçalarını bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi göğsümü tuttum. Bedenimi harap eden hıçkırıklar ilkel ve çiğ bir his veriyordu, sanki beni içten dışa doğru parçalıyorlardı. Yağmurun acımı dindirmesini, beni bu dayanılmaz kederden arındırmasını diledim ama yağmur sadece doğanın acımla zalimce alay etmesi gibi geldi.

Birlikte yaşadığımız her anı, fısıldanan her söz, hayalet gibi düşüncelerime musallat oluyordu. Bu kadar canlı, bu kadar hayat dolu biri nasıl olur da

Gitti mi? Sorular zihnimde yankılanıyor, hiçbir cevap vermeyen, sadece daha fazla ıstırap veren amansız bir döngü oluşturunuyordu. Bir daha asla sesini duyamayacağımı, dokunuşunu hissedemeyeceğimi ya da gülümsemesini göremeyeceğimi fark etmek, kabul etmekte zorlandığım bir gerçektir.

Bana "mi sol" dediğini *hiç* duymadım.

Dudaklarının dokunuşunu *asla* hissedemeyecektim.

Onun dokunuşunun rahatlığını *asla* hissedemeyecektim.

Bir işaret, Ash'le bir bağlantı, bana onun huzur içinde olduğunu gösterecek bir şey olmasını diledim. Ama bana kalan tek şey göğsümdeki amansız sızı, asla doldurulamayacak bir boşluktu.

"Cinayet olmadığına emin misin?" Kardeşimin olaya karışıp karışmadığını merak ettim.

"Evet," diye onayladı Rain.

Yağmur önümde diz çökerken, "Bu benim hatam," diye haykırdım. "Hayır, değil." Rain elini uzatarak beni rahatlatmaya çalıştı.

Ama elimi geri çektim ve gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Evet, öyle. Ondan ben ayrıldım Rain. Benim yüzümden kendini öldürdü." Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Bu benim yüzümden."

"Bir sürü sessiz iblisle savaşıyordu, Ember." "Bu benim hatam. Benim hatam! Benim!"

Yağmur beni kaldırdı, böylece kollarında gelin gibi oturdum. Ellerimi boynuna doladım, sonra ben ona tekrar tekrar bunun benim hatam olduğunu söylerken o beni taşıdı. Çünkü öyleydi. Tüm bunlar benim . Ondan ayrıldım.

Beni kanepeye yatırıp yanıma oturduktan sonra, "Bunu sen yapmadın," diye fısıldadı.

"Ama-"

"Hayır," diye durdurdu Rain beni. "Bu senin hatan değildi. Liseye başladığımızdan beri, hatta muhtemelen çok daha öncesinden beri bu savaşı veriyordu ama ben hiç fark etmemiştim."

Şok olmuşum. Yağmur devam ederken sesim boğazımda düğümlendi.

"Çok acı çekiyordu Ember, ama şu anda beni dinlemeni istiyorum. Seni koruyacağım çünkü onun istediği de buydu ama dışarıda bu konuda aileni suçlayacak bir sürü lanet insan olacak. Şenlik ateşinden bir gün önce onun peşinden gitmelerinin boktan olduğunu düşünecekler. Bunu Den'e, kartele karşı yapılmış bir hakaret olarak görecekler."

Rain'in ne söylemeye çalıştığını anlayarak başımı salladım.

"Hemen güvenli bir yere gitmelisin." Midem çalkalanıyordu. "Seni korunaklı bir yere götürmeye odaklanmalıyız."

"Benim ... hatam" diye mırıldandım.

Doğrudum ve derin bir nefes aldım. "Bunu ben yaptım. Ondan ayrıldım. Çok acımasızdım. Babam, onun babasıyla benimkinin masaya oturmasını kolaylaştırmak için ondan ayrılmam gerektiğini söyledi. Aslında ondan ayrılmak istemiyordum, doğru olanı yapmaya çalışıyordum." Rain yüzünü buruşturdu. Onun da yas tuttuğunu hesaba katmamıştım. Ash onun en iyi arkadaşıydı, kardeşiydi.

"Yarın uyanacağım ve her şey sona erecek. Bu sadece korkunç bir kabustu."

"Uyu, Ember." Rain başımı göğsüne yasladı ve gömleğinin içine hıçkırarak ağlamama izin verdi. "Yarın bunu çözeceğiz."

Bana vaat ettiği şeyin boş olduğunu biliyordum. Bunu yarın çözmenin bir yolu yoktu. Çözülecek bir şey yoktu çünkü o anda güvenebileceğim tek kişinin artık burada olmadığını biliyordum.

Ve ben yalnızdım.

Acı göğsümde bükülüyor, içimi dışımı sızlatıyordu. Bunu nasıl atlatacaktım?

"Bu bir kabus. Yarın uyanacağım ve her şey sona erecek." Kısa bir an için Yağmur'un gözlerinin sempati dolu ve benimle aynı ıstırapla karışık olduğunu gördüm.

Yavaşça uzandı, yanağımdan süzülen bir damla yaşı silmeden önce tereddüt etti. Teninin sıcaklığı bana Ash'in parmaklarını hatırlattı.

Ama artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bunu kalbimin derinliklerinde biliyordum.

Yüz hatlarındaki hüznün yerini kör edici bir öfkeye bıraktı. Buz gibi serinlik yüz hatlarını bir kez daha ele geçirirken Rain'in eli yanına doğru çekildi.

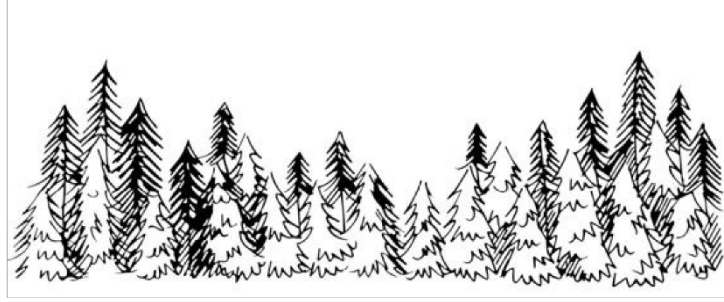
Şimdi ışık neredeydi, anne? Sen lanet bir yalancıydın. Babama yalan söylüyordun, bana da yalan söyledin. Karanlığa girdiğinde, sana yol gösterecek bir ışık yoktu.

Rain salladı ve bana daha önce söylediklerini tekrarladı. "O öldü."

"Onlar hakkında konuşun. Onlarla gurur duyun. Cesur bir savaşı kaybetmek sizi zayıf yapmaz."

- Jennifer Betts

OceanofPDF.com

Ruh Sağlığınız Önemlidir

Siz veya sevdiğiniz biri intiharı düşündüyse, yardım için
lütfen intihar yardım hattını arayın.

7/24 açıktırlar.

Yardım ve destek her zaman bir telefon uzağınızda.

Çok geç olmadan yardım isteyin.

9-8-8

OceanofPDF.com

Bu kitabı her gün düşündüğümü söylediğimde, düşündüm ve bunları yazmak için oturduğumda hala düşünüyorum. Bu kitap benim için çok şey ifade ediyordu. Üniversitede çok esrarengiz bir yabancıyla yaşadığım bir deneyime dayanıyordu. O kişiyi sık sık düşünüyorum ve daha fazlasını söylemeden, bu acı dolu güzel hikayeyi yaratmama yardımcı olduğu için hayatımdaki o anı ve zamanı bir minnettarlık olarak kabul etmemek garip olurdu.

Harika editörüm Dee'ye teşekkür etmek istiyorum. Hayatımı gerçekten değiştirdin. Bu kitaba ve hayatıma güneş ışığını, uzmanlığını ve neşeni kattığın için teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettarım.

Ashley, geliştirici editörüm, olay örgüsündeki boşlukları bulmama, düşüncelerimi cilalamama ve çiçekli düzyazımla gurur duymama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Teşvikiniz sayesinde bir yazar olarak sesimi bulabildiğimi gerçekten hissediyorum.

Harika düzeltmenlerim Nicole ve Celena. Bunu tamamlamama yardımcı olduğunuz ve bu arada aldığım harika mesajlar için teşekkür ederim. Söz veriyorum ikinci bölümü çok yakında alacaksınız hehe.

Daphne, Alexandria, RC, Nichole, Julia, Madison ve Ariana-bu kitabı okuduğunuz ve düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Tüm katkılarınız için çok minnettarım.

Jackie, nam-ı diğer readwith_jackie, One Chance için yazdığınız eleştiri benim Roma İmparatorluğumun bir parçası. Aylar önce yeni bir yazara şans verdiniz ve tüm desteğiniz için sonsuz minnettarım.

Bu kitabı yayınlamama ve tüm ARCS'lerimi yönetmeme yardımcı oldukları için Yazar Ajansı'na teşekkür etmek istiyorum. Birlikte çalışmak için çok değerliydimiz.

Chicago'daki The Last Chapter Bookstore, kitabımın çıkış partisi etkinliğini orada yapmama izin verdiği için. Küçük bir yazara şans verdiğiniz ve şehirde bizim için küçük bir topluluk sağlamaya yardımcı olduğunuz için inanılmaz derecede minnettarım.

Sözlerime hayat veren güzel sesli anlatıcılarım Paige ve Oscar'a teşekkür ederim.

Son birkaç ay boyunca beni destekleyen Bookstagram, Booktok ve Threads'teki arkadaşlarım. Bu kitabın bir sürpriz olduğunu ve Marchetti Men'i beklediğinizi biliyorum ama desteğiniz için çok çok minnettarım. Ağlayabilirim.

Lacey, Jo ve diğer tüm yazar arkadaşlarıma beni alanınıza dahil ettiğiniz ve fikirlerimi sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Sokak ekibim. Sizler inanılmazsınız. Bu kitabı daha çıkmadan takipçilerinize tanıtmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim!

Muhteşem özel çıkartma tasarımcısı için Reagan's Reading Relics'e ve hayata geçen çarpıcı karakter çizimleri için Blue Ruby Studio'ya teşekkür etmek istiyorum.

lemmyread_mobooks'tan Lemmy & Mo harika grafikler için teşekkür ederiz. PR kutuları ve sosyal medya için mükemmel olacaklar.

Muhteşem sosyal grafikler için Allyson Sparrow - benim için kesinlikle yukarıda ve öteye gittiniz. Teşekkür ederim!

Eminim birilerini unutuyorum ama bu kitabın hayata geçmesine yardımcı olmak için bir araya gelen herkese gerçekten çok minnettarım. Benim için bunu yaratmak üzere bir araya gelen muhteşem topluluğu her düşündüğümde ağlamak istiyorum. Çok minnettarım.

Bana her zaman yeterince yükseğe çıkarsam yıldızlara ulaşabileceğimi söyleyen arkadaşlarıma. İşte oradayım. Teşvikiniz için teşekkür ederim.

Beni danışmanlık alanında yüksek lisans yapmam için teşvik eden aileme teşekkür ederim. Bir danışman olamayacağımı biliyorum, ancak tüm bu eğitimin ruh sağlığının ön planda olduğu bir hikaye yaratmak için harcadığına bakın.

Çocuklarıma ve kocama. Yazmanın ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum. Sık sık çok geç saatlere kadar ayakta kaldığımı, sabahları çok huysuz olduğumu ve bu düeti ortaya çıkarmak için gerçekten çok çalıştığımı biliyorum. Hayallerime ulaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Okuyucular. Bu kitaba bir şans verdiğiniz için çok minnettarım. Uçurumun sinir bozucu olduğunu biliyorum ama umarım bir sonraki kitapta kalbinizi onarabilirim. Burada olduğunuz ve beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, bana. Bu tür şeylerde kimsenin kendini takdir ettiğini nadiren görmüşümdür ve bencilce bir teşekkürü hak ettiğimi düşünüyorum. Kalbimden gelenleri yazdığım için kendimle gurur duyuyorum. Sesimi bulduğum için çok gururluyum. Kahretsin, seninle gurur duyuyorum, Vee. Başardın.

Vay anasını.

Bu hikayeyi sevdiniz ve düetin ikinci yarısı bu sonbaharda çıkmadan önce sizi
bir şeye mi ihtiyacınız var?

Marchetti Erkekler Serisi Bir Şans'a göz

atın

İkinci Tahmin

Üçüncü Derece

Dördüncü Duvar (Haziran, 2024)

OceanofPDF.com

Vee Taylor, Chicago'nun dışında bir banliyöde yaşayan, sevgi dolu destekleyici bir kocası, iki köpeği ve iki çocuğu olan tutkulu bir yazardır. Okuma ve yazma tutkusu on yıl önce başladı ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Hevesli bir kitapsever olan Vee, kitapsal olan her şeye takıntılıdır. Yeni dünyalar keşfetmeyi, yeni karakterler tanımayı ve farklı türlere girmeyi seviyor. En sevdiği türler arasında karanlık romantizm, romantazi ve iyi ole smut yer alıyor. Yazmadığı zamanlarda, genellikle burnunu bir kitaba gömülü olarak ya da sosyal medyada amaçsızca gezinirken bulunabilir.

Yazarlığın yanı sıra Vee, yıllarca düğün ve boudoir sektöründe çalışmış yetenekli bir fotoğrafçıdır. Arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmeyi seviyor ve yeni şeyler denemekten hoşlanıyor. Yaşama sevinci ve yazmaya karşı sarsılmaz bir tutkusu olan Vee Taylor, bu yolculukta onunla birlikte olduğunuz için çok heyecanlı.

Bu okuduğunuz ve desteklediğiniz için çok teŖekkr ederim. Desteğiniz sayfadaki kelimelerin ötesinde. AŖađıdaki sosyal medya hesaplarımı takip ederek bir sonraki maceramı takip ederseniz çok sevinirim.

Beni Goodreads, Facebook, Instagram ve TikTok'ta takip edin

@veetaylorauthor

Bu kitap hakkında bir sohbet grubuna katılmak için Facebook'ta Vee'nin Cadıları'na katılın

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.